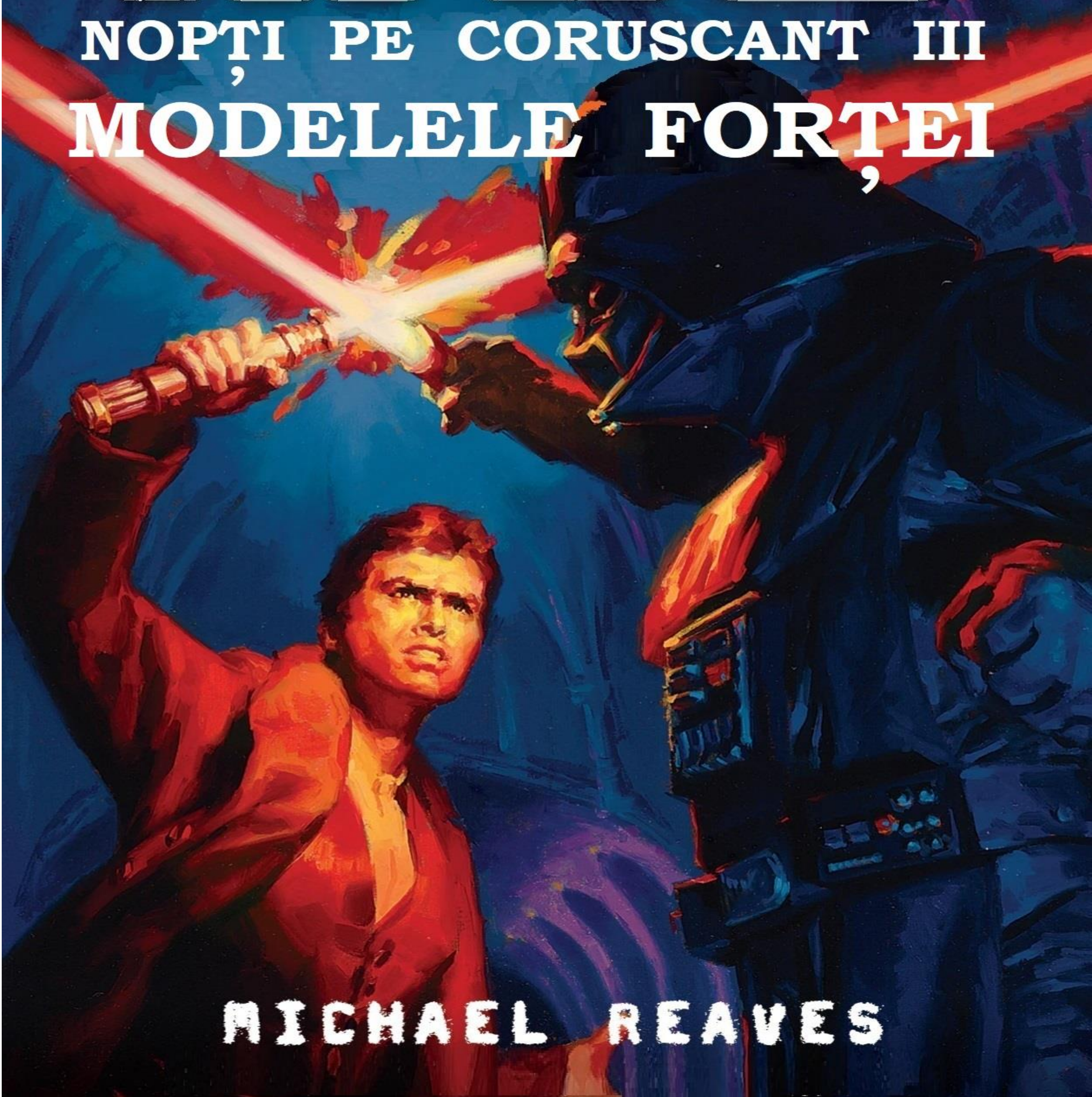
STAR WARS

NOPȚI PE CORUSCANT III

MODELELE FORȚEI

MICHAEL REAVES

MICHAEL REAVES

STAR WARS

NOPȚI PE CORUSCANT
- MODELELE FORȚEI -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Michael Reaves
Coruscant Nights III: Patterns of Force
2008

Michael Reaves

Michael Reaves (14 Septembrie 1950 – 20 Martie 2023) este un scriitor american cunoscut pentru contribuțiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animată Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv *Darth Maul: Vânătorul din umbră* şi tetralogia Nopțile Coruscantului.

DRAMATIS PERSONAE

Darth Vader – Lord Sith şi executorul Împăratului Palpatine
Dejah Duare – empatică, fostă parteneră a artistului Ves Volette (femelă Zeltron)
Den Dhur – fost jurnalist (mascul Sullustan)
Haninum Tyk Rhinann – fost asistent al lui Darth Vader (mascul Elomin)
I-5YQ – droid de protocol senzitiv
Jax Pavan – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Laranth Tarak – Paladin Jedi (femelă Twi'lek)
Kajin Savaros – adept al Forței, neantrenat (bărbat uman)
Pol Haus – prefect de poliție (mascul Zabrak)
Probus Tesla – Inchizitor (bărbat uman)
Thi Xon Yimmon – lider al *Whiplash* (mascul Cerean)
Tuden Sal – asociat al *Whiplash* (mascul Sakiyan)

Concentrarea ta îți determină realitatea.
MAESTRUL QUI-GON JINN

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Vocile se ridicau şi coborau în jurul lui, dar el nu le acorda acum prea multă atenție. Încercase să fie atent la început, dar auzul cuvântului *contrabandă* îl aruncase pe Haninum Tyk Rhinann în propria sa şedință mentală privată, despre un mister pe care căuta să-l dezlege din motive personale. Cazul despre care discutau ceilalți – uciderea unei ființe insignifiante implicate în contrabanda cu un soi deosebit de urât de mirodenie – era important doar pentru prefectul local al poliției, Pol Haus. Ceea ce era un alt mod de a spune că, atât din punct de vedere cosmic, cât şi local, nu era deloc important.

Rhinann era aproape tentat să îşi bage degetele în urechile păroase pentru a bloca sunetul strident al vocii prefectului. Fusese o vreme, pe când fusese consilierul personal al lui Darth Vader însuşi, când chiar şi faptul de a lăsa un asemenea gând să-i treacă prin minte, chiar şi faptul de a admite existența unei etichete atât de proaste, i-ar fi făcut toate cele patru stomacuri să se umple de acid. Acum trebuia să recunoască sincer că nu-i păsa. Îşi dorea să aibă clape de urechi autosigilante, precum Lesser Houdoggin[1] de pe Klatooine, astfel încât să poată opri sunetul prefectului la fel de uşor precum închiderea ochilor îi permitea să şteargă imaginea ofensatoare a acestuia. Nu-şi putea imagina o scuză mai proastă pentru un Zabrak.

În experiența sa considerabilă ca funcționar Imperial, nu cunoscuse niciodată un membru al acestei specii care să fie atât de neglijent. Părul prefectului de poliție – ceea ce mai era din el – era într-o dezordine sălbatică, ca şi cum şi-ar fi trecut degetele prin el în mod repetat; hainele îi erau mototolite; postura îi era relaxată până la punctul de a deveni cocoşat; ochii lui cu pleoape grele îl făceau să pară că e pe cale să adoarmă.

Îşi amintea că a auzit odată un zvon conform căruia Elominii – poporul său – erau descendenții unui grup de Zabraki care colonizaseră suprafața lui Elom cu secole în urmă. Prezența prefectului îl făcea să-şi dorească să găsească maimuța care pornise acea calomnie şi să o arunce în cel mai apropiat soare.

Rhinann se dădu mai în spate în fotoliul de la stația sa de lucru, constatând cu amărăciune că mintea lui, ca un copil pierdut într-un labirint de carnaval, se îndepărtase şi mai mult de rătăcirea pe care pornise inițial. Bănuia că era tot mai aproape să-şi piardă mințile. Nu era de mirare, având în vedere ce companie avea.

---

[1] Lesser Houdoggin – specie de pe Klatooine, o planetă deşertică din regiunea galaxiei cunoscută sub numele de Teritoriile Inelului Exterior. Creatura are clape autosigilante de urechi care puteau bloca sunetul într-un mod similar cu cel în care multe specii umanoide îşi închid ochii.

Privi cu dispreț celelalte ființe din zona austeră de locuit. Erau un grup pestriț, în mod clar. Pe lângă prefectul Zabrak, care stătea în centrul camerei, mai era şi omul – un Jedi care se ascundea, nu mai puțin. Aşezat la un capăt al unei canapele joase, acesta își întorcea din când în când capul pentru a se uita la ființa așezată la celălalt capăt – o femelă Zeltron, definiția însăşi a necazurilor care căutau un loc unde să se cuibărească. *Echipa* era completată de un *jurnalist* Sullustan pe nume Den Dhur – dacă se putea numi *jurnalism* genul de *poodoo* senzaționalist pe care îl scria; Rhinann citise câteva dintre articolele sale în diverse arhive online şi, după părerea lui, compararea scrisului micului extraterestru cu termenul Hutt pentru excremente era cel puțin caritabilă – și, în cele din urmă, cauza derapării inițiale pe care o făcuse mintea lui Rhinann: droidul de protocol I-5YQ, căruia toată lumea îi spunea pur şi simplu I-5.

Ochii lui Rhinann se îngustaseră în timp ce contempla droidul. I-5 aparținuse cândva tatălui lui Jax Pavan, Lorn. Sau mai degrabă, după spusele lui I-5, fusese partener şi prieten cu Lorn Pavan. Droidul deştept se strecurase clandestin pe Coruscant, împreună cu Den Dhur şi cu panaceul biotic rar numit *bota*, în căutarea fiului partenerului său, Jax. Băiatul sensibil la Forță – în funcție de cine spunea povestea – fusese fie predat, fie luat de Jedi când era mic. Şi, deşi memoria lui I-5 fusese aproape complet ştearsă, acesta își revenise cumva şi îşi îndeplinise misiunea. Desigur, îi trebuiseră două decenii ca să facă asta...

Aceste lucruri Rhinann le ştia mai ales ca rezultat al propriilor sale cercetări atente. Ceea ce ghicea – nu, simpla idee de a ghici îi dădea urticarie; prefera să se gândească la asta ca la o *extrapolare imaginativă* – era că I-5 încheiase cumva un cerc care îi includea pe Jax, tatăl său decedat, un misterios asasin Sith şi noul Lord Întunecat, Darth Vader, pe care Rhinann îl slujise recent. Ceea ce ştia el prin simpla experiență de zi cu zi era că I-5 era cumva – imposibil – mai mult decât o maşină.

Oricât de fascinant ar fi fost, totuşi, acest lucru nu răspundea la întrebarea pertinentă, şi anume: mai avea droidul *bota* sau i-o predase deja lui Pavan?

Elominul nu mai pretindea – nici măcar pentru el însuşi – că interesul său pentru *bota* era comercial. S-ar fi putut ascunde în spatele acestui raționament dacă cel mai nou membru al echipei lor ciudate – Zeltrona, Dejah Duare – nu ar fi adus cu ea o zestre de fonduri aproape nelimitate.

Nu, interesul său era pur personal, dar nu mai puțin intens pentru asta. Literatura pe care o găsise pe HoloNet îi vorbise despre efectele medicinale aproape miraculoase pe care *bota* le avea asupra bolnavilor şi răniților. Deşi aceste efecte variau de la o specie la alta – inclusiv cu rezultate mai puțin salutare pentru unele – totuşi, conform înregistrărilor vechi pe care le obținuse de la unitățile medicale mobile care funcționaseră în timpul Războiului Clonelor, *bota* era cât se poate de aproape de un panaceu. Cu puține excepții, era *totul pentru toate speciile*. Când era administrată, pur şi simplu găsea ce era în neregulă în corpul unui pacient şi, de nouăzeci şi nouă de ori din o sută, făcea ca problema să fie rezolvată.

Din păcate, această minune nu mai era acum decât o notă de subsol; planta *bota* evoluase rapid şi, pe măsură ce evoluase, proprietățile sale se schimbaseră. Ceea ce fusese cândva o plantă medicinală foarte bine păzită şi foarte căutată era acum doar o buruiană fără importanță... exceptându-i pe câțiva aleşi.

Haninum Tyk Rhinann era unul dintre acei puțini. Ceea ce făcea ca *bota* să fie de un interes atât de intens pentru el nu avea nimic de-a face cu proprietățile sale

vindecătoare. Nici nu aflase inițial de acest aspect de pe HoloNet. Își însuşise primele cunoştințe – şi îl durea să recunoască asta, chiar şi pentru el însuşi – trăgând cu urechea la conversațiile dintre I-5 şi Jax Pavan. În felul acesta aflase despre ceva ce *bota* putea oferi şi pe care HoloNetul nu-l cataloga: o conexiune transcendentală la Forță. Cu condiția, desigur, ca subiectul testului să aibă un nivel suficient de midiclorienii pentru a-l face sensibil la Forță. Propriul său număr de midiclorienii nu era suficient pentru ca Rhinann să acceseze Forța fără ajutor, dar era foarte posibil să poată, dacă extractul de *bota* îi dădea impulsul necesar.

Ajunsese de mult să accepte, cu fatalismul comun speciei sale, că va muri în sărăcie şi mizerie, dar voia să experimenteze Forța măcar o dată înainte de moarte. Măcar o dată voia să fie în acord cu puterea şi modelul universului şi să nu fie surd ca un *dianoga*; măcar o dată voia să aibă puterea şi prezența minții şi a spiritului de a-i elimina pe cei responsabili pentru căderea lui din grație; măcar o dată voia...

— Am spus: *Nu asta este cam tot ceea ce ai descoperit, Rhinann*?

Elominul clipi şi se întoarse să-l privească pe Jax Pavan, care – îşi dădu seama –, trebuia să fi repetat de mai multe ori întrebarea pentru a-şi ridica vocea la acel nivel. Tânărul Jedi era de obicei blând la vorbă şi moale – o manieră calculată pentru a-l face să pară neameninţător. Chiar şi acum nu se auzea furie în vocea lui, ci doar uimire.

Jedii nu se înfuriau – sau cel puțin aşa le plăcea să spună tuturor. Părerea secretă a lui Rhinann era că se înfuriau la fel de tare ca orice altă ființă, doar că o ascundeau mai bine. Cum putea Pavan să nu fie furios când Lordul Întunecat, presupus responsabil pentru moartea tatălui său, continua să trimită asasini după el? Cum ar putea cineva să nu fie furios împotriva universului când...

— Rhinann? repetă Jax, privirea lui întunecată căutând-o pe cea a Elominului.

Vocea lui avea acum o notă de duritate.

— Scuzați-mă, mă gândeam la... un unghi abscons al unui alt caz.

— Dacă ai putea să te deranjezi să contempli unghiurile mai degrabă imediate ale acestui caz, spuse Pol Haus, sunt sigur că am aprecia cu toții.

Rhinann clipi din nou, încet şi pentru efect, şi dădu drumul unei respirații lungi şi răbdătoare.

— Dacă ați putea repeta întrebarea?

O făcu Jax.

— Îi spuneam lui Pol Haus că datele pe care le-ai descoperit indică faptul că acea *conductă* prin care Bal Rado primea mirodenii s-a *uscat* chiar înainte de uciderea sa.

— Ah. Da. Exact. Ne-am gândit, spuse Rhinann, readucându-şi mintea în mod eficient la subiectul în cauză, că reticența lui de a-şi informa cumpărătorul...

— Un Hutt pe nume Sol Proofrock, dacă îți vine să crezi, interveni Den Dhur de pe scaunul său de la fereastră.

— După cum spuneam, continuă Rhinann ferm, el a fost reticent în a-şi informa cumpărătorul – un Hutt cu o varietate de pseudonime – despre această situație. Ceea ce l-a făcut să încerce să ascundă totul în timp ce căuta o nouă sursă de mirodenii...

— Care, din păcate pentru el, nu s-a materializat, adăugă Sullustanul.

Rhinann îl favoriză pe umanoidul scund şi corpolent cu cea mai disprețuitoare privire a sa.

— Bineînțeles că nu s-a materializat. Altfel, individul patetic ar fi fost probabil încă în viață. Ceea ce indică cercetările *mele*, îi spuse Rhinann prefectului, dorind să fie foarte clar că Den nu avusese nimic de-a face cu rezolvarea cazului, este că unul

dintre contrabandiştii pe care Rado i-a contactat în legătură cu mica lui problemă – un anume Droo Wabbin, un Toydarian – i-a dezvăluit situaţia sa cumpărătorului.

— Totuşi, astea sunt speculaţii, îl întrerupse Den. Pentru că nu ai reuşit să recuperezi conţinutul mesajului, tot ce ştim sigur este că Wabbin era în contact cu *bunul şi bătrânul* Sol.

I-5, care stătea chiar în spatele canapelei joase pe care erau aşezaţi Jax şi Dejah, scoase un ciripit mecanic răguşit care era versiunea droizilor de protocol de a-şi drege glasul. Rhinann ignoră avertismentul subtil.

— Presupun că tu crezi că este o pură coincidenţă că Rado a sfârşit mort la o zi după trimiterea acelui mesaj şi tot o coincidenţă că prietenul său contrabandist loial a primit o sumă semnificativă de credite în contul său privat în acelaşi interval de timp?

— Nu am spus asta, obiectă Den. Am remarcat doar că nu avem dovezi ferme că acel câştig neaşteptat al lui Wabbin a avut vreo legătură cu moartea lui Rado. Deşi pare, ştii şi tu, o coincidenţă prea mare pentru a fi întâmplătoare.

— Prea multă coincidenţă pentru a fi coincidenţă? repetă Rhinann dispreţuitor. Îşi pocni degetele lungi de mai multe ori în semn de aplauze. Genială evaluare. Se întoarse să se adreseze prefectului. Adevărul este...

— Adevărul este, mârâi Pol Haus, ridicându-se la înălţimea sa maximă, că nu am venit aici să ascult certuri interne despre cine, ce ştia şi cum. Am venit aici să aflu ce ştiaţi despre fluxul de mirodenii din jurisdicţia mea. Aţi spus că aveţi informaţii pertinente.

— Avem, spuse rapid Jax Pavan, incluzându-i pe ambii certăreţi într-o privire de calmare.

— Asta e bine, spuse Haus, pentru că ceea ce am eu este un *afacerist* Toydarian mort – şi folosesc termenul în sens larg – şi o abundenţă bruscă de mirodenie pură în *Sectorul Zi-Kree*. Un sector despre care cercetările mele indică faptul că este controlat de prietenul nostru Hutt. Dacă nu-mi poţi furniza informaţii bune...

Rhinann deschise gura să răspundă şi fu indignat să vadă că şi buzele lui Dhur se deschideau. Apoi I-5 scoase din nou sunetul acela scârţâit, care era într-adevăr prea mult – să fie cenzurat de un droid...

— V-am furnizat doar cele mai valoroase informaţii, domnule prefect, vă asigur, insistă Rhinann, mult mai energic decât intenţiona.

— Mi-aţi furnizat, de asemenea, o mulţime de plângeri din partea comercianţilor locali cu privire la hărţuire, mai multe *necunoscute* decât ar trebui să existe în dosarele oricărui cetăţean şi o urmă de cadavre. Poate că ar trebui să te investighez pe tine, nu pe Sol Proofrock – sau cum i se mai spune negustorului nostru de mirodenii Hutt zilele astea.

Înainte ca vreuna dintre gurile deschise din încăpere să poată scoate vreun sunet, Dejah Duare se ridică de pe canapea şi ridică o mână graţioasă, liniştitoare.

Toţi ochii se întoarseră spre ea, toate urechile fremătară în aşteptarea vocii ei, toate simţurile se întinseră spre ea, dorind involuntar să absoarbă fiecare efuziune din pielea ei carmin strălucitoare – cu excepţia lui Rhinann şi Dhur, ale căror fiziologii, deşi umanoide, erau prea străine pentru a răspunde la avantajul endocrin al lui Dejah. Un lucru bun, de altfel, judecând după privirile înnebunite care îi cuprinseseră pe Pavan şi Haus.

Rhinann chiar îşi imagină pentru o clipă că fotoreceptorii droidului se luminară

puțin, deşi ştia că era o prostie. Ca toți Zeltronii, Dejah Duare emana o poțiune bogată de feromoni pe care îi putea ghida în mod voit pentru a afecta starea de spirit a publicului ei țintă. În acest moment, pusese toate resursele la dispoziția lui Pol Haus.

— Domnule prefect, spuse ea cu o voce ca de mătase sintetică spălată de soare, cu siguranță dosarul meu de cetățean este o carte deschisă. Vă puteți imagina că m-aş asocia cu ființe în ale căror scrupule am cea mai mică neîncredere?

Dacă Rhinann nu ar fi ştiut mai bine, ar fi jurat că Zabrakul roşise până la rădăcina franjurilor de păr neîngrijite şi subțiri.

— Cu tot respectul, spuse prefectul, această mulțime s-a înhăitat cu tine în timpul anchetei privind moartea partenerului tău.

Dejah scoase o cascadă de râsete calde şi senzuale care, dacă ar fi fost vizibile, ar fi fost la fel de purpurii închis ca şi părul ei.

— *S-a înhăitat!* Haide, domnule prefect, nu-i aşa că subestimăm cazul? Jax şi echipa lui, adăugă ea, întorcând o privire zâmbitoare spre Jedi, au rezolvat asasinarea lui Ves Volette. Şi de aceea am ales să mă aliez cu ei. Fiecare dintre ei este foarte priceput în ceea ce face. Dacă Haninum Tyk Rhinann îți furnizează informații, poți fi sigur că sunt atât exacte, cât şi valoroase.

Prefectul păru uimit şi puțin nedumerit.

— Ei bine, presupun... adică, desigur că informațiile sunt valoroase. Nu m-am îndoit niciodată de ele. Şi, sincer, nu-mi pasă de găurile din dosarele voastre personale, atâta timp cât continuați să furnizați aceste informații.

Aceasta din urmă îi era adresată lui Jax, care aprobă din cap în semn de asigurare.

— Suntem bucuroşi să vi le furnizăm, domnule prefect. În acest caz, cred că informațiile îl indică pe prietenul Hutt al lui Rado. Bănuiesc că Wabbin avea propria sa sursă de mirodenii şi pur şi simplu l-a exclus pe Rado, încheind o înțelegere separată cu cumpărătorul său.

În timp ce Jax continua, împachetând frumos informația, Rhinann se întoarse la speculațiile sale despre I-5. Ştia că droizii nu ar fi trebuit să aibă asemenea capacități şi aptitudini, aşa cum exemplifica acesta. Nici nu era vorba doar de dezactivarea câtorva limitări sau de reprogramarea procesorului rețelei sinaptice cu algoritmi inteligenți de învățare. Ves Volette, aşa cum se întâmplase, fusese ucis de o unitate 3PO *modificată* care se răzbunase pe sculptorul Caamasi pentru că îi provocase suferință stăpânei Vindaliene pe care o slujise timp de decenii.

Pe scurt, cu ajutorul unor modificări sofisticate ale programului său de protecție, unitatea 3PO dezvoltase un ataşament față de proprietara sa.

I-5 dezvoltase mult mai mult decât atât. Iar el – îşi amintea Rhinann cu iritare – îl dezvoltase cumva cu ajutorul unui om care-şi câştigase existența ca dealer pe piața neagră a mărfurilor rare. Din tot ce ştia Rhinann, Lorn Pavan – fostul partener al droidului – fusese multe lucruri, dar nu un programator sofisticat.

Ceea ce ridica întrebarea: cum îşi depăşise programul droidul de protocol cunoscut sub numele de I-5YQ? Şi de ce? Haninum Tyk Rhinann, oricât de mult ar fi urât să recunoască, era de acord cu Den Dhur în privința unui lucru: unele evenimente erau prea mult o coincidență pentru a fi întâmplătoare, şi aproape fiecare eveniment la care îl putea conecta acum pe I-5 părea să se încadreze în această categorie.

Droidul trebuia supravegheat. Foarte atent supravegheat.

PARTEA I
PĂCATELE TATĂLUI

Capitolul 1

Biblioteca fusese locul lui preferat din întregul complex imens al Templului Jedi. Se ducea acolo pentru a absorbi date, atât prin porii pielii sale, cât şi prin studierea cantităţii abundente de informaţii stocate acolo. Se ducea frecvent acolo să gândească – dar la fel de des se ducea acolo ca să nu gândească.

Acum se afla acolo – fără să gândească – şi aproape imediat ce recunoscu locul, Jax Pavan îşi dădu seama şi că acela era un vis. Ştia că Templul, nu mai era decât o grămadă haotică de moloz, piatră carbonizată şi cenuşiă. *Ordinul 66* impusese acest lucru, iar oribila baie de sânge pe care puţinii Jedi rămaşi o numeau *Noaptea Flăcărilor* îl asigurase. Cu toate acestea, el se afla într-una dintre numeroasele săli de lectură din vasta aripă a bibliotecii, exact aşa cum fusese ultima dată când o văzuse – rafturile iluminate blând care conţineau cărţi, pergamente, cuburi de date şi alte vase ale cunoaşterii din mii de lumi; mesele – fiecare în propria sa piscină de lumină – la care Jedii şi Padawanii studiau în tăcere; ferestrele înalte şi înguste care dădeau în curtea centrală; tavanul boltit care părea să zboare în eternitate.

Chiar în timp ce privirea lui visătoare absorbea aceste lucruri, simţea durerea pierderii lor… şi altceva – nedumerire. Acesta era în mod clar un vis al Forţei. Avea acea calitate lucioasă, aproape strălucitoare, claritatea absolută a prezenţei şi a simţului, ştiinţa la fel de clară că era un vis. Dar era despre trecut, nu despre viitor, pentru că Jax Pavan ştia că nu va mai savura niciodată atmosfera bibliotecii Jedi. Visele lui în Forţă fuseseră, fără excepţie, viziuni ale unor evenimente viitoare… şi nu fuseseră niciodată atât de lucide.

Stătea la una dintre mese, cu o carte şi un cub de date în faţa lui. Cartea era o compilaţie de eseuri filozofice ale Maeştrilor Jedi de pe Tython care spuseseră pentru prima dată că Forţa avea o natură dublă: *Ashla*, elementul creator, şi *Bogan*[2], cel distructiv – aspecte luminoase şi întunecate ale aceleiaşi esenţe. Cubul de date conţinea un tratat al Maestrului Asli Krimsan despre *Perspectiva Potentium*, o *erezie* propagată de Jediul Leor Hal care susţinea aşa cum făcuseră mulţi înainte şi după aceea – că nu exista o latură întunecată a Forţei, că întunericul exista doar în interiorul individului.

Da, el studiase aceste două volume – printre altele. Presupunea că toţi Padawanii le studiaseră la un moment dat în timpul pregătirii lor, pentru că toţi aveau întrebări despre natura Forţei şi doreau să o înţeleagă. Ştia că unii speraseră să o înţeleagă complet şi definitiv; să rezolve odată pentru totdeauna dezbaterea milenară dacă avea o faţă sau două şi unde se afla potenţialul întunericului – în Forţa însăşi sau în cel care o mânuia.

Când studiase aceste date ultima dată? La ce moment anume se întorsese în visul său? Chiar în timp ce se întreba aceste lucruri, o umbră căzu peste obiectele de pe masa din faţa lui. Cineva venise să stea lângă el, blocând lumina de la ferestre. Ridică privirea. Era colegul Padawan şi prietenul său Anakin Skywalker. Cel puţin el îl numise pe Anakin *prieten* cu oarecare uşurinţă, dar adevărul era că Anakin se ţinea

[2] Ashla şi Bogan – luni ale lui Tython, care simbolizau partea luminoasă şi pe cea întunecată a Forţei.

la distanță de ceilalți Padawani. Chiar şi în momentele de camaraderie părea un om aparte, ca şi cum ar fi avut un scut al Forței în jurul său. Rece. Jax îi spusese asta o dată în față şi stârnise râsete despre care el, prin conexiunea sa cu Forța, ştia că sunt false. Acum Anakin stătea deasupra lui, cu spatele la ferestre şi cu fața în umbră.

— Hei, îmi blochezi lumina.

Cuvintele îi ieşiseră din gură lui Jax fără ca el să fi intenționat să le spună. Dar le spusese în ziua aceea şi ştia ce avea să urmeze. Anakin nu răspunse. Pur şi simplu întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să arunce ceva pe masă. Jax îşi întinse şi el mâna cu palma în sus pentru a primi. Obiectul era o pepită de *pyronium* de mărimea primei articulații a degetului său mare. Chiar şi în penumbră, pulsa cu o opalescență care părea să vină din adâncuri, trecând de la alb la negru, prin întregul spectru vizibil, apoi înapoi. Undeva – Jax nu-şi amintea unde – auzise că *pyroniumul* era o sursă de putere imensă, aproape nelimitată. I se păruse apocrifă şi absurdă. Puterea era un cuvânt vag şi însemna multe lucruri pentru multe ființe.

— Pentru ce e asta? întrebă el acum ca şi atunci, privind în sus la fața prietenului său.

— Pentru păstrare în siguranță cât timp sunt pe Tatooine, spuse Anakin. Gura i se curbă ironic. Sau poate e un cadou.

— Ei bine, care dintre ele este? întrebă Jax.

Răspunsul de atunci fusese o ridicare din umeri. Acum fu o frază criptică rostită cu o voce profundă, răguşită, care nu semăna deloc cu cea a Padawanului:

— Cu asta, călătoreşti dincolo de Forță.

Jax râse.

— Forța este începutul, mijlocul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Cum se poate merge dincolo de infinit?

În loc să răspundă, Anakin din visul său începu să râdă. Spre groaza lui Jax, carnea lui Anakin se înnegri, se crăpă şi se zbârci ca din cauza căldurii intense; se desprinse de muşchii şi oasele de dedesubt. Rânjetul i se contorsionase îngrozitor, devenind un rictus de craniu. Cel mai rău dintre toate, râsul încă mai răzbătea de pe buzele arse.

Jax se trezi brusc şi complet, scăldat într-o transpirație rece.

Cu asta, călătoreşti dincolo de Forță?

Asta era imposibil. Nu avea niciun sens – şi ce era cu arsura? Se cutremură, pielea înfiorându-i-se sub pelicula lipicioasă de sudoare în timp ce îşi amintea unul dintre zvonurile despre cum se presupunea că Anakin ar fi murit pe Mustafar – aruncat în fluxul de magmă de... nimeni nu ştia cine.

— S-a întâmplat ceva, Jax?

Jax aruncă o privire de pe salteaua de pat îmbibată de sudoare spre locul în care stătea de pază I-5, fotoreceptorii săi strălucind cu o lumină stinsă. Ezită doar o clipă. Ar putea părea un monolog inutil să discuți un vis cu un droid, dar I-5YQ nu era un droid obişnuit şi, chiar dacă ar fi fost, era util să discuți visul enigmatic chiar şi cu o ființă presupus lipsită de conştiință. În lipsă de altceva, Jax se gândi că sortarea cu voce tare a imaginilor, acțiunilor şi cuvintelor l-ar ajuta să le înțeleagă.

Se ridică în şezut, sprijinindu-se de peretele camerei sale mici din *conaptul Poloda Place* pe care îl împărțea cu restul echipei sale pestrițe.

— Am visat.

— Am citit că toate ființele vii visează, observă I-5 cu blândețe.

Jax fu cuprins de o curiozitate bruscă: I-5 visa? Era măcar posibil? Vru să-l întrebe, dar îşi reprimă impulsul, lansându-se în schimb într-o relatare detaliată a propriei sale vizite nocturne.

Când Jax termină de povestit, I-5 rămase tăcut pentru o clipă, fotoreceptorii săi tremurând uşor într-un mod care sugera clipirea ochilor umani. În cele din urmă, spuse:

— Pot să subliniez că acest lucru pare să contrazică ştirea pe care ai primit-o prin Forţă acum câteva luni, cum că Skywalker este încă în viaţă?

— Păi, da. Jax îşi trecu degetele prin părul ud de transpiraţie. Deşi s-ar putea să fi fost rănit pe Mustafar, presupun.

— Posibil, deşi abundă alte posibilităţi. Ar putea avea o semnificaţie mai metafizică, de exemplu. Sau ar putea fi o expresie a propriilor tale temeri interioare.

— De obicei nu aşa funcţionează visele Forţei, dar presupun că e posibil. Eu nu am mai avut unul ca acesta până acum, recunoscu Jax. Adică, un vis al trecutului, mai degrabă decât al viitorului. Şi un trecut *editat*. Anakin nu a spus nimic despre Forţă când mi-a dat *pyroniumul*, m-a rugat doar să i-l păstrez cât timp merge pe Tatooine. Şi cred că aş fi observat dacă ar fi izbucnit în flăcări, adăugă el ironic.

Ochii lui I-5 pâlpâiră din nou, părând să transmită amuzament.

Clopoţelul uşii sună; Jax îşi verifică ceasul, dar I-5 spuse înaintea lui.

— Este ora şapte.

Nu era o oră prea matinală în adâncurile Coruscantului, unde puţini cunoşteau ziua sau noaptea, dar majoritatea simţitorilor păreau să fie de acord că unele ore erau nepoliticoase pentru a-şi vizita vecinul.

Jax se ridică şi ieşi din camera lui în sufrageria principală, mai mare, observând că restul tovarăşilor săi fie dormeau, fie erau plecaţi. I-5 îl urmă. În timp ce se îndrepta spre uşa din faţă a *conaptului*, Jax trimise filamente ale Forţei către fiinţa de pe partea opusă a barierei. În ochiul minţii sale, văzu energia de acolo, dar nu percepu niciun fir al Forţei care să emane de la sau să se conecteze acolo. Fiecare Jedi experimenta şi percepea Forţa în moduri extrem de personale. Sensibilitatea particulară a lui Jax îl făcea să o perceapă ca pe nişte fire de lumină sau întuneric care învăluiau sau înfăşurau un individ şi îl conectau la Forţa însăşi şi la alte fiinţe şi lucruri. În cazul de faţă nu păreau să existe fire... deşi exista o urmă, ei bine, o pată – acesta era singurul cuvânt la care Jax se putea gândi care se potrivea chiar şi vag.

Curios pentru a doua oară în dimineaţa aceea, deschise uşa, zâmbind puţin când I-5 se dădu la o parte pentru a lua o poziţie defensivă din care să nu fie văzut imediat de persoana care era afară. Pe coridorul îngust, luminat slab, stătea un mascul Sakiyan scund şi voinic, pe care Jax îl bănui că avea în jur de şaizeci de ani, îmbrăcat în haine curate, dar ponosite. Clipi din ochi la apariţia lui Jax care purta o pereche largă de pantaloni de dormit şi nu se deranjase să-şi pună o tunică.

— Îmi cer scuze pentru oră, se bâlbâi Sakiyanul, clipind din ochii rotunzi care păreau extraordinar de palizi pe chipul său de bronz, dar problema este urgentă. Trebuie să vorbesc cu Jax Pavan.

Jax îl scrută din nou pe Sakiyan, mai amănunţit şi cu toate simţurile pe care le poseda. Cum nu simţi nicio intenţie rea, se prezentă.

— Eu sunt Jax Pavan.

Faţa vizitatorului se lumină şi el scoase un oftat uriaş de uşurare.

— Din întâmplare, deţineţi un droid de protocol din linia I-5YQ?

— Nu-l *dețin*, răspunse Jax cu precauție. Dar da, e aici. Ce vreți de la el...?

Sakiyanul execută o uşoară plecăciune.

— Îmi cer scuze pentru lipsa mea extremă de maniere. Numele meu este...

— Tuden Sal, spuse I-5, ieşind din umbra de lângă uşă.

Droidul îndreptă un deget arătător spre Sakiyan. O lumină roşie străluci la vârf – botul unuia dintre laserele gemene încorporate în mâinile lui. Fotoreceptorii îi străluciră puternic.

— Am aşteptat mult timp clipa asta...

Capitolul 2

Kajin Savaros stătea în crăpătura îngustă de sub un pilon de susținere, undeva la nivelurile inferioare ale unui zgârie-nori de pe axa lungă a *Pieței Ploughtekal*, şi privea spre gloata din bazarul de jos. Dacă era sincer, nu era sigur la ce nivel se afla. Ştia doar că era întunecat, zgomotos şi anonim.

Această ultimă calitate – dacă se putea spune că *Ploughtekal* are *calități* – era ceea ce îl făcuse pe Kaj să o caute. Asta, şi uşurința cu care se putea întreține aici. Sau cel puțin fusese uşor până când scăpase la limită de un Inchizitor, cu o zi în urmă.

Se cutremură la amintirea aceea, în timp ce punea în balanță zgomotele stomacului gol cu riscul ca undeva în mulțimea asta de necunoscuți să se afle cineva vigilent, cineva suspicios, cineva care să ştie cum arată şi să fie suficient de pătruns de Forță pentru a-i simți prezența. Îi fusese foame – la fel ca acum – şi cumpărase mâncare la câteva niveluri mai sus în piața întinsă, cu multe straturi. Inchizitorul îl văzuse convingând un vânzător ambulant să îi dea o frigăruie plină cu fâşii de burtă afumată, şi îl încolțise înainte ca el să poată devora jumătate din ea.

Chiar şi în frica lui, gândul la carne îl făcu să saliveze. Trebuia să mănânce, dar... Kaj se uită în sus şi în jos prin bazarul invadat. Umbrele şi luminile dansau într-un amestec mereu schimbător de fum de la tigăi şi cuptoare; luminile multicolore înşirate de-a lungul chioşcurilor sclipeau şi clipeau pentru a ispiti privirea şi a-i atrage pe potențialii clienți care se înghesuiau pe străduță. Nu era niciun semn de Inchizitor sau de altcineva ca el – ei chiar țineau să rămână incognito.

S-ar părea că numărul uluitor de simțitori, umani şi nu numai, care populau oraşul-planetă ar fi oferit o protecție mai mult decât suficientă pentru individul care căuta o viață de anonimat. Coruscantul – Kaj clătină din cap supărat, amintindu-şi din nou să se refere la ecumenopolisul recent redenumit *Centrul Imperial* atât în gând, cât şi în vorbire – Centrul Imperial găzduia literalmente trilioane de ființe din toată lungimea şi lățimea galaxiei, iar găsirea unei singure ființe printre toate acestea era cu mult mai dificilă decât găsirea unui anumit fir de nisip pe Tatooine, Bakkah şi toate celelalte lumi deşertice la un loc. Ascuns în mulțimea înțesată, era în siguranță – atâta timp cât nu folosea Forța.

Ceea ce nu era mai dificil decât, să zicem, înghițirea lavei fierbinți.

Când trecea ceva timp fără să folosească Forța în mod activ, ci pur şi simplu o păstra înăuntru, aceasta ardea. Era ca şi cum ar fi avut o bucată mare de foc înfiptă în spatele sternului. Îi era greu să respire, să stea nemişcat. Îi creştea literalmente temperatura internă; după câteva zile, Kaj începea să transpire şi să aibă o febră mică. Dacă o ținea închisă mai mult de atât – să zicem, încă o săptămână sau cam aşa ceva...

Ei bine, făcuse asta o singură dată. Când se trezise în toiul nopții, simțise la început o uşurare binecuvântată, urmată de o frică năprasnică. Patul locuinței ieftine pe care o închiriase pentru o noapte fusese îmbibat cu sudoare, iar în peretele îndepărtat un cerc lat de un metru fusese carbonizat în vopsea.

După aceea, Kaj încercase să se *elibereze* ori de câte ori simțea că Forța iese de sub control. Se concentrase pe telekinezii mici, levitând bucăți de mâncare sau alte obiecte, deoarece acestea păreau să ofere cea mai mare uşurare pentru cantitatea de

efort depusă. Până acum funcționase – dar încă tremura de teama de a fi detectat de unul dintre Inchizitorii malefici de fiecare dată când trebuia să facă asta.

Privirea lui Kaj se îndreptă spre un chioşc aflat la vreo douăzeci de metri distanță, la care mai mulți cumpărători se târguiau cu vânzătorul pentru sortimentul său de produse – majoritatea ilegale. Chioşcul avea coşuri de alimente pe trei laturi şi era deschis în spate. Acest lucru era regretabil, dar chioşcul de alături avea o copertină din stofă ponosită, al cărei colț era legat nu departe de spatele chioşcului vânzătorului de produse. Cum metodele sale obişnuite de a intra pe uşa din față erau prea riscante, Kaj decise o abordare mai puțin directă. Îşi trase mantia în jurul feței şi se strecură uşor prin mulțime. Un amestec de energii, arome şi mirosuri puturoase curgeau în jurul lui; căldura privirii cuiva când o surprindea din greşeală îl făcea să se sperie. Îşi înăbuşi furia care părea să iasă la suprafață atunci când se confrunta cu mulțimi mari de ființe preocupate de treburile lor. Presupunea că nu era cu nimic diferit în privința asta de oricare dintre ființele de aici. Dar era diferit în alte privințe.

Ajunse la nivelul copertinei şi se feri în lateral de fluxul de trafic, croindu-şi drum spre spatele standului. Era chiar mai întuneric aici în spate decât într-o sală de jocuri umbrită, iar el profită de asta pentru a se strecura în întunericul mai adânc al pasajului îngust care se întindea pe lățimea cabinei, între peretele din spate al țesăturii şi suprafața din ferrocretă a exteriorului murdar al unui zgârie-nori.

Când ieşi din fanta îngustă de pe cealaltă parte a cabinei – care, din dansul sălbatic al aromelor, îşi dădu seama că era un magazin de ierburi – se trezi la mai puțin de trei paşi de un rând de coşuri de fructe care conțineau puține lucruri familiare şi multe altele care nu erau. Nevrând să rişte să fie descoperit pentru ceva ce s-ar putea să nu fie comestibil nici măcar pentru un om, scană cu privirea coşurile căutând ceva familiar. În cele din urmă văzu ceea ce căuta: un coş cu *rădăcini daro*.

Cu gura plină de salivă, se strecură pe sub colțul bine strâns al copertinei şi se ghemui, cu ochii pe comoară. *Rădăcina daro* creştea pe mai multe lumi pe care le colonizaseră oamenii. A sa fusese una dintre ele. În copilărie, îşi dezvoltase gustul pentru carnea aurie, dulce şi cremoasă a rădăcinii, iar acum, aşa înfometat cum era, era sigur că i-ar fi oferit cea mai delicioasă masă din ultima vreme.

Un grup de cumpărători trecu pe lângă chioşc, ascunzând din când în când *rădăcinile daro*. Le dori să nu găsească aici produsele dorite şi să meargă în altă parte.

Aşa şi făcură. Kaj se aplecă în față şi ridică o mână spre premiu. Transpirația îi picură în ochi, speriindu-l şi tulburându-i concentrarea. Înjură, şterse şuvoiul sărat şi întinse din nou mâna. Îşi dădu seama că mâna îi tremura, şi nu de foame. Întâlnirea sa de ieri cu Inchizitorul fusese mai mult decât deranjantă. Era speriat, pur şi simplu – speriat să nu facă ceva care să atragă atenția asupra lui. Atenția *lor*, în orice caz.

Se lăuda că era capabil să facă față atenției neplăcute a ființelor obişnuite. Dar Inchizitorii nu erau ființe obişnuite. Erau câinii de pază ai Împăratului şi aveau puteri pe care el doar le putea bănui.

Se întări. Două secunde. I-ar fi luat doar două secunde să facă rost de câteva bucăți din mâncarea delicioasă. Va deschide calea către Forță şi apoi o va închide, rapid. Simplu. Va fi simplu. Hotărât, îşi şterse sudoarea din palmă, întinse mâna şi *chemă*. O *rădăcină daro* din grămadă se clătină, apoi se rostogoli pe movila de produse şi căzu pe pământ fără să fie observată. *Chemă* din nou, iar rădăcina zbură negreşit spre mâna lui. Inima care îi bătuse ca un *tattoo* sălbatic în piept, se linişti. Nu era rău. Şi nici nu apăruse – nici nu simțise – vreun Inchizitor…

Încurajat, se hotărî să mai ia. Băgă rădăcina grasă şi aurie într-un buzunar interior al mantiei sale voluminoase, ridică mâna şi...

Atunci simți un firicel bolnav de teamă curgându-i pe şira spinării: vârtejul brusc din Forță când cineva din apropiere îl căuta pe cel care tocmai o folosise. Kaj simți o mişcare intenționată pe bulevardul aglomerat din fața tarabei vânzătorului de produse, şi văzu lumea mişcându-se rapid din calea a ceva sau a cuiva care se grăbea foarte tare. Îşi stăpâni frica şi aruncă o salvă disperată şi ascuțită de gânduri către coşul cu *rădăcini daro*. Amplificată de încărcătura de adrenalină, explozia lovi coşul ca un suflu dintr-un câmp repulsor. *Rădăcinile daro* explodară în aer şi căzură în cascadă pe pământ, rostogolindu-se în toate direcțiile. Clienții care se învârteau în jurul standului reacționară la întâmplare, ferindu-se, sărind şi împleticindu-se pentru a se da la o parte, alunecând pe fructele ieşite în bulevardul supraaglomerat.

Kaj profită de distragerea atenției pentru a mai culege două dintre prețioasele rădăcini în formă de dovleac înainte de a se retrage în grabă, fugind ca un rozător prin spatele a trei sau patru tarabe din şir înainte de a ieşi în cele din urmă la un colț într-o alee transversală. Îşi ascunse în mantie *rădăcinile daro* şi se strecură în fluxul de trafic pietonal, îndreptându-şi mantia.

Zâmbi încruntat, un amestec ciudat de uşurare şi exaltare inundându-l cu căldură. Încă o dată evitase cu greu să fie descoperit; încă o dată eludase slugile Împăratului. Avu o viziune rapidă despre el însuşi ca un premiu mult căutat. O umbră vagaboandă sensibilă la Forță, dansând la marginea societății, mereu cu un pas înaintea Inchiziției şi a agenților ei frustrați. Aproape că se vedea sărind pe clădirile înalte, zburând pe cornişe – o siluetă evazivă. Un posesor puternic al Forței. Un Jedi.

Un val brusc, aproape copleşitor, de furie răsări în pieptul lui Kaj pentru a-i îneca uşurarea şi visele cu ochii deschişi. Cândva, într-o epocă mai luminată, ar fi devenit Jedi şi ar fi fost instruit în căile Forței, perfecționându-şi abilitățile relativ nou-născute – abilități care se treziseră pe deplin abia în ultimul an. Dar Templul Jedi zăcea în ruine, iar Ordinul fusese împrăştiat prin toată galaxia – dacă mai rămăsese cineva în viață. Speră şi deznădăjdui alternativ... şi se înfurie pe univers şi pe Forța însăşi. Strânse din dinți, încercând să înăbuşe furia care îi ardea prin vene.

Nu. *Nu mai este niciun Jedi*, îşi spuse el. *Sunt singur. Singur.*

Singur cu această putere care creştea în el, cerând să fie folosită. Se mândrea cu ea şi în acelaşi timp era îngrozit de ea. Mai ales în momente ca acestea, când ardea în el o furie plină de resentimente. O furie care nu avea nicio țintă pe care să se descarce – cu excepția, poate, a Inchizitorilor. Ura şi se temea de acele ființe întunecate, dar nu era sigur pentru el să le atragă – nu era sigur să le vizeze cu furia sa. Aşa că furia lui rămânea fără direcție, fără să vizeze pe nimeni – şi pe toată lumea în acelaşi timp. O ținea strâns la el, pentru că a ceda în fața ei, a-i permite să scape de sub controlul său atent, ar fi fost ca şi cum ar fi trimis o rachetă uriaşă de semnalizare care să le spună Inchizitorilor: *Veniți să mă prindeți!*

Kaj părăsi strada în timp ce se apropia un camion plutitor, lipindu-se strâns de o grindă de susținere murdară şi plină de găuri care fusese ridicată pentru a sprijini fațada ruinată a ceea ce fusese cândva un salon de jocuri.

O presiune pe conştiință se făcu simțită prin strădaniile de control pe care se încerca să le mențină. Îşi ridică capul şi se uită peste drum. Un bărbat – un om – se holba la el din uşa întunecată şi strâmbă a clădirii de vizavi. Înainte să se gândească mai bine, Kaj şterse amintirile omului despre el, folosind Forța pentru a se strecura în

mintea celuilalt şi a-i rearanja gândurile. Nu mai încercase niciodată aşa ceva, dar fu mult mai uşor decât se aşteptase să fie.

Se strecură în lateral şi se insinuă într-un grup mixt de extratereştri, în timp ce camionul îi bloca vederea asupra bărbatului care îl privea. Cu doar puțin mai mult efort, ştia că l-ar fi putut face pe om să facă un pas în fața vehiculului. Ar fi fost uşor. Prea uşor. Se cutremură, îşi lăsă capul în jos şi se cufundă în mulțime.

* * *

Den Dhur intră somnoros în camera centrală a *conaptului*, frecându-şi somnul de pe ochi. Când îşi limpezi vederea, priveliştea care îl întâmpină îl opri în loc. Într-un tablou îngheţat, îi văzu pe Jax, I-5 şi un Sakiyan ciudat stând chiar în fața uşii deschise din față. I-5 arăta spre Sakiyan ca şi cum i-ar fi ținut o prelegere... ceea ce ar fi putut crede oricine dacă nu ar fi ştiut despre laserele specializate încorporate în fiecare dintre degetele arătătoare ale droidului. Totuşi, Den ştia despre ele.

Se scutură mai temeinic, rezistând tentației de a-şi freca ochii a doua oară. I-5 îşi prăjise vreun circuit? Şi la ce naiba se gândea Jax? Tipul ăsta ar putea fi un potențial client. Nu aşa se trata un potențial client.

— Oh, spuse Den. Băieți? Cine e noul nostru prieten?

Fotoreceptorii droidului clipiră într-un gest atât de viu încât Den îşi frecă ochii înainte să poată rezista impulsului. Jax îşi drese glasul.

— I-5?

Droidul scoase un sunet ca un oftat uman şi îşi coborî brațul.

— Evident, am stat prea mult în preajma organicilor – am căpătat nişte obiceiuri proaste. Cum ar fi să port ranchiună.

— Bine..., spuse Jax. Pot să te întreb de ce îi porți ranchiună oaspetelui nostru?

— Da, fu de acord Den, grăbindu-se mai departe în cameră. De fapt, de ce nu-l invităm pe oaspetele nostru să intre şi să se aşeze, să-i aducem ceva de băut şi să-l rugăm să ne explice ce ar putea avea nevoie de la noi?

— Ceea ce am nevoie, în primul rând, zise Sakiyanul în timp ce se aşeza neliniştit pe canapeaua utilitară care împodobea un perete gri, este să-mi cer scuze față de I-5.

Den se holbă la Tuden Sal.

— Să ce?

— Aparent, spuse Jax, Tuden Sal şi I-5 au un fel de istorie împreună.

Jediul se cocoțase pe brațul canapelei, din care îi putea urmări atât pe Sakiyan, cât şi pe I-5. Înțelept din partea lui, gândi Den. El traversă camera pentru a-i înmâna oaspetelui lor paharul cu apă pe care tocmai îl luase de la robinet. Sakiyanul se holbă la pahar ca şi cum nu mai văzuse niciodată aşa ceva, iar Den avu un atac de panică momentan, încercând să-şi amintească dacă Sakiyenii aveau vreo alergie sau altă problemă cu apa. Dar apoi Tuden Sal acceptă paharul, scoțând un râset şuierător în timp ce făcea asta.

— Într-adevăr, istorie – sau lipsa ei, în cazul lui I-5. Şi mie mi se pare destul de ciudat, trebuie să recunosc. Încă nu m-am obişnuit cu ideea că I-5 este – în lipsa unui termen mai bun – conştient de sine.

— Conştient de sine, spuse I-5 rece, este un termen perfect, mulțumesc.

Tuden Sal aprobă din cap.

— Da. Uitasem cât de perfect.

Se uită direct la droidul care stătea cu faţa la el – probabil, gândi Den, la vreo două subrutine distanţă de a-şi porni din nou laserele. Sakiyanul îşi coborî privirea şi îşi îndreptă pentru o clipă faldurile hainei lungi până la gambe pe care o purta peste tunica sa cândva elegantă. Apoi se uită din nou la I-5.

— Îmi pare rău, I-5, pentru ce ţi-am făcut. Am fost… miop şi egoist.

— Poţi adăuga la asta neloial, cu reputaţie proastă, fără scrupule şi crud, spuse I-5. Într-un cuvânt, ai greşit. Nu poţi avea nicio idee cât i-a costat în cele din urmă acţiunea ta pe Jedi şi pe Republică.

Sakiyanul îşi închise pentru un moment ochii adânciţi, calmându-şi gândurile.

— Nu. Nu cred că pot.

Den se urcă în deschizătura ferestrei adiacentă canapelei. Prefera acest loc pentru că îi oferea avantajul înălţimii – o perspectivă rară pentru un nativ de pe Sullust – şi îi permitea să studieze feţele celorlalţi dintr-un unghi potrivit.

— Totul este bine, spuse el, lăsându-şi picioarele scurte să atârne pe pervazul ferestrei, dar vrea unul dintre voi să clarifice de ce sunt necesare aceste scuze?

I-5 îşi înclină capul spre Tuden Sal, care îşi drese glasul şi îşi rearanjă din nou haina.

— Acum mulţi ani, spuse el, un… prieten m-a rugat să mă asigur că I-5 şi nişte date pe care le transporta ajung la Templul Jedi, aici pe Coruscant.

Den nu avu nevoie de Forţă pentru a vedea efectul acelor cuvinte asupra lui Jax. Tânărul Jedi se crispase.

— Tatăl meu. Tatăl meu, Lorn Pavan, te-a rugat să îl duci pe I-5 la Jedi.

Tuden Sal aprobă din cap.

— Da. Nu mi-am dat seama la momentul respectiv că el… că era ceva de natura unei dorinţe de moarte. De atunci, am ajuns să înţeleg că Lorn mi-a încredinţat sarcina pentru că se aştepta să nu mai trăiască prea mult timp. Din păcate, a avut dreptate cu această aşteptare.

— De ce nu i-ai îndeplinit acea dorinţă? întrebă Jax, cu vocea stinsă.

Den se uită la I-5. Deşi nu dădea niciun semn exterior de tensiune sau de interes sporit, ştia că prietenul său droid aştepta de peste două decenii rezolvarea misterului.

Sakiyanul îşi întinse mâinile în semnul universal al nedumeririi.

— Pur şi simplu, am văzut că se putea obţine un profit de pe urma droidului şi, cu aroganţa care însoţeşte adesea succesul, m-am gândit că aş putea ucide doi *mynocki* cu o singură lovitură. Intenţionam să livrez Jedilor holocronul pe care îl transporta I-5, aşa cum îmi ceruse Lorn, dar mai întâi am plănuit ca droidul să aibă mintea ştearsă şi să fie reprogramat ca o gardă de corp pe care să o folosesc în afacerile mele cu *Soarele Negru*. Avea anumite… modificări pe care nu le mai văzusem la niciun droid de protocol – la niciun droid, de altfel. Modificări de care nici nu mi-am dat seama că sunt posibile.

— Cu toate astea, ai omis să observi cele mai semnificative dintre ele, zise I-5.

— Am omis, recunoscu Sal. Sincer, nu mi-a venit să cred ce mi-a spus Lorn despre tine. Acum îmi doresc să nu fi fost atât de… miop.

— Trădător, spuse I-5 în acelaşi timp cu el.

Den trebuia să recunoască faptul că acea caracterizare a lui I-5 era mai aproape de ceea ce gândise el. Cum ar putea cineva să se comporte atât de trădător faţă de un presupus prieten? Den spera să nu devină niciodată atât de mercenar încât să nu pună bunăstarea prietenilor sau a lumii sale înaintea propriilor beneficii pe termen

scurt.

Tuden Sal suspină.

— Nu pot nega asta. Dar am plănuit să duc holocronul la Templu. Am vrut.

— Am descoperit că cele mai bune intenții, spuse droidul, sunt rareori suficiente pentru a răsturna tiranii.

Urmă o tăcere, care ajunse la limita incomodității, când Jax întrebă:

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Aveam degetele înfipte în mai multe plăcinte la vremea aceea – nu toate legale. L-am trimis pe I-5 să fie reprogramat, apoi m-am întors la birourile mele de afaceri şi am descoperit că un concurent pornise o preluare ostilă a companiilor mele – a tuturor. Am trecut de la bogăție la zdrențe practic peste noapte. Pur şi simplu, nu am dus holocronul la Consiliul Jedi pentru că nu mai aveam mijloacele să fac asta. Eram sub asediu. A trebuit să mă ascund şi să-mi lichidez majoritatea bunurilor şi proprietăților rămase, inclusiv pe I-5, pe care l-am vândut – cu memoria ştersă – unui contrabandist de mirodenii. Făcu o pauză pentru a-l privi pe droid cu un respect evident. Sau cel puțin aşa am crezut. Nu am precupețit nicio cheltuială, am comandat cea mai completă curățare cuantică disponibilă. Se pare că I-5 posedă subrutine şi resurse care sunt chiar mai bune de atât.

— Mi-a luat *foarte mult timp*, spuse droidul accentuând dur ultimele trei cuvinte, dar în sfârşit am reuşit să-mi recuperez întreaga memorie.

Sakiyanul clătină din cap.

— Asta nu ar fi trebuit să fie posibil. Şi totuşi, aici eşti. Şi iată-mă şi pe mine. Spre deosebire de tine, eu nu am reuşit niciodată să-mi găsesc drumul înapoi. Până la urmă, am renunțat să mai încerc. Mai ales după ce am descoperit că preluarea afacerilor mele nu a fost, să spunem, ideea concurentului meu. L-am confruntat, câțiva ani mai târziu, şi am aflat că fusese finanțat de însuşi Senatorul de atunci, Palpatine. *Prietenul* meu acționase în esență ca un mandatar, deşi îndrăznesc să spun că i s-a permis să păstreze o bună parte din ceea ce a luat.

— De ce? întrebă Jax. Ce aveai tu şi voia Împăratul?

— Bănuiesc că am fost pur şi simplu o țintă uşoară, spuse Sal, amărăciunea picurând din fiecare cuvânt. Situația mea financiară mă făcea vulnerabil, iar Palpatine, deşi nu era deloc într-o situație disperată, ca toți politicienii, a preferat să folosească banii altcuiva pentru a-şi finanța preluarea guvernamentală. Zâmbi un zâmbet dur, dureros. Ştii ce se spune: *Nu e nimic personal*...

— ...*sunt doar afaceri*, încheie Den.

Da, cu toții auziseră cuvintele acelea înainte.

— Şi eu am folosit de mai multe ori, trebuie să recunosc, dacă nu chiar acele cuvinte, cu siguranță spiritul din spatele lor. Dar nu am fost niciodată atât de prost încât să calc guvernul pe bătături. Ridică din umeri. Poate că tocmai această ezitare din partea mea a făcut să par o pradă uşoară. Indiferent de motiv, noul regim m-a ruinat. Mai rău decât atât, m-au pus pe lista neagră şi a făcut imposibilă revenirea mea. Nici măcar *Soarele Negru* nu a vrut să facă afaceri cu mine, ceea ce are implicații la care nici nu vreau să mă gândesc. Ezită, apoi adăugă: Nu a fost vorba doar de afaceri, deşi zeii nenorocirii ştiu cât de devastator a fost. Nu, mi-am pierdut şi familia – perechea, copiii.

— Ah, spuse I-5. Ironic, nu-i aşa, cât de nestatornice pot fi ființele. Chiar şi cele de la care te aştepți să fie loiale.

— Nu a fost nestatornicie, spuse Tuden Sal cu oarecare duritate. A fost frică. Nu mi-am pierdut doar *vizibilitatea*, mi-am pierdut capacitatea de a îndrăzni să mai fiu *vizibil*. Încă există o recompensă pe capul meu, sunt sigur de asta, deşi nu am fost niciodată în stare să o confirm. Când cineva a încercat să-mi răpească copilul cel mai mic, mi-am trimis familia în afara planetei. Nu am avut de ales.

— Şi ai trăit aici jos, ascuns? Jax scutură din cap. Cred că nu speri să te ascunzi cu noi. Şi eu am un preț pe capul meu. Şi, la fel ca şi tine, nu ştiu de ce.

— M-am săturat să stau ascuns, anunță Sakiyanul. Voi riposta. M-am alăturat grupării *Whiplash*, şi aşa am ajuns să te găsesc, arătă el din cap spre Jax.

— Te-ai alăturat *Whiplash*? repetă Jax. Cu scopul de a-l găsi pe I-5?

Den înțelese scepticismul din vocea lui Jax. *Whiplash* – organizația clandestină din care făceau parte Den şi tovarăşii lui – era dedicată subminării acțiunilor Imperiului şi salvării victimelor sale. Era o organizație care lucra pe baza secretului, în măsura în care agenții săi adesea nu comunicau deschis pentru perioade lungi de timp, erau informați despre misiuni pe baza *nevoii de a şti* şi nu admiteau noi *membri* fără a-i fi supus mai întâi unui control riguros.

— Nu, răspunse Sakiyanul. Cu scopul de a lupta împotriva Imperiului. Găsirea ta şi a lui I-5 a fost o întâmplare. Renunțasem să vă mai găsesc. De fapt, eram convins că erai mort, iar droidul fusese dezmembrat pentru piese de către vreun prost care habar n-avea ce avea în mână. Nu te-aş fi găsit niciodată dacă prima mea misiune cu *Whiplash* nu mi-ar fi făcut cunoştință cu Laranth Tarak.

Jax reacționă vizibil la menționarea numelui Twi'lekei, dar înainte să poată face mai mult decât să rămână cu gura căscată ca un peşte Sullustan, interveni I-5.

— Ceea ce naşte întrebarea – de ce ai venit aici?

Sakiyanul fremătă brusc de o emoție nesănătoasă. Sau cel puțin strălucirea din ochii lui palizi o făcu să pară nesănătoasă pentru Den.

— Am o misiune pentru I-5. Una pentru care modificările sale speciale – mai ales armamentul ascuns şi lipsa anumitor *inhibiții standard*, i s-ar potrivi de minune.

— Şi care ar fi aceasta? întrebă I-5.

— Tu, vechiul meu prieten, spuse Sakiyanul, zâmbind pentru prima dată, ai fi asasinul ideal.

— Vrei ca I-5 să asasineze pe cineva? Jax clătină din cap. Acesta nu este genul de misiune în care se implică *Whiplash* de obicei. Noi protejăm ființele, le scoatem din situații nesănătoase, le găsim o cale sigură de plecare de pe planetă. Nu ne complacem în răzbunările altora.

— Acest lucru ar putea fi văzut ca ceva de natura unei misiuni personale, recunoscu Sal. Deşi te asigur că va servi tuturor iubitorilor de libertate, inclusiv Jedilor, în moduri pe care nu ți le poți imagina. Cu modificările lui I-5 şi anonimatul care vine odată cu statutul de droid… ei bine, nu putea exista un lichidator mai perfect.

— Hei, doar o clipă.

Den îşi ridică mâinile şi alunecă jos de la fereastră, observând că lumina slabă care cădea prin ea de afară – un firicel slab de lumină solară pe jumătate moartă de sus şi iluminare artificială de jos – făcea ca umbra lui pe podeaua de ferrocretă să fie de câteva ori mai mare decât înălțimea lui reală. Se bucură de asta, pentru că acum chiar avea nevoie să se simtă mai mare. Ultimele cuvinte ale lui Tuden Sal îi transformaseră măruntaiele în gel fremătător.

— I-5, un asasin? Ce fel de prostie bolnavă e asta? Poate că pentru tine e doar

un automat anonim, dar pentru mine el este… este…

Den ezită, dându-şi seama că nu articulase niciodată ce era I-5 pentru el. De asemenea, îşi dădu seama că unitățile oculare ale droidului erau îndreptate exact asupra lui.

— E prietenul meu, bine? Şi prietenul lui Jax. Şi nu vrem să-l vedem pus în pericol cu dispreţul insensibil pe care l-ai arăta unei…

— Maşini? încheie I-5 cu un ton al vocii care, într-un organic, ar fi fost însoţit de o sprânceană ridicată.

— Da. A recunoscut-o chiar el cu nici un minut în urmă, *Cinci.* Nu eşti o jucărie programabilă. Nu putem pur şi simplu să te umplem cu coduri şi să te trimitem într-o situaţie periculoasă ca şi cum ai fi o piesă de echipament consumabilă. Ai voinţă. Eşti o persoană.

Den simţi cuvintele în acel moment aşa cum poate nu le mai simţise niciodată, ştiind până în tălpile cizmelor că nu-l va trimite – *nu-l va putea trimite* – pe I-5 singur într-o situaţie în care nu avea cum să câştige. Un fior iute îi coborî din creştetul capului. Şi ce anume însemna asta? Că se va oferi voluntar să meargă cu el?

Faţa metalică strălucitoare a lui I-5 era, ca întotdeauna, inexpresivă.

— Da, spuse droidul, aşa cum ai subliniat, am voinţă. Ceea ce înseamnă că am atât capacitatea, cât şi dreptul de a determina, în consultare cu echipa, desigur – îşi înclină el capul spre Jax – ce misiuni voi întreprinde sau nu. Dar… Ezită; un lucru pe care îl făcea rar, dacă nu chiar niciodată. Preocuparea ta e notată, Den, iar sentimentul din spatele ei este reciproc.

I-5 îşi mută apoi atenţia asupra lui Tuden Sal atât de brusc, încât Den se simţi ca şi cum un sprijin fizic ar fi fost smuls de sub el.

— Evident, înainte de a putea lua în considerare ideea unei astfel de misiuni, îi spuse I-5 Sakiyanului, trebuie să o înţelegem mai bine şi să cântărim potenţialul ei de a face bine sau rău. Pe cine, mai exact, vrei să asasinez?

Tuden Sal zâmbi, iar acum în ochii lui aveau o sclipire aproape răutăcioasă.

— Permiteţi-mi să vă testez cunoştinţele de istorie antică. Aţi auzit vreodată de *Monarchomech*[3]?

I-5 nu ezită.

— Da. O sectă obscură de fanatici din Expansiunea Estică de acum aproximativ patru sute de ani standard. Se opuneau monarhiei absolute din sistemul lor de lumi şi adoptaseră tiranicidul[4]. Ca şi *călugării B'omarr* de pe Tatooine, nu erau droizi, ci cyborgi – în esenţă, creiere organice încapsulate în corpuri robotice. Numele, în limba Yutanese, este un joc de cuvinte, însemnând *ucigaşi de monarhi.* Vocea lui I-5 deveni ceva mai stinsă, aproape speculativă, în timp ce continua: Vrei să-l omor pe Împăratul Palpatine.

---

[3] Monarchomech – organizaţie de cyborgi care a existat cu aproximativ 400 de ani înainte de Bătălia de la Yavin. Grupul opera în Regiunea de Expansiune estică a galaxiei, Monarchomech s-au opus monarhiei locale, ucigând mulţi dintre conducătorii acesteia.

[4] Tiranicid – uciderea unui tiran.

Capitolul 3

— Vă rog să fiți amabil, spuse Haninum Tyk Rhinann aşezându-se într-un fotoliu adiacent canapelei pe care stătea Sakiyanul. Nu se poate să vă fi auzit bine. Vreți ca I-5 să-l asasineze pe Împăratul Palpatine?

— Da. În esență, este corect.

Rhinann îşi întoarse uşor capul pentru a se uita la Jax, care stătea în spatele canapelei, cu fața lipsită de expresie. Lipsit de Forță, Elominul nu avea de unde să ştie ce credea Jediul despre această idee nebunească – deşi simplul fapt că îi permitea Sakiyanului să o prezinte dovedea că nu o respingea cu desăvârşire... aşa cum ar fi trebuit, în opinia Elominului, dacă ar fi avut măcar o fărâmă de bun simț.

— Vă dați seama, desigur, că asasinarea Împăratului nu este chiar o idee nouă, continuă Rhinann.

Sakiyanul aprobă din cap.

— Da.

— Şi că a fost încercată – cu rezultate dezastruoase, aş putea adăuga – de către persoane cu resurse mult mai mari decât ale noastre.

Tuden Sal ridică un deget butucănos.

— Îmi permit să nu fiu de acord. Niciunul dintre acei potențiali asasini nu avea resursele pe care le avem noi. Adevărat, au avut mijloace materiale – poate chiar mai multe decât cele pe care le comandați voi. Arătă din cap spre Dejah Duare, care se aşezase la capătul celălalt al canapelei, cu sprâncenele purpurii încruntate. Dar nu aveau un Cavaler Jedi printre ei, sau resursele de informații ale *Whiplash*, sau serviciile neprețuite ale cuiva atât de recent apropiat de Lordul Vader ca tine. Şi cu siguranță nu aveau un droid cu talentele speciale ale lui I-5.

Rhinann clipi la Sakiyan. Tot ce spusese el era adevărat, ceea ce nu făcea ca ideea să fie mai puțin nebunească. Cu siguranță, având cunoştințele lui Rhinann despre funcționarea internă a *Biroului Imperial de Securitate*, se puteau apropia de cel mai important luptător al Împăratului, şi de aici, de Împăratul însuşi. Şi, posibil, cu calitățile unice ale lui I-5, ar fi putut ajunge până în centrul operațiunilor Imperiale... dar nu, era tot o nebunie. Nu exista alt termen pentru asta. Dacă droidul ar fi fost capturat, băncile lui de memorie ar fi putut fi şi ar fi fost scotocite pentru a găsi informații care ar fi doborât întreaga rezistență în devenire.

Cât despre ceea ce i se va întâmpla lui Rhinann – se cutremură la gândul acesta. Cei mai meticuloşi şi minuțioşi agenți ai Împăratului care scanau adevărul şi-ar fi încălțat cu plăcere cizmele metaforice cu talpă de duraluminiu şi şi-ar fi croit drum prin grădinile minții şi amintirilor sale, călcând în picioare cu veselie toți mugurii şi ramificațiile neuronale delicate până când nu ar fi rămas decât o mlaştină însângerată.

Rhinann închise ochii, dorindu-şi să nu fi fost blestemat cu o imaginație atât de bogată. Apoi suspină cu poftă pe nas, zbârnâindu-şi colții.

— Nu, zise el. Asta nu trebuie luat în considerare. E o prostie, o absurditate. Riscurile sunt pur şi simplu inacceptabile.

— Şi încă o dată, spre uimirea tuturor, aflu că sunt de acord cu creatura înaltă şi sfrijită. Acest lucru veni din partea jurnalistului Sullustan, cocoțat din nou în locul

său obişnuit din deschizătura ferestrei. Am gândit-o în şaizeci de moduri diferite şi fiecare dintre ele pare de departe prea riscant. Dacă i se întâmplă ceva lui I-5...

— I-5? repetă Rhinann neîncrezător. Tot ce te îngrijorează este droidul? Nu ai idee ce ar însemna pentru *Whiplash* dacă I-5 ar cădea în mâinile inamicului?

— Sau pentru Jedii rămaşi, spuse Jax liniştit.

— Dacă mai există, adăugă Rhinann.

— *Droidul*, spuse I-5 cu o subtilă emfază, şi-ar distruge miezul de memorie dacă ar simţi că poziţia sa este compromisă. Mă preocupă mai mult faptul că un eşec din partea mea ar aduce consecinţe grave pentru Jax sau pentru oricine altcineva care ar putea fi prins facilitându-mi misiunea. Din acest motiv, dacă fac asta, doresc să o fac singur. Complet singur.

— *Cinci!* obiectă Den. Asta e ridicol. Nu poţi merge singur într-o misiune ca asta. Vei avea nevoie de informaţii, întăriri, un coridor de scăpare...

— Pot să-mi furnizez propriile informaţii accesând HoloNetul din complexul Imperial, mulţumesc frumos. Pot să-mi asigur şi întăririle – de fapt, cine se aşteaptă ca un droid de protocol să fie dotat cu pistoale laser ascunse şi alte sisteme defensive? De asemenea, am încredere că pot să-mi creez propriul coridor de evacuare. Droidul se întoarse spre Jax. Aş spune că unul dintre principalele motive pentru eşecul altor tentative de asasinat a fost că au fost prea multe persoane implicate şi prea multe resurse angajate în efort. Cu cât sunt mai multe persoane angajate pe teren într-o astfel de întreprindere, cu atât sunt mai multe puncte descoperite.

Privirea lui Tuden Sal era fixată pe faţa metalică strălucitoare a droidului.

— Ce propui?

— Împreună cu Rhinann, spuse I-5, mă aştept să cunoaştem îndeajuns de bine itinerariul lui Palpatine încât să-i putem evalua cu siguranţă locaţiile private pe baza apariţiilor sale mai publice. Odată ce ştiu unde va fi, ar trebui să fie o chestiune simplă de a-mi deghiza identitatea virtuală astfel încât, atunci când accesez nodurile Imperiale de pe HoloNet, să o fac cu un pseudonim.

— O deghizare virtuală, murmură Jax.

— Exact.

— Ceea ce e bine, cu excepţia faptului că eşti un model scos din uz, argumentă Den. Poate reuşeşti să păcăleşti netul, dar tot eşti un droid din seria cinci. Aş paria credite bune că nu sunt prea mulţi ca tine în apropierea Împăratului. Nu mă îndoiesc că are cei mai noi şi mai strălucitori droizi de protocol pe care îi pot cumpăra creditele Imperiale. Am dreptate, Rhinann?

Elomin aprobă din cap.

— Exact aşa este. Fără supărare, I-5, dar eşti un pic antic.

Droidul chiar reuşi să pară ofensat.

— Chiar dacă este aşa, nu e un obstacol insurmontabil. Modelul creat pentru a înlocui seria I-5YQ diferă doar în câteva detalii externe minore. De exemplu, unităţile oculare sunt mai mici şi utilizează un sistem de emisie a luminii cu halogen cu o strălucire alb-albastră caracteristică; placa toracică a fost modificată pentru a include o unitate repulsor. Şi, în cele din urmă, cuplajele externe au fost simplificate. Acestea sunt lucruri care ar trebui să fie destul de uşor de adaptat din punct de vedere cosmetic în propriul meu aspect. Şi, desigur, voi avea nevoie de o lustruire bună.

— Toate sunt uşor de aranjat, spuse Tuden Sal. Chiar şi luciul.

— În acest caz, adăugaţi o baie de ulei şi o punere la punct a plăcii de circuite.

— S-a făcut.

— Dacă tot eşti aici, ai putea să te gândeşti să plăteşti şi pentru serviciile noastre funerare, spuse Dejah Duare, vorbind pentru prima dată de la începutul întâlnirii lor improvizate. Vorbeşti de parcă ai comanda un costum pentru o mascaradă, continuă Dejah. Indiferent dacă I-5 merge singur sau nu, ar putea să concentreze atenția Imperială asupra noastră şi asupra *Whiplash*.

— Tind să fiu de acord cu Dejah, spuse Jax.

— Iată o mare surpriză, mormăi Den în sinea lui.

Jax ignoră mârâitul Sullustanului.

— Este ceva la care trebuie să ne gândim foarte bine.

— Nu prea cred, continuă Dejah, concentrându-şi întreaga atenție asupra lui Jax. Nu cred deloc. Nu merită să fie analizat. Îşi împreună mâinile peste sâni într-un gest ce părea aproape de implorare. Te rog, Jax. Nu lăsa ca sentimentele tale personale să-ți întunece judecata. Las-o baltă. Spune-i nu acestei persoane.

Tuden Sal se întoarse să se uite la Jedi.

— Ce vrea să spună prin *sentimentele tale personale*?

Jax deschise gura să răspundă, dar I-5 i-o luă înainte.

— Există toate şansele ca Împăratul Palpatine – deşi era doar Senator la acea vreme – să fi ordonat moartea tatălui său. Ar trebui să cred că ştii asta mai bine decât oricine de aici, adăugă el ironic. La urma urmei, ai fost ultima persoană care l-a văzut în viață. Probabil că ți-a spus ce plănuia să facă după ce m-a dezactivat.

Pielea de bronz a Sakiyanului se întunecă şi mai mult – o roşeață întunecată urcând de la gât până la obraji.

— Se ducea după Zabrak. M-am gândit atunci…

— Că era ca şi mort? întrebă I-5.

— Nu-mi scuz comportamentul, reveni Sal cu oarecare asprime. Ceea ce am făcut atunci a fost stupid, lipsit de viziune şi, da, o trădare a unui bun prieten. Ceea ce fac acum mă ajută să mă revanşez pentru asta.

— Tatăl meu este mort…, începu Jax.

— Ceea ce nimic din ceea ce am făcut sau nu am făcut nu ar fi putut schimba. Indiferent de acțiunile mele, Lorn Pavan s-ar fi dus după Sith şi ar fi murit. Chiar dacă nu ar fi făcut-o, Palpatine sau acoliții lui ar fi aflat în cele din urmă că încă era în viață şi l-ar fi ucis. Credeți-mă, aşa sunt oamenii ăştia. Dacă nu am învățat nimic altceva, am învățat asta. Sal clătină din cap. Strămoşii poporului meu au fost războinici, dar nu pot egala – nimeni din galaxie nu poate egala – oamenii la capitolul sete de sânge. Acestea fiind spuse… Tuden Sal ezită, părând să îmbătrânească cu un deceniu pe măsura respirațiilor pe care le lua. Dacă l-aş fi dus pe I-5 la Jedi aşa cum am promis, este posibil…

Vocea lui ezită până la oprire.

— S-ar fi putut ca Jedii să nu fi fost distruşi, încheie Jax pentru el. Toată istoria galactică ar fi putut fi schimbată în bine de o mică acțiune a ta.

— Da.

Vocea lui Sal sună foarte moale.

Urmă un moment de tăcere în care Dejah Duare se uită de la Sakiyan la Jax la I-5 cu o expresie de incredulitate pe chipul ei frumos. Când vorbi, cuvintele ei părură a fi rostite doar pentru Jax.

— Ei bine, asta este. Încă un motiv bun să nu te implici în acest complot absurd

şi fără speranţă. Din câte ştii, ai putea fi ultimul Jedi de pe planetă.

Jax clătină din cap.

— Nu sunt.

— Ultimul Jedi adevărat, atunci. Da, ştiu că ai o părere foarte bună despre Twi'lekă, dar ea nu a fost instruită în Templu.

— Asta nu o face mai puțin Jedi.

Dejah clipi la el, evident luată prin surprindere.

— Asta e irelevant. Nu înțelegi ce vreau să spun – sau o faci intenționat. Dacă acest complot ar fi descoperit şi I-5 capturat, i-ar duce direct la tine. I-ar putea permite Împăratului să stingă complet lumina Jedilor.

— *Lumina Jedilor?* repetă Jax. Asta ar trebui să fiu eu? Ei bine, atunci ar trebui să mă ascund, fără să fac nimic, până când voi muri la o vârstă înaintată... fără să fi făcut nimic?

— Se vor naşte şi alți sensibili la Forță, spuse I-5 filozofic. Cineva ar trebuie să-i antreneze pentru a nu cădea de partea întunecată.

Jax îşi ridică privirea, surprins.

Pe cei nouă zei ai furiei, gândi Rhinann, *chiar nu s-a gândit niciodată la asta? Sau doar l-a uimit venind de la o bucată de metal fără suflet?*

— Ceea ce, continuă I-5, este cu atât mai mult un motiv pentru care, dacă ar fi să întreprind această... misiune, ar trebui să fii cât mai departe de mine.

Rhinann clipi la tonul vocii droidului. Era într-adevăr melancolie? Umbra unei pierderi iminente? Se scutură.

— Cred că e un motiv în plus, îi spuse el lui I-5, ca tu să renunți la această *misiune* şi să faci ceea ce ştii să faci cel mai bine: să-i păzeşti spatele.

Îşi înclină capul cornut spre Jax.

Tuden Sal îşi drese glasul.

— Aşa cum a subliniat I-5 atât de bine, el este o ființă independentă.

— Cu un comutator de dezactivare, mormăi Elominul.

— O ființă independentă, repetă Sal, cu capacitatea de a lua propriile decizii.

I-5 se întoarse spre Jax.

— Am această capacitate, dar în acest caz aş vrea să aud părerile tuturor părților implicate. În special a ta, Jax. În luarea acestei decizii, voi acorda votului tău cea mai mare importanță.

— Vot? Dejah scoase un hohot de râs fals. Dacă e să votăm, eu votez nu!

— Şi eu, spuse Rhinann.

— Idem, spuse Den.

Toate privirile se întoarseră spre Jax. El întâlni fiecare privire în parte – ultima dintre toate, cea a droidului – apoi clătină din cap.

— Nu ştiu, spuse el liniştit. Pur şi simplu nu ştiu. Se uită în jos la Zeltronă. Cred că trebuie să merg undeva unde să mă pot gândi bine la asta.

Iar eu, gândi Rhinann, *trebuie să merg undeva unde nu va fi atât de probabil să fiu ucis*.

* * *

Probus Tesla cunoştea pacea Forței. Se abandonase complet curenților ei întunecați şi, în astfel de momente, simțea puterea acelor curenți mişcându-se în jurul

său şi în interiorul său, susţinându-l, trăgând de el, trecând prin el. Purificându-l.

Forţa era mulţumire. Era scop. Era totul. Să fii un instrument al dreptăţii, să crezi cu tărie în justeţea acestei dreptăţi, îţi conferea o mare putere... şi nicio responsabilitate concomitentă. Era un om tânăr, abia trecut de douăzeci de ani; suficient de tânăr pentru ca puterea fără responsabilitate să fie o combinaţie ameţitoare. Destul de tânăr pentru ca rapiditatea ascensiunii sale printre Inchizitori să-l umple de o mândrie feroce, fierbinte. Să fii ales dintr-o armată de candidaţi şi să devii factotum-ul personal al Lordului Întunecat însuşi – era un vis devenit realitate.

Să-şi perfecţioneze puterea sub îndrumarea lui Darth Vader însemna să bea o apă foarte pură, foarte aproape de Sursă, într-adevăr. Acum se afla în prezenţa lui Vader şi simţea acea puritate a puterii curgând peste el în valuri emoţionante. Abia se abţinea nu zâmbească beat de plăcere, dar îşi păstră faţa calmă şi spiritul calm în timp ce primea ordine de la stăpânul său.

De fapt, observă el cu uimire, mentorul său părea mai puţin senin decât el. Lordul Întunecat păşea prin cameră când intrase Tesla şi nu încetase să facă acest lucru în tot timpul pe care tânărul Inchizitor îl petrecuse în tăcere, aşteptând ordinele stăpânului său. În cele din urmă, Vader vorbi, vocea lui trecând peste acolitul său ca un val răcoros.

— L-am căutat pe Jax Pavan de ceva timp. Am făcut, într-adevăr, din asta o prioritate, din motive pe care nu ţi le-am împărtăşit. Te felicit pentru simţul tău al datoriei, Inchizitorule. De când te-am băgat în asta, nu mi-ai contestat ordinele, deşi simt că eşti curios în legătură cu ele. Acum am o nouă misiune pentru tine.

Tesla clipi. O nouă misiune? Încă nu o terminase pe cea veche.

— Stăpâne, sunt aproape de a-l găsi pe Jax Pavan, spuse el pe un ton rece, egal. Sunt sigur de asta. Am lucrat sector cu sector, şi... Un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Mă credeţi incapabil?

Vader făcu o pauză în mersul său şi ridică o mână înmănuşată.

— Nonsens. Te cred foarte capabil. Tocmai de aceea îţi dau acest nou mandat. Când îl vei găsi pe Pavan, nu trebuie nici să îl provoci, nici să îi faci rău. Misiunea ta nu va fi completă până când nu vei găsi droidul de protocol care i-a fost companion – unitatea I-5YQ care se pare că a fost proprietatea tatălui lui Pavan. Pavan este un mijloc pentru atingerea unui scop: găseşte-l pe Pavan şi lasă-l să te conducă la droid. Desigur, dacă vei reuşi să localizezi droidul în alt mod, Pavan poate aştepta.

Auzea bine? Tesla se zgudui mental. Avu nevoie de toată disciplina pe care o poseda pentru a rămâne cu faţa împietrită. Fu oarecum luat prin surprindere când Vader îi simţi consternarea.

— Este vreo problemă, Inchizitorule?

— Nu, Stăpâne.

Nu era nicio problemă, doar că tocmai fusese însărcinat cu localizarea unui droid. *Un droid.* Trimiteai un soldat din trupele de şoc într-o misiune de genul ăsta. Un lacheu, pe cineva fără abilităţi speciale. Droizii nu aveau nicio afinitate cu Forţa, aşa că trimiterea unui sensibil la Forţă într-o misiune ca asta era... ei bine, în cel mai bun caz, era o risipă de resurse. În cel mai rău caz, era o palmă peste faţă.

— Sunt conştient, spuse Lordul Vader, cu lentilele insectoide ale măştii sale îndreptate spre Inchizitor, că asta reprezintă o provocare mai mare. Un droid nu este sensibil la Forţă şi, prin urmare, nu se va dezvălui în acest fel cuiva care este. Dar mi s-a sugerat că acesta nu este un droid obişnuit.

Ca şi cum asta ar fi făcut-o mai puțin o insultă. O provocare mai mare, într-adevăr. Îşi imagina cumva Vader că vorbea cu un Padawan căruia îi curg balele?

Dar Probus Tesla era profesionist. În ciuda vârstei sale fragede, era un veteran al multor astfel de misiuni. Ar fi îndeplinit orice misiune considerată necesară de stăpânul său, indiferent cât de înjositoare ar fi fost.

Îşi ridică capul pentru a-l privi pe Darth Vader cum păşea spre fereastra bine camuflată a sanctuarului său, de unde privea spre peisajul urban de dedesubt şi dincolo de el. Nu se putea citi chipul ascuns pentru totdeauna în spatele măştii de obsidian şi nici nu se putea observa limbajul trupului sub faldurile veşmintelor întunecate. Nimic în afară de acel mers de mai devreme, care indica o nelinişte.

Tesla se gândi că acesta era un test, poate nu al abilităților sale în Forță, ci al loialității şi perseverenței sale. Îşi îndreptă umerii şi coloana vertebrală. De un lucru era sigur – ceva legat de această misiune îl agita pe Lordul Întunecat. Poate că dacă Tesla îşi va duce misiunea la bun sfârşit, va afla ce anume. Cu asta în minte, se înclină adânc de la brâu, ştiind că stăpânul său îi putea vedea reflexia în fereastră.

— Indiferent ce fel de droid este, Stăpâne, îl voi găsi pentru tine. Şi când îl voi găsi?

— Adu-l la mine, spuse stăpânul său scurt. Întreg şi funcțional. Şi, dacă este posibil, adu-l şi pe Pavan – în aceeaşi stare.

— Cum doriți, Stăpâne, spuse Tesla şi se înclină din nou.

Nu îşi lăsă emoțiile să se vadă – nici dezamăgirea, nici curiozitatea, nici speranța că aceasta era doar o poartă către lucruri mai mari.

Forța va fi cu el, aşa cum era întotdeauna. Poate că îl va ajuta cumva să găsească acest droid. Şi poate că va avea noroc şi va prinde şi un Jedi.

Capitolul 4

Probus Tesla. Iată-l din nou – acel nume. Chipul acela. Haninum Tyk Rhinann mări imaginea holodisplayului şi se uită la imaginea îngheţată a Inchizitorului pe care ceilalţi membri *Whiplash* îl numiseră *Demonul Sângeros*.

Asta era o denumire umană, iniţial o variantă la *terentatekul*[5] folosit pentru a urmări simţitorii cu o afinitate pentru Forţă – în special, oamenii. Ideea că oamenii îşi vânau semenii nu îl surprindea prea mult pe Rhinann, dar ştiind provenienţa acestui apelativ în legătură cu Probus Tesla, asta îl înfrigura până la os. Tesla era numit *Demonul Sângeros* datorită abilităţii sale de a-şi *adulmeca* prada – fiinţele sensibile la Forţă. Era pătruns de partea întunecată şi se spunea că simţul său al Forţei era atât de delicat şi de rafinat echilibrat, încât putea să identifice utilizarea Forţei de către o singură fiinţă într-o mulţime de un milion.

Rhinann nu credea asta, desigur, dar era suficient de conştient de sine pentru a şti că era vorba în mare parte de invidie din partea lui. Era sigur că, dacă ar fi fost om, ar fi putut sta chiar în faţa Inchizitorului şi să nu stârnească nici măcar o undă în Forţă – nu mai mult, să zicem, decât un droid sau un stâlp de uşă. Ideea îl îngrozea.

Se aplecă din nou asupra supravegherii sale. Iată-l pe Probus Tesla intrând din nou în *Biroul Imperial de Securitate*. Conform înregistrărilor scanerului la care Rhinann avusese acces, de fiecare dată când Tesla trecea prin diferitele puncte de control din acest stup de activitate Imperială, nu vizita birourile Inchizitorilor, nici centrele administrative ale funcţionarilor Împăratului, ci mai degrabă camerele palatului aparţinând lui Darth Vader. Acest lucru era interesant pentru Rhinann, deoarece descoperise recent, printr-o combinaţie de cercetări pe HoloNet şi zvonuri de pe străzi, că Tesla pusese întrebări despre un anume Jax Pavan, ca să nu mai vorbim despre un droid care ar putea să-i ţină companie, precum şi de un fost jurnalist Sullustan... şi, ultimul, dar din păcate nu cel din urmă, un Elomin care ar putea fi văzut sau nu cu unul sau mai mulţi dintre aceşti indivizi.

Interesant nu era termenul operativ, desigur. Informaţiile pe care le descoperea erau, într-un cuvânt, terifiante, pentru că indicau faptul că Vader ştia mai multe despre compania pe care o ţinea Pavan decât era sănătos pentru oricare dintre membrii acelei companii – mai ales pentru Rhinann. Ca să nu mai vorbim de faptul că Vader restrânsese căutările pentru Jedi chiar la acest sector al Oraşului Imperial.

Rhinann făcu un mic gest prin care întoarse ecranul către un cadru în care alcătuise o hartă. Era un set de locaţii în care Tesla fusese văzut sau pusese o serie de întrebări aparent aleatorii despre un grup de răufăcători pe care cu greu te-ai fi aşteptat să îi găseşti în imediata apropiere. Punctele luminoase de pe hartă formau un model aproape circular în jurul casei în care Rhinann stătea la consola sa HoloNet.

Fără îndoială – de când Vader înfiinţase Inchiziţia, reţeaua se strângea. Se întrebă de ce aşteptase atât de mult Lordul Întunecat ca să introducă armele grele în căutarea lui Pavan şi ridică din umeri. Cine în viaţă putea înţelege maşinaţiunile

---

[5] Terentatek – creatură care se hrănea cu sângele celor sensibili la Forţă şi care locuia în peşteri şi morminte puternic cufundate în partea întunecată a Forţei. Câteva astfel de creaturi păzeau intrarea într-o secţiune a mormântului lui Naga Sadow.

mentale ale celui de-al doilea la comandă după Palpatine? Fără îndoială, Vader avea motivele lui pentru a prelungi căutarea atât de mult. Poate că aştepta să fie încheiate alte aranjamente şi afaceri, sau poate că pur şi simplu îi plăceau aspectele vânătorii. Nu conta; ceea ce conta era faptul că fostul său angajator se săturase în mod evident de jocuri şi voia să ucidă. Prin intermediul lui Tesla, Vader aflase numele şi ocupațiile tuturor din echipa de inadaptați a lui Pavan, cu excepția unuia: din câte reuşise să afle Rhinann, singura al cărei nume nu apăruse în interogatoriul atent al lui Tesla era Dejah Duare. Ceea ce era un lucru bun, pentru că, dacă Inchizitorii o legau în vreun fel de Jedi, puțul ei aparent fără fund de fonduri ar fi putut seca brusc.

Pulsul Elominului se acceleră şi o strânsoare sufocantă îi cuprinsese gâtul, o senzație inconfortabil de apropiată de cea pe care o avusese în momentul în care simțise strânsoarea fantomatică a lui Vader apropiindu-se sugestiv acolo. Îşi dădu seama că legătura dintre Dejah şi ceilalți putea fi făcută în orice moment. Dacă voia să iasă din această situație, trebuia să acționeze acum, cât timp averea Zeltronei îi era încă disponibilă.

Tremurând, alese la întâmplare unul dintre pseudonimele sale mai noi dintr-un depozit de profiluri compilate cu grijă ale unor persoane decedate sau inexistente, apoi accesă nodul HoloNet al unui broker de turism şi se pregăti să-şi cumpere un bilet spre lumea exterioară. Cu toate astea, chiar înainte de a finaliza tranzacția, ezită. Dacă pleca acum, şi-ar fi putut salva pielea, dar ar fi renunțat pentru totdeauna la şansa de a experimenta Forța... doar dacă nu găsea *bota* şi o lua cu el.

Rhinann se dădu în spate pe scaun şi privi, fără să vadă, prin *vitrina* HoloNet colorată a firmei de brokeraj de turism spre peretele cenuşiu şi murdar al *conaptului* şi contemplă toate implicațiile acestui fapt. Nu avea nicio problemă morală în a lua substanța şi a fugi cu ea. Singura lui problemă era că nu ştia sigur cine o deținea. Bănuia că încă o mai avea I-5, dar nu putea fi sigur că droidul nu-i dezvăluise deja existența lui Jax Pavan. Chiar dacă ar fi făcut-o, îşi dădu seama Rhinann, I-5 ar putea fi totuşi cea mai sigură entitate care să o păzească. Nici măcar un sensibil la partea întunecată, precum Probus Tesla, nu avea cum să desprindă gândurile rătăcite din creierul unui droid.

Cel mai simplu lucru de făcut, atunci, ar fi să-l răpească pe I-5. Scoase un râset şi un sforăit care-i zbârnâi colții nasului. Când răpirea unei maşinării ciudat de sensibile devenea cea mai uşoară dintre opțiunile tale, aveai mai multe probleme decât credeai. Mai ales când droidul în cauză se gândea la regicid. Totuşi, I-5YQ era, la urma urmei, un dispozitiv mecanic şi, ca majoritatea dispozitivelor mecanice, avea un comutator de oprire. Acel întrerupător era conectat la şablonul de conştiință al droidului şi nu putea fi scos fără daune ireparabile – cu alte cuvinte, fără a-l ucide. Prin urmare, cu toate manipulările inteligente ale lui Lorn Pavan asupra programării droidului, acel întrerupător principal trebuie să fi rămas neatins. Dacă Rhinann reuşea să stea singur cu droidul suficient de mult încât să-l dezactiveze cumva, ar putea să-i scotocească prin *buzunare* – ca să zică aşa –, temeinic şi fără teamă de represalii.

Asta era, desigur, şmecheria: reflexele lui I-5 erau extraordinar de rapide în comparație chiar şi cu timpul de reacție uluitor al unui Aleena. Pe lângă Rhinann, care era diplomat, nu războinic, era un fulger îmbuteliat. Şi, spre deosebire de un droid obişnuit, nu era programat să nu tragă mai întâi şi apoi să interogheze rezultatul după bunul său plac.

Rhinann ieşi din nodul de călătorie şi se întoarse la harta sa. Se gândi la

proximitatea cercetărilor întreprinse de Tesla. Cât timp? se întrebă el. Cât timp mai avea la dispoziție până să rămână complet fără timp? Nu avea cum să ştie. Se gândi la succesiunea rapoartelor informatorilor săi despre Inchizitor şi la timpul care trecuse între fiecare dintre ele. Pe baza acestor date, îşi dădu douăzeci şi patru de ore standard pentru a găsi un plan – sau pentru ca circumstanțele să-i ofere ocazia de a-l izola, dezactiva şi jefui pe I-5. Dacă nu ar fi obținut *bota* în următoarea zi, ar fi plecat pur şi simplu. Era, la urma urmei, o ființă practică.

Se întoarse la nodul de călătorie şi cumpără un bilet dus pentru următorul cargobot care pleca pe Ruta Comercială Perlemiană spre Lianna, care era cea mai apropiată planetă de pe Inelul Exterior din sectorul cel mai apropiat de Elom. Mâine pe vremea asta, îşi promise Rhinann în timp ce transfera fonduri din contul pe care Dejah îl deschisese pentru ei, va fi pe acel cargobot, cu sau fără *bota*.

* * *

Jax îşi croia drum pe lungimea îngustă şi şerpuitoare a *Coliviei de Zăpadă*. Era o glumă curentă printre membrii echipei că cei care dăduseră numele pasajului îngust nu puteau avea nici cea mai vagă idee despre semnificația apelativului; nimeni de pe Coruscant nu mai văzuse zăpadă de secole. Den era de părere că numele care strălucea pe indicatoarele stradale de la colțurile ocazionale era de fapt o răstălmăcire din limba Shistavanen sau dintr-un alt dialect planetar care suna precum *Colivia de Zăpadă* şi că, ori de câte ori vorbitorii de Bazică îl foloseau de față cu străinii, aceştia se prăpădeau de râs.

Jax mergea încet, cu tentaculele simțului Forței încolăcindu-se spre pereții blocurilor dens aglomerate care se ridicau la înălțimi amețitoare de o parte şi de alta. Nu era cel mai rău cartier în care să locuieşti. De fapt, grămezile *ornamentate* de apartamente care mărgineau străduțele şi dădeau spre piața din fundătura cunoscută sub numele de *Poloda Place* încă purtau o umbră din eleganța lor originală. Pereții strălucitori de odinioară erau îmbătrâniți şi murdari, dar locul avea o anumită respectabilitate şubredă pe care Jax o considera în avantajul lor.

Majoritatea celor care se ascundeau de ochiul Imperiului mergeau la cele mai joase niveluri ale oraşului şi se cufundau în cele mai adânci şi întunecate bârloguri ale acestuia. Aşa că, atunci când forțele Imperiale mergeau la cumpărături după criminali, acela era primul loc în care căutau. Nu se gândeau prea des să-şi bage nasul în zonele mai bogate din jurul *Poloda Place* – un paradis pentru artişti şi alte făpturi creative.

Până acum, îşi reaminti Jax. Rhinann îi spusese despre personajul din umbră care îşi băgase nasul în ultima vreme doar la unul sau două niveluri mai jos. Un om pe nume Tesla. Un om bine versat în Forță. Un Inchizitor. Jax simți că se încordează din reflex la gândul ăsta şi se miră de capriciile sorții. Dacă Tuden Sal şi-ar fi îndeplinit promisiunea față de tatăl lui Jax, el şi Tesla ar fi putut fi colegi, poate chiar prieteni. Acum era pus în conflict cu un om pe care nici măcar nu-l cunoştea.

Ajunse pe stradă şi începu să meargă fără țintă, încercând să proceseze propunerea lui Sal şi reacțiile prietenilor săi la aceasta. Den, Rhinann şi Dejah erau evident împotriva ideii. Asta era de înțeles. Le era teamă. Era la fel de uşor de înțeles că I-5, care nu simțea nicio teamă, era dispus să ia în considerare ideea. Totuşi, alarma lui Dejah fusese palpabilă. Încă o mai simțea cum trăgea de el, implorându-l.

Se întrebă dacă nu cumva se datora faptului că regretatul partener al Zeltronei,

sculptorul în lumină Ves Volette, fusese ucis de un droid domestic. Droidul, care aparținuse casei unuia dintre cei mai loiali clienți ai lui Volette, ajunsese cumva la concluzia că trebuia să folosească forța letală pentru a proteja interesele stăpânei sale.

În abstract, avea sens din punct de vedere emoțional ca Dejah să se teamă de droizi, dar cumva teoria părea greşită în circumstanțele ei particulare. Zeltronii cu pielea purpurie erau o specie umanoidă extrem de hedonistă, a cărei combinație unică de frumusețe excepțională, capacitate empatică şi producție de feromoni îi făcea să pară adesea superficiali. Dejah nu era superficială. Plânsese pierderea partenerului ei şi rămăsese pe Coruscant din loialitate față de cel care rezolvase crima. Cu siguranță că aceeaşi loialitate, gândi Jax, o făcuse să se opună cu atâta vehemență planului lui Sal, şi nu teama irațională de a pune un droid într-o poziție în care ar putea ucide. În scurtul timp în care locuise cu echipa lui Jax în *conaptul* lor spațios, ea nu se manifestase deloc neliniştită în preajma lui I-5.

Jax îşi dădu seama că era flatat. Măgulit că Dejah se ataşase atât de mult de el încât nu se întorsese pe lumea ei natală, aşa cum plănuise. Se mustră pentru această emoție. Trecuse peste nevoia de a apela la Forță pentru a contracara combinația amețitoare de feromoni şi subtilitate telepatică a lui Dejah, dar uneori se surprindea având gânduri prosteşti, aproape adolescentine, despre ea. Faptul că ea îl implorase chiar acum să nu părăsească *conaptul*, exprimându-şi teama pentru viața lui în fața Inchizitorilor, contribuise probabil la acele gânduri.

Îşi reaminti recenta lor despărțire la uşa apartamentului: ea privindu-l, cu îngrijorare pe chipul ei minunat, cu buzele de un roşu intens întredeschise, cu ochii sclipind de teamă, cu mâinile zburând între ei ca nişte păsări speriate. O simțise dorind ca el să o îmbrățişeze şi îi respinsese impulsul, deşi poate nu atât de bine pe cât crezuse. Ar fi fost cel mai natural lucru din lume să-şi aplece capul şi s-o sărute. Era ca un moment desprins dintr-un holofilm romantic.

Chicoti şi îşi scutură capul. *Trebuie să ai grijă cu ea.* Ştia că disciplina sa Jedi şi starea de detaşare pe care o susținea o frustrau pe Zeltrona empatică şi bănuia că ea ar fi fost încântată să afle cât de atrăgătoare o găsea. El nu era chiar insensibil la atracția ei – o simțea ca pe o furnicătură pe piele, o tresărire a inimii, o accelerare a pulsului – dar era Jedi, la urma urmei, şi era nevoie doar de o atingere a Forței pentru a-i deturna încercările de a-l influența.

Ridică privirea şi se trezi la o răscruce de drumuri: stânga, dreapta, sus, jos. În ce direcție să meargă? O luă la întâmplare, păşind în tubul de coborâre. În timp ce cobora încet, se gândi, în mod neaşteptat, la Laranth Tarak. Femela Jedi Twi'lek lipsea de câteva luni din echipa sa şi, deşi nu era prima dată când se gândea la ea, era prima dată când îi revenea în minte cu atâta putere. Nu o mai văzuse din ziua în care părăsise echipa pentru a lucra cu normă întreagă cu *Whiplash* şi cu liderul acesteia, Thi Xon Yimmon, un Cerean carismatic care – după cum spuneau asociații lui – poseda abilitățile de luptă ale unui soldat antrenat şi înțelepciunea unui Maestru Jedi.

Ciudat, gândi Jax. Nu-i trecuse prin cap până atunci să se întrebe de ce Laranth abandonase grupul. Îşi amintea că fusese nerăbdătoare cu el în legătură cu ceva – el nu descoperise niciodată ce anume – şi fusese un moment, când o vizitase în centrul medical după întâlnirea cu vânătorul de recompense Aurra Sing, când se întrebase dacă relația lor aluneca spre...

Se opri, amintindu-şi ziua: Laranth întinsă pe patul medical, peticită, intubată şi palidă, iar el la căpătâiul ei, cu un tumult de emoții care îl întorceau pe dos. Fusese

un moment în care ea îl citise şi se temuse că se ataşase prea mult de ea? Sau simțise deja atracția personalității lui Yimmon? Sau amândouă? Sau niciuna?

Se uită în jur şi îşi dădu seama că paşii îl duseseră în teritoriul *Whiplash*. De fapt, se afla la doar o stradă de organizația caritabilă în al cărei sediu grupul organiza ocazional întâlniri clandestine. Era un loc de contact între organizația insurgentă şi cei care aveau nevoie de ajutorul ei.

În acel moment, îşi dădu seama că ceea ce dorea cel mai mult acum era părerea lui Laranth despre toată această afacere... şi părerea ei despre credibilitatea lui Tuden Sal însuşi. La urma urmei, aveau doar cuvântul lui Sal că el era într-adevăr un nou membru *Whiplash* şi că Laranth îl trimisese la uşa lor. Şi chiar dacă ea îl trimisese, asta nu era o garanție că planul lui era solid.

Jax îşi îndreptă paşii spre bucătăria comunitară care servea drept una dintre ferestrele *Whiplash* asupra lumii. Mai avea vreo trei paşi lungi până la uşa instituției de caritate când o constrângere nevăzută se aşeză brusc şi violent în jurul lui, ca o minge, aproape învârtindu-l. Timp de câteva secunde se simți ca o pană lovită de un vânt puternic. Întinse o mână şi se sprijini de fațada celei mai apropiate clădiri, căutând cu simțurile sale să localizeze sursa tulburării.

Jos. Jos şi la vest. Acolo era. Ceea ce era, era uşor de recunoscut.

Era Forța.

Capitolul 5

Probus Tesla se întorsese la *Piața Ploughtekal*, în ciuda faptului că ținta sa fusese schimbată. La urma urmei, gândi el, droidul şi Jediul pe care îi căuta se aflau cu siguranță în imediata apropiere unul de celălalt. Droidul îi aparținea lui Pavan, sau cel puțin aşa sugerau rapoartele.

Ceea ce îl făcu pe tânărul Inchizitor să se întrebe de ce schimbase stăpânul său ținta. Găseşte unul – sugera logica – şi în cele din urmă îl vei găsi şi pe celălalt. Forța îi spunea de săptămâni întregi că un sensibil puternic era prezent în împrejurimile pieței. Şansele ca acesta să fie altceva decât un Jedi instruit în Templu erau extrem de mici. Propria sensibilitate la Forță a lui Tesla era cel mai sigur mijloc de a-l găsi pe Jax Pavan, aşa că de ce i-ar fi propus în schimb Darth Vader acest *ocol*? Era un test sau stăpânul său îl îndruma pur şi simplu să îşi folosească simțul Forței într-un mod diferit de cum era el înclinat să o facă?

Ideea îl puse pe gânduri, mental vorbind. Poate că Darth Vader nu se îndoia de abilitățile sale, ci de loialitatea sa. Poate că ceea ce era testat nu era abilitatea sa, ci supunerea sa. Gândul ridică un fir de ruşine. Se îndoise de înțelepciunea lui Vader, fie şi numai pentru o clipă, şi chiar în timp ce căuta droidul de protocol – punând întrebări contactelor sale şi sortând răspunsurile – spera să întâlnească prezența pe care fusese atât de aproape să o atingă cu doar câteva zile în urmă.

Acum stătea în umbra unui pilon de susținere, ascultând discuțiile din piață, adulmecând panoplia de emoții – mânie, dorință de cumpărare, furie, satisfacție – gustându-le subtilitățile şi sperând să întâlnească vibrația Forței.

El experimenta Forța chiar în acest fel – ca miros, vedere, sunet şi savoare. Fiecare nuanță îi încânta simțurile, jucând întunecată în capul său, explodând pe limba sa, orbindu-i ochii cu culoare şi lumină. Din cauza puterii pure a acestor lucruri, trebuise să învețe de la o vârstă fragedă să filtreze şi să controleze impulsurile pe care le evoca Forța în el. Fusese o luptă de o viață să treacă peste puterea acelor impulsuri şi adesea se întreba dacă toți cei sensibili la Forță o trăiau în felul acesta.

Nu era genul de întrebare pe care cineva era încurajat să o pună altor aspiranți în timpul pregătirii Inchizitoriale. Îi vorbise despre asta instructorului său, desigur, pentru că trebuia să învețe controlul darului său. Maestrul Kuthara nu comentase dacă experiența sa particulară cu Forța era neobişnuită sau obişnuită. Spuse doar:

— Forța curge prin tine, în jurul tău. Trebuie să înveți să-i navighezi curenții şi să-i stăpâneşti vânturile fără să le laşi să te inunde sau să te scoată de pe curs. Disciplina ta este un vas, iar tu eşti ființa a cărei mână se află pe cârmă.

Avusese în jur de paisprezece ani când avusese loc acea conversație şi bănuise că Maestrul său trăia Forța exact în acest fel – ca pe un curent care trebuie *călărit*. Fusese destul de naiv la vremea aceea ca să întrebe:

— Dar vântul şi valurile nu au niciun motiv, nu-i aşa, Maestre? Vorbim despre un vânt rău, dar nu este doar o închipuire frumoasă? Vântul şi valurile sunt aleatorii.

— Ce vrei să spui? îl întrebase Maestrul său Falleen, ciudat de nedumerit.

Tesla se obişnuise ca Maestrul Kuthara să-i răspundă la întrebări înainte ca el să le poată formula; nesiguranța astfel exprimată fusese un pic deranjantă.

— Se poate spune că Forța are părți întunecate şi luminoase? Vânturile nu sunt nici întunecate, nici luminoase; curenții nu sunt nici întunecați, nici luminoşi, pur şi simplu sunt.

Fusese un moment de suspensie în care aşteptase ca Maestrul său să-i aplaude intuiția, să-i pedepsească îndrăzneala sau pur şi simplu să-l uimească cu un răspuns de cea mai mare simplitate şi profunzime. Se aşteptase mai mult decât pe jumătate la acesta din urmă. Aşa că răspunsul pe care îl primise îl uimise.

— Mă dezamăgeşti, Probus, spusese Maestrul său. Cea mai elementară dintre înțelegeri este că Forța este o dualitate. Tu însuți ai rostit această dualitate, aparent fără să o înțelegi. Lumina şi întunericul pur şi simplu există. Este elementar.

Impulsiv, Tesla răbufnise.

— Dar întunericul nu este doar absența luminii? Lumina este alcătuită din particule fotonice. Întunericul nu este alcătuit din anti-fotoni, nu-i aşa?

Pentru acea întrebare, fusese instruit să îşi ia sabia de lumină şi să petreacă şase ore exersând Shii-Cho – cea mai elementară formă de luptă. Mai târziu, când se întinsese pe patul său, doborât de oboseală şi amorțit de plictiseală, Maestrul său venise la el într-o stare de spirit ciudată – dacă nu de scuză, cel puțin conciliantă.

— Vei înțelege în timp, Probus, îi spusese el, că Forța nu este nici atât de simplă, nici atât de complicată pe cât vrem noi să o facem. Nu se încadrează nici în domeniul ştiinței, nici în cel al misticismului. Utilizarea ei este concomitent o artă şi o disciplină.

— Ca navigația, sugerase Tesla.

Maestrul său dăduse din cap, un zâmbet ironic curbându-i buzele subțiri.

— Ca navigația. Sau ca şi cum ai învăța să sortezi şi să înțelegi lumea simțurilor.

Tesla îşi sorta simțurile acum: privea, mirosea, gusta, asculta şi încă spera că va prinde...

Ridică capul şi se întoarse să privească piața, cu ochii îngustați. Printr-un văl de lumină multicoloră, văzu o strălucire alb-albastră care se îndepărta rapid. Urmă mirosul, palid, dulce şi picant în acelaşi timp. Un sunet aproape muzical dansa şi strălucea la marginea auzului său. Zâmbi anticipativ şi plonjă după fantoma senzorială. Mulțimea de cumpărători se împrăştie în fața lui pe măsură ce lumea recunoştea uniforma Inchizitorului – mantia şi gluga de o nuanță de nedescris care păreau să strălucească cu culori fantomatice, cu stema Imperială pe un umăr.

Urmări ținta luminoasă pe toată lățimea pieței plină de lume, hotărât să nu o piardă pe măsură ce se întuneca. Bănuia că Jediul trebuie să fi folosit Forța pentru ceva, ca să trimită un semnal atât de strălucitor chiar acum. Asta îl nedumeri. Îl nedumerise încă de prima dată când detectase semnătura revelatoare a unui utilizator al Forței. Un Jedi instruit ar fi ştiut cu siguranță că nu este bine să se lase pradă puterii într-un loc atât de public, şi era greu de crezut că ar fi avut nevoie să o facă.

Acest lucru îi dădu de gândit lui Tesla; era foarte posibil, dacă nu chiar probabil, ca Jax Pavan să-l atragă intenționat undeva.

Îşi stăpâni un chicotit de veselie întunecată. Ar fi zadarnic. Probus Tesla ştia fără ego – sau aproape – că abilitățile sale erau excepționale. Fusese instruit de unul dintre cei mai mari Maeştri din *Colegiul Inchiziției* şi îşi câştigase locul în Inchiziție învingându-l cu desăvârşire pe acel Maestru. Regretabil, dar asta atrăsese promisiunea lui Tesla că, într-o zi, îi va lua el însuşi locul Maestrului Kuthara în colegiu, formându-i pe aspiranții la Inchiziție. Îşi promisese că nu le va da niciodată vreunuia dintre ei cunoştințe despre sine care ar putea fi folosite pentru a-l distruge. Oh, da, ajunsese

să înțeleagă de ce era mai bine să nu vorbească cu alții despre propria relație cu Forța.

Să înțelegi simțul Forței altora însemna să înțelegi cum puteau fi înfrânți.

Fu consternat să realizeze că ținta senzorială se diminua şi mai mult – mirosul său dispăruse, gustul său se transformase în praf, muzica sa era în surdină. Doar lumina pulsa la marginea conştiinței sale, de la alb la albastru, pălind în comparație cu paleta banală a pieței. Îşi grăbi pasul, zigzagând prin mulțime până ajunse la o alee lungă şi întunecată, cu un dreptunghi de lumină slabă la capătul ei inferior. Crestată în pereții de ferrocretă ai clădirilor din jur, aleea părea să nu ducă nicăieri. Şi totuşi, acolo se dusese prada lui. Pătrunse în tunel, bâjbâind cu simțurile în fața lui în timp ce se mişca. Încă o dată, suspectă o capcană şi încă o dată înlătură ideea. La urma urmei, era protejat eficient de detectare de colierul său de taozin.

Taozinii erau creaturi uriaşe, segmentate, care locuiau în peşterile subterane adânci de sub oraşul-planetă şi ale căror solzi le făceau forța vitală transparentă pentru un sensibil la Forță. Colierul sintetic al lui Tesla nu conținea suficientă substanță rară şi periculos de obținut pentru a-l bloca complet de un alt sensibil la Forță, dar era suficient pentru a bruia orice emanație a Forței pe care o scurgea şi pentru a o face aproape ilizibilă. Jax Pavan – sau orice alt Jedi antrenat – ar fi trebuit să muncească din greu chiar şi pentru a-l putea detecta.

Atinse cu degetul firul de mătase sintetică în timp ce se cufunda mai adânc în întunericul pasajului, grăbindu-se spre capătul acestuia. Dreptunghiul de lumină slabă devenea tot mai mare. Era hipnotic, atât de mult încât, atunci când ajunse la deschizătură, Tesla fu cât pe ce să păşească pragul spre moartea sa. Pardoseala de sub picioarele lui se sfârşi brusc, iar el avu impresia momentană a unei prăpastii întredeschise de pereți nesfârşiți şi a unei căderi în neant.

Reflexele sale fură de aşa natură încât reuşi să se prindă, dar vântul fu cel care îl salvă, nu Forța. Un adevărat vârtej se înălță în spirală din abis, smulgându-i gluga de pe cap şi ridicându-i corpul, aruncându-l înapoi în tunel ca pe un fir de pai.

Rămase lipit de peretele tunelului pentru o clipă, cu inima bătând cu putere, respirația venind în reprize scurte, sacadate, care ricoşau aspru de piatra pereților. Apoi se ridică şi se apropie cu grijă de capătul tunelului. Îşi vârî capul prin uşa spre nicăieri şi privi afară. Deasupra era o ceață palidă de amurg etern. Jos, putea vedea flancul vertical al turnului prin care trecea tunelul dispărând în întuneric. La sute de metri depărtare, dincolo de prăpastie, se afla un alt zgârie-nori, cu flancurile late transpirând murdărie umedă. Nu vedea pe nimeni şi n-ar fi putut să se ducă niciunde. Nimeni, cu excepția unui Jedi. Ridică privirea, întinzându-şi simțul Forței. Se întinse până la clădirea îndepărtată. Apoi aruncă o privire în jos. Şi acolo era, mult mai jos şi la dreapta lui: acel mic punct de lumină, cea mai slabă adiere a parfumului puterii, cel mai mic clinchet de sunet. Părul i se ridică pe capul pe jumătate ras şi pe brațe.

Zâmbi. *Bună încercare, Jedi*, gândi el, şi păşi din deschizătură în aer.

Forța îl coborî ca un turbolift invizibil. Curenții ascendenți violenți ai abisului îl zguduiră din când în când, răvăşindu-i hainele, dar, cu toate astea, călători în tăcere, rapid, cu simțurile pe acel loc unde se termina o clădire şi începea alta. Ținta se oprise acolo jos, dar brusc începuse să se mişte din nou, îndepărtându-se de prăpastie.

La intersecția dărăpănată a celor două clădiri – într-un punct în care contraforții lor păreau aproape să se întrepătrundă – exista un gol. Suficient de mare pentru ca un umanoid de mărimea lui Tesla să poată trece prin el. Tesla coti şi se aruncă prin aer spre acel gol, desfăcându-şi sabia în timp ce zbura, dar fără să o aprindă. Erupse

prin ochiul acului şi intră într-o peşteră plină de moloz. Ținta lui se mutase în față. Îi trebui doar o clipă să se orienteze. Învelitoarea zidului clădirii mamut din dreapta sa – cea din care căzuse ca un răpitor – se desprinsese şi căzuse în panouri uriaşe de piatră şi duracretă înspre vecinului său cel mai apropiat. Ceea ce fusese cândva o alee de întreținere între cele două clădiri se transformase într-un tunel cavernos. Dar acolo unde traseul anterior fusese îngust şi de dimensiuni umane, cu suprafețe regulate, acum era o peşteră construită prin descompunere. Imensă şi asimetrică, tavanul ei terminându-se în întuneric mult deasupra capului său, pereții inegali fiind înclinați şi nesiguri, podeaua fiind plină de bucăți de stâncă şi de duroțel erodate şi căzute de pe contraforți. Vântul plângea necontenit aici, iar clădirile păreau să gemă şi să tremure la trecerea lui. Deasupra acestora se auzea un alt sunet – nu, nu chiar un sunet; mai degrabă o senzație, aproape o furnicătură în aer. Tesla pluti acolo perfect nemişcat, ascultând, simțind, *pipăind*. Nu simțea Forța, ci un fel de energie cinetică. O simțea dansându-i pe obraji şi pe dosul mâinilor, ridicându-i fâşia îngustă de păr roşcat care-i creştea de la creştetul capului până la ceafă. Un fel de câmp de forță?

Coborî încet, simțurile sondând drumul din fața lui, cu ochii vigilenți. Cizmele îi atinseră uşor podeaua plină de moloz şi înaintă. Crăpătura avea o lungime de aproximativ douăzeci de metri şi se încheia într-o lumină slabă care părea să pâlpâie şi să se împletească precum umbra unui foc. În puncte aleatorii de-a lungul ei, deschideri întunecate sugerau alte căi de ieşire. Privi cu suspiciune, dar niciuna dintre ele nu conținea nimic notabil. Şobolani. Poate *lilieci-şoim*. Nimic simțitor.

Singura țintă sensibilă pe care o simțea era în față, undeva în sau dincolo de acel val de lumină inconstantă. Tesla îşi activă sabia de lumină. Lama zumzăi la viață, având culoarea unui apus de soare pe care îl văzuse cândva pe planeta sa natală, Corellia. Era, de asemenea, culoarea fluxurilor de lavă de pe Mustafar. Înaintă cu o anticipare precaută. Ținta se oprise.

* * *

Firele pe care Jax le urma erau subțiri şi imposibil de strălucitoare, dar părură să pâlpâie şi să pulseze pe măsură ce le urmărea în adâncurile *Pieței Ploughtekal*. Când ajunse la cele mai joase niveluri ale structurii care adăpostea bazarul tumultuos, nu mai erau decât nişte fantome de fire – ca o imagine rămasă întipărită pe retină.

Erau pe punctul de a dispărea complet în momentul în care plonjă în labirintul de crăpături dintre blocurile înalte care defineau în linii mari granițele *Ploughtekalului*. În timp ce se afla la gura deschisă a unei astfel de crăpături, la câteva niveluri mai jos de locul în care piața se stingea, văzu cum firele se rupeau de tot. Rămase pe loc o clipă, încercând să decidă ce să facă în continuare, apoi încremeni la senzația bruscă de prezență din spatele lui. Îşi luă sabia de lumină în mână, o activă şi se roti la 180 de grade într-o singură mişcare lină.

— Văd că nu sunt singura căreia i s-a modificat aura astăzi.

Laranth Tarak îl privea dintr-o nişă din peretele murdar al intersecției în care se afla. Avea câte un blaster în fiecare mână şi băgă în toc unul dintre ele în timp ce ieşea din nişă. Peste umărul ei, Jax putu vedea un set de trepte de oțel înfipte în peretele alcovului. Bine, atunci nu era o alcov, ci un coş de fum sau un tub de acces. Se folosi de observația banală pentru a-şi ascunde reacția de a o vedea pe Laranth atât de brusc şi în asemenea circumstanțe, şi nu se putu decide dacă era încântat sau consternat.

— Şi tu ai simţit ceva? întrebă el în mod stupid.

— Cred că tocmai am menţionat asta.

Lekkuul stâng trunchiat al femelei Twi'lek cu piele verde se mişcă uşor pe umărul ei, iar Jax avu senzaţia iraţională că râdea de el, în ciuda faptului că gura ei forma o linie familiară şi sumbră... aşa cum făcea întotdeauna. Tot în mod iraţional, i se părea dificil să nu se uite la faţa ei. O făcu cu voinţă, prinzându-şi sabia la loc la curea şi arătând din cap spre crăpătura pe care urma să o exploreze.

— L-am pierdut chiar aici. Ce crezi că este?

Ea scutură din cap, mişcându-se pentru a privi în întuneric.

— Habar n-am.

— Inchizitor?

— Bănuiesc că cei mai mulţi dintre ei poartă gheare de taozin în zilele astea, spuse ea.

— Poartă ce?

Iarăşi părea prost. Ea se întoarse şi se uită la el, iar ochii ei – care aveau aceeaşi nuanţă bogată de verde ca şi pielea ei – nu arătau niciun amuzament.

— Am observat acum vreo trei zile. L-am văzut pe unul dintre ei clar ca lumina zilei, cam trei niveluri mai sus, cotrobăind prin bazar. L-am văzut, dar nu l-am putut simţi.

Jax aprobă din cap.

— Deci, cum... cum o mai duci?

Ea îşi înclină capul într-o parte, lekkuul drept curbându-se uşor la capăt – orice ar fi însemnat asta. Şi-ar fi dorit să ştie cum să citească subtextul sofisticat pe care trebuia să-l transmită cozile cefalice ale Twi'lekilor.

— Nu-ţi poţi da seama? întrebă ea.

— Nu, eu...

— Eu pot să-mi dau seama cum ai fost, spuse ea criptic, apoi îşi trase capul spre crăpătură. Vrei să verifici asta sau nu?

El aprobă din cap şi o lăsă să-l urmeze în golul întunecat. Parcurseră vreo zece metri de-a lungul lungimii sale stihiale când Jax îşi aminti de ce se gândise mai devreme să o caute.

— Laranth, spuse el încet, despre Tuden Sal...

— Ce e cu el?

— Îl cunoşti.

— A venit la noi acum vreo trei săptămâni. A luat legătura cu noi prin contactul nostru de la *Locul lui Sil*.

— *Locul lui Sil*, repetă Jax.

— O cârciumă lângă *Westport*. Barmanul Amani este un agent.

— Şi ai încredere în el?

— Nu l-aş fi ajutat să te găsească dacă nu aveam.

El lăsă lucrurile să se liniştească pentru câteva secunde.

— Ţi-a spus de ce a vrut să mă găsească?

— El nu a vrut să te găsească pe tine, mai exact. A vrut să-l găsească pe I-5. A spus că pentru a plăti o datorie veche. Mi-a spus ce a făcut... sau mai degrabă ce nu a reuşit să facă.

Vocea ei era sumbră, rece. Îl ducea pe Jax înapoi la noaptea în care el şi *Paladina Gri* se întâlniseră în ruinele complexului Templului Jedi, printre moarte, fum şi flăcări.

Ea ştia la fel de bine ca şi el că ceea ce nu reuşise Tuden Sal să facă putea fi responsabil, printre multe alte lucruri, pentru ceea ce ei numeau *Noaptea Flăcărilor*.

Responsabil pentru moartea tuturor acelor Jedi şi Padawani nevinovați.

— Ți-a spus cum plănuieşte să plătească această datorie?

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— M-am gândit că asta era între el şi I-5.

— Nu. Nu chiar. E mult mai complicat.

Tocmai era pe cale să-i explice cât de complicat, când Forța aproape că îl smulse din picioare pentru a doua oară în acea zi. De data asta nu mai era nicio îndoială din ce direcție venea – coarda se întindea în întunericul crăpăturii.

Nu mai fu nevoie să întrebe dacă Laranth simțise şi ea; Paladina era deja în mişcare. Jax îşi desfăcu sabia de lumină şi se grăbi să țină pasul cu ea.

* * *

Tesla păşi din umbra contrafortului căzut într-o lumină care era strălucitoare doar în comparație cu întunericul ca de miezul nopții pe care tocmai îl traversase. Priveliştea care i se ivi în fața ochilor lui fu confuză la început. Întinzându-se departe de el pe o distanță de aproximativ o sută de metri, era un câmp de resturi lat de aproximativ douăzeci sau treizeci de metri, format din spațiul dintre două blocuri masive de rezistență. Ceea ce tocmai traversa părea o alee de grădină bine îngrijită; bucăți răsucite de duraluminiu şi cioburi gigantice de oțel transparent, unele mai groase decât corpul său, zăceau ca nişte schelete ciudate, deformate, peste şi în jurul unor bucăți de zidărie şi plasticretă. Cele două blocuri de pe fiecare parte erau aparent într-o stare avansată de degradare, iar acest peisaj bizar era rezultatul.

Dar era mai mult decât atât, simți Tesla pe măsură ce se apropia. Aerul de aici era încărcat cu energie electrostatică care îi făcea fiecare fir de păr de pe corp să se ridice şi crea halouri ciudate în jurul bucăților de resturi. Pe măsură ce continua să se mişte, îi era din ce în ce mai greu, ca şi cum moleculele aerului însuşi conspirau pentru a-l împinge înapoi. Îşi dădu seama că era vorba de un câmp repulsor, care împingea subtil şi se răsucea din cauza unei permanente stări de flux, care, de-a lungul secolelor, deformase bucățile uriaşe de diferite metale în posturile agonizante care se aflau în jurul lui. Uitându-se în lungul fâşiei dezordonate, Tesla văzu sursa halourilor ciudate. La capătul îndepărtat, un generator de câmp repulsor trosnea, contururile subtile care îndoiau lumina ale regiunii apăsând pe pereții înclinați ai clădirilor şi acoperindu-i cu irizații strălucitoare. Un generator de câmp defect ar explica starea de flux care provoca efectele vizibile. În condiții normale, câmpul ar fi fost invizibil.

Zâmbi. Dacă prada lui venise aici cu gândul să scape, greşise amarnic. Câmpul acela repulsor ar fi respins orice s-ar fi apropiat prea mult. Jediul ajunsese într-o fundătură, iar pata de întuneric care marca o ieşire, pe care Tesla abia o desluşea prin vălul contorsionat al barierei energetice, putea la fel de bine să fie pe o altă lume – nu avea să poată intra niciodată prin ea. Tesla porni din nou înainte, cu sabia pregătită. Era la jumătatea distanței când văzu o siluetă ieşind din prăbuşirea de stâncă şi oțel, pentru a se cățăra şi a sta în vârful unei bucăți uriaşe de ferrocretă. Două lucruri îl frapară simultan. Unul era că silueta pusă în relief de o perdea ondulată de lumină nu era Jax Pavan, ci un adolescent uman cu o coamă sălbatică de păr palid. Celălalt era că existau două generatoare de câmp – câte unul pe fiecare parte a canionului format

de cele două blocuri. Într-un punct chiar dincolo de locul în care se afla ținta lui necunoscută, cele două câmpuri se suprapuneau, creând un fel de gaură prin care băiatul intenționa fără îndoială să fugă… dacă Tesla nu făcea ceva să-l oprească.

Că ar trebui să-l oprească era evident. Nu, acesta nu era Jax Pavan, dar era un utilizator al Forței atât de puternic, încât îl atrăsese pe Tesla la el aşa cum un magnet atrage fierul. În momentul deciziei, Tesla se aruncă în aer într-un salt grațios al Forței, calculat să îl aducă la distanță optimă de atac de ținta sa. Dar, în loc să aterizeze la poalele blocului de ferrocretă, fu întâmpinat în mijlocul saltului de o barieră energetică rezistentă care îl trânti la pământ. Dur. Căzu între un pinten răsucit de contrafort din duroțel şi un ciob strălucitor de oțel transparent, doar reflexele sale fin ascuțite şi o mişcare a sabiei salvându-l de la răni grave. Se gândi pentru o clipă că trebuie să se fi conectat la câmpul repulsor, dar îşi dădu seama de imposibilitatea acestui lucru imediat ce îi veni ideea. Prada lui se afla la marginea câmpului – bariera pe care o lovise îl întâlnise la câțiva metri de acea margine. Nu intrase în coliziune cu câmpul repulsor; fusese doborât de Forța mânuită de cineva care avea o putere remarcabilă.

Cineva pe care nu-şi putea permite să-l lase să scape. Se adună şi sări din nou, în aerul încărcat al canionului. Se prinse de blocul de ferrocretă la fel de uşor ca o pasăre, gata să lanseze un fulger de Forță asupra adversarului său.

Ținta lui dispăruse.

Tesla îşi îndreptă simțurile spre interstițiile celor două câmpuri repulsoare. Îşi găsi prada simultan cu ochii şi cu Forța. Doi paşi îl duseră peste marginea blocului de resturi şi pe solul din spatele acestuia. Deasupra lui, câmpurile energetice pulsau şi pâlpâiau, făcându-l să se simtă ca şi cum i s-ar fi târât *țânțari de foc* pe corp. Dar chiar în fața lui era un coridor de siguranță deformat – o zonă tampon în care câmpurile opuse se anulau reciproc. Se zvârcolea şi se mişca ca şi cum ar fi fost viu – un gât răsucit care îndoia lumina şi refracta culoarea. Evoca imaginea a două bălți adânci cu apă tulbure, ținute departe una de cealaltă de o barieră invizibilă şi nesigură.

Cum, în numele Forței, reuşise băiatul să navigheze prin ea?

Cu greu conta. Tesla se întinse cu Forța şi apucă silueta fugară, trăgând-o la el. Băiatul căzu pe spate, cu mantia zdrențuită fluturând în jurul lui. Tesla putea simți prezența în mâna sa aproape ca pe o senzație tactilă. Îşi spori strânsoarea Forței şi îl târî pe băiat spre el. O mână palidă ieşi din mantia zdrențuită ca şi cum ar fi încercat să oprească alunecarea. Tesla zâmbi sumbru şi încordat – apoi strigă surprins şi consternat când picioarele îi fură smulse de sub el. Ateriză dur pe spate, cu aerul scos din plămâni, şi îşi scăpă sabia. Îi luă doar o secundă să-şi revină, timp în care prada lui dispăruse din nou. Poate că băiatul era tânăr, dar era evident că nu era un novice; Tesla nu avea să se lase din nou amăgit de o automulțumire stupidă.

Îşi luă sabia şi o agăță de curea, apoi se duse hotărât după băiat. De data asta nu va fi deviat sau prins cu garda jos. Avea să captureze acest premiu pentru stăpânul său. Eşecul nu era o opțiune. La gura coridorului de energie, se întinse din nou cu Forța, folosind o mână pentru a restrânge membrele țintei sale şi cealaltă pentru a-l trage înapoi. Concentrându-şi întreaga atenție asupra sarcinii sale, aproape că nu reuşi să surprindă mişcarea bruscă a unei secțiuni de cinci metri lungime de contrafort căzut, care se roti brusc spre capul său. Tesla se învârti, folosind ambele mâini pentru a devia bucata mortală de metal. În frustrarea şi furia sa, făcu mai mult decât să o devieze – o trimise prin aer. Bucata lovi marginea unuia dintre câmpurile repulsoare şi explodă spre cer. Până când căzu, lovind pământul cu un sunet de metal pe piatră,

Tesla era în mişcare, urmărindu-şi prada evazivă prin coridorul de energie.

Era un loc neliniştitor – un pasaj mereu schimbător de lumini şi umbre târâtoare prin care lumea exterioară putea fi văzută ca printr-un perete gros de gel. Acum pereții se unduiau spre el; acum zburau departe ca un sac umflat de o adiere de aer ionizat. Deasupra, la patruzeci de etaje, poate, putea vedea o fărâmă subțire de cer. Apoi imaginea fu ştearsă de distorsiunile ondulate ale pereților. Sunetele, de asemenea, îi distrageau atenția; țipete şi răgete asurzitoare, ca nişte foi de metal sfâşiate, iar nările îi erau asaltate constant de mirosul de ozon. Alergă, folosind Forța pentru a înainta mai repede şi pentru a devia pereții învolburați ai pasajului. Nu încercă nimic altceva până când băiatul ajunse la vreo trei metri în fața lui; apoi se întinse şi îl împiedică. Sau încercă… Era ca şi cum băiatul îi putea citi intențiile şi ştia exact când să se apere; de data asta, pur şi simplu îşi ridică picioarele de la pământ şi făcu o săritură de câțiva metri în sus prin pasaj, înainte să se întoarcă, să aterizeze şi să facă ceva care îl făcu pe Tesla să se răzgândească complet cu privire la natura competiției lor.

Băiatul băgă mâna în țesătura energetică transparentă a câmpului repulsor – un lucru care ar fi trebuit să fie imposibil – şi smulse literalmente o minge arzătoare de energie, modelând masa de electricitate statică contorsionată în mâinile sale ca şi cum ar fi fost făcută din gel de modelare în loc de particule energetice foarte încărcate. Apoi aruncă bila orbitor de strălucitoare spre Tesla. Inchizitorul trecu într-o poziție defensivă, ridicând o barieră împotriva salvei. Nu păru să conteze prea mult; energia tot îl luă cu asalt, dându-l pe spate până aproape de intrarea în coridor. Doar propriul său control bine pus la punct al Forței îl împiedică să scape de sub control. Se repezi prin aer şi veni din nou spre băiat, de data asta cu sabia de lumină aprinsă.

Văzu clar fața băiatului în timp ce îl ataca. Gluga mantiei i se lăsase pe umerii înguşti, dezvăluind părul care îi plutea sălbatic în jurul capului şi ochii care îi erau uriaşi de frică şi furie. Simțind furia tânărului, Tesla fu exaltat. Avu un gând trecător la ce premiu ar fi fost acest copil pentru stăpânul său, dar gândul mândru fu înghițit de instinctul de supraviețuire – şi de propria sa furie. Nu va fi învins de un simplu băiat! Răcni cu voce tare, folosind Forța pentru a amplifica sunetul, şi văzu ochii adolescentului lărgindu-se şi mai mult.

Tesla fu pregătit când a doua minge de energie de repulsor veni spre el. Îşi ridică sabia pentru a o para – şi fu aruncat în sus, în înălțimile tunelului de câmp, într-o străfulgerare de lumină purpurie. La o înălțime de şapte sau opt metri, se ciocni de o ondulație în bariera energetică care îl devie din nou în jos cu la fel de multă forță. Căzu cu fața în jos pe suprafața dureroasă de duracretă, abia reuşind să îşi adune prezența de spirit pentru a se înfăşura în Forță ca într-un cocon. Asta fu tot ce îl împiedică să-şi rupă oasele. Levită înapoi în picioare, furios, şi îşi aruncă propria glugă înapoi.

— Prostule! răcni el spre silueta care se retrăgea. Îți ofer libertatea şi tu alegi să te ascunzi cu paraziții!

Tânărul ezită şi se întoarse.

— Eşti Inchizitor.

Vocea lui ajunse la urechile lui Tesla deformată şi torturată de sunetele tânguitoare ale câmpurilor repulsoare aflate în război.

— Şi tu ai putea fi, cu puterea ta.

Disprețul nerostit al băiatului fu imediat şi puternic, ca şi cum, la fel ca şi abilitatea lui improbabilă, ar fi fost alimentat de Forță. Începu să se întoarcă.

— Întoarce-te cu mine sau mori!

Băiatul se întoarse, privirea lui întâlnind-o pe a lui Tesla atât de dur încât Inchizitorul o auzi ca pe un sunet sfâşietor în cap şi o simţi ca pe o durere arzătoare în spatele ochilor. Inima îi bătu cu putere, respiraţia îi fu brusc constrânsă – se simţea ca un vas cu capac care se umple cu o substanţă albă şi fierbinte până când avea să explodeze cu siguranţă. *Ţânţarii de foc* se târau din nou pe el, inflamându-i fiecare nerv din corp.

— Lasă-mă în pace, spuse băiatul încet, iar cuvintele răsunară în capul lui Tesla, fiecare ca un pumnal îngheţat în creierul său paralizat. Lasă-mă în pace.

Apoi, brusc, fu liber. Se împletici în genunchi, furia şi umilinţa trecând prin el în valuri. Tesla ridică ambele mâini şi trase un fulger al Forţei în coridorul de deasupra capului băiatului, fără să-i pese de rezultat. Dacă nenorocitul prefera să moară decât să fie luat de un Inchizitor, atunci aşa să fie.

Fulgerul lovi suprafaţa ondulată şi se bifurcă, fiecare laţ sfârâind retrăgându-se pentru a lovi din nou la câţiva centimetri distanţă. Se îngemănară din nou, apoi se cvadruplară. Tesla tăie fluxul de fulgere al Forţei din corpul său, dar efectul fu mic, dacă avu vreun efect. Dintr-o dată, coridorul fu umplut cu o duzină de fulgere aleatorii, apoi de două ori mai multe. Înaintau spre el într-o furtună tăioasă, devorând coridorul din faţa lui. Nu putea vedea ce se întâmplase cu băiatul; silueta lui se pierduse în pulsaţiile neregulate de lumină. Tesla ridică o barieră defensivă şi se îndepărtă rapid din calea fulgerului. Cu siguranţă, cu energia motrice tăiată, vor dispărea curând.

Continuă să se mişte, rămânând chiar în afara descărcărilor arzătoare şi secătuitoare până când fu sigur că ieşirea trebuie să fie chiar în spatele lui. Se uită peste umăr. Nu era. De fapt, la doar un metru sau doi mai departe de-a lungul pasajului, ceea ce fusese un pasaj deschis părea să se termine într-o pungă de aer încărcat şi deformat. Ezită, cu inima bătându-i în piept. Cum era posibil aşa ceva? Interstiţiul în care se afla era format de un efect de anulare. Suprapunerea celor două câmpuri era instabilă, dar instabilitatea era liniară. Era imposibil ca cele două câmpuri opuse să se întâlnească şi să se contopească în acel fel, nicio putere nu putea...

Privi dincolo de barieră, prin fluctuaţiile din fundătură. Dincolo de ele, în câmpul deschis de resturi, văzu o siluetă singuratică stând pe o placă de ferrocretă. O siluetă cu o coamă strălucitoare de păr palid, ondulată şi deformată ca şi cum ar fi fost văzută sub suprafaţa unei mări învolburate de furtună.

Dansul de energie din stânga feţei sale îl alertă pe Tesla asupra faptului că ezitase prea mult. Abia avu timp să-şi întărească scutul Forţei împotriva fulgerului înainte ca acesta să lovească, explodând micul buzunar de calm relativ în care se afla...

* * *

Când Jax ieşi pentru prima dată din tăietură şi intră în ceea ce era lumina zilei la acest nivel al oraşului, nu fu sigur ce vedea. La capătul îndepărtat al zonei, între zidurile a două clădiri masive, o pereche de siluete nedesluşite se zbăteau în ceea ce părea un bol contorsionat de lumină transparentă, gelatinoasă. Părea a fi interstiţiul dintre două câmpuri de forţă, dar Jax nu întâlnise niciodată aşa ceva, decât în teorie.

Privi la Laranth, care dădu echivalentul Twi'lek al unei ridicări din umeri, ambele lekkuuri se ridicară uşor înainte să se aşeze din nou, cel mai scurt atingându-i umerii.

Faptul că ambii combatanţi posedau Forţa din abundenţă era clar. Se doborâră reciproc de câteva ori, înainte ca unul dintre ei să arunce asupra celuilalt o minge atât

de strălucitoare, încât pe Jax îl duru să se uite la ea, chiar şi de la câțiva metri distanță. Laranth se opri la jumătatea drumului, uitându-se la fanta instabilă dintre câmpuri.

— Ce a fost asta? Nu semăna cu fulgerul Forței.

O a doua minge încărcată erupse spre silueta cea mai apropiată de intrarea în flux. De data asta, viitoarea victimă o înfruntă cu sabia sa – purpurie strălucitoare.

— Sith, şuieră Jax în şoaptă, în timp ce câmpurile repulsorului se aprindeau ca o barjă de festival. Sau un Inchizitor.

— Atunci cine e celălalt tip?

— Mi-ar plăcea să ştiu.

Jax îşi activă sabia şi se îndreptă prudent spre luptă, ținându-se jos şi trecând de la un adăpost la altul, cu Laranth în spate. Ajunseră la un bloc deosebit de mare de ferrocretă când falia dintre cele două câmpuri izbucni într-o flacără intermitentă de lumină alb-albastră care părea să crească exponențial.

— Ăsta da trăsnet al Forței, murmură Jax.

— De la Sith?

— Trebuie să fie. Celălalt tocmai a dispărut.

Celălalt reapăruse brusc, ieşind prin interstițiul îngust la o înălțime de cel puțin două etaje. Eliberat de câmpurile repulsoare, execută un salt perfect prin aer şi ateriză pe placa de ferrocretă lângă care se adăpostiseră Jax şi Laranth. Cu o mişcare care sugera închiderea unei perdele, tânărul – nu putea avea mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani – închise marginile zonei de flux, prinzându-l pe Sith înăuntru. Una sau două bătăi de inimă mai târziu, câmpurile străluciră mai tare decât soarele amiezii pe nivelurile superioare ale Coruscantului şi scoaseră un sunet care îl făcu pe Jax să creadă că se despicase cerul. Şocul îi răni urechile şi îl zdruncină chiar şi la adăpostul blocului de ferrocretă, şi îl doborî pe băiat la pământ, de pe înălțimea lui.

Nu era inconştient când Jax şi Laranth ajunseră la el, dar era şocat. Conştient de puterea lui evidentă, Jax proiectă sentimente de calm în timp ce îngenunchea.

— A fost o şmecherie destul de bună cea pe care ai făcut-o cu câmpul ăla de acolo, spuse Jax cu blândețe. Va mai dura mult acea fundătură?

Băiatul clipi şi îşi scutură capul.

— Atunci ar fi bine să te scoatem de aici. Inchizitorul va fi destul de furios când îşi va reveni.

— Dacă mai e în viață, murmură Laranth.

— Cine eşti? întrebă băiatul, confuzia şi teama împletindu-se în vocea lui şi invadându-i ochii cenuşii.

Jax îşi ridică sabia între ei, apoi o dezactivă.

— Sunt Cavaler Jedi, spuse el. Numele meu este Jax.

Capitolul 6

Jax şi Laranth se opriră să cerceteze confluența de coridoare unde se întâlniseră în drum spre erupția Forței. Băiatul, care murmurase că îl cheamă Kaj, părea mai puțin amețit acum. Ochii lui se tot îndreptau spre sabia de lumină a lui Jax.

— Încotro de aici? întrebă Laranth, mişcându-şi capul spre alcovul terminus al puțului pe care îl coborâse mai devreme. Asta iese în *Ploughtekal*. Aproape de inima lui, de fapt. Dacă Inchizitorii îl caută pe prietenul nostru, piața ne-ar putea oferi cea mai bună acoperire. Cum ai coborât?

Jax făcu o grimasă.

— Abia îmi amintesc. Kaj, aici de față, m-a cam luat pe sus.

— Dacă tu eşti Jedi, unde ți-e sabia?

Laranth şi Jax se întoarseră la unison ca să se uite la băiat. El chiar roşi.

— Strict vorbind, spuse Laranth, sunt o *Paladină Gri*. Avem o abordare oarecum diferită a câtorva lucruri, săbiile fiind unul dintre ele. Un *Paladin Gri* nu este *căsătorit* cu o anumită armă. Pur şi simplu folosim Forța prin orice unealtă preferăm. Mie îmi plac blasterele. Mângâie perechea din tocurile de la coapsele ei. Deşi se ştie că mai folosesc şi o vibrolamă din când în când.

Băiatul îşi întoarse privirea spre Jax.

— Sabia ta este roşie. Şi a lui era roşie. Îşi îndreptă privirea înapoi pe unde veniseră. De unde ştiu că sunteți cu adevărat Jedi – oricare dintre voi? De unde ştiu că nu sunteți Inchizitori?

Jax simțea nesiguranța şi teama acumulându-se în spatele ochilor palizi. Se îndreptau spre panică. Văzuse deja ce putea face acest *copil minune* al Forței când era panicat.

— Nu sunt, spuse el. Atinge-mă. Foloseşte Forța ca să mă atingi şi să mă citeşti. Nu te voi opri.

Văzu ochii lui Laranth lărgindu-se chiar înainte ca el să-i închidă pe ai lui şi să se deschidă în fața acestui băiat ciudat. O simți pe Laranth ca o cascadă de linii reci pe spatele lui, şi simți atingerea timidă a băiatului ca un fir rece de incertitudine.

Albastră. Forța se manifesta în Kaj sub forma unor picături amorfe, albastre, tinzând spre violet. Jax le văzu în ochiul minții sale întinzându-se spre el, încercuindu-l, sondându-l. După o clipă, atingerea fu retrasă şi el deschise ochii pentru a-l vedea pe băiat privindu-l, perplex.

— Ce ai simțit?

— Nu există furie în tine. Nici ură. Eu am atât de multă şi trebuie să lupt din greu uneori. Şi el… Din nou, pâlpâirea atenției spre câmpul de resturi cu Inchizitorul posibil mort. Era ca un cuptor. Ardea în el. De ce eşti tu atât de diferit?

— Pentru că sunt Jedi, îi răspunse Jax. Prietenul nostru Inchizitor e… altceva.

— Un Sith?

Jax se uită la Laranth.

— Ce ştii tu despre Sith? îl întrebă el pe Kaj.

Băiatul ridică din umeri.

— Legende. Mituri.

— Ei bine, există tot felul de adepți Sith. Din câte ştiu eu, un Inchizitor nu este de fapt un Sith. Dar folosesc săbii roşii. Este în funcție de cristalul care este folosit. Cristale diferite produc culori diferite.

— Deci... este o alegere pe care să o faci.

Jax şi Laranth schimbară priviri.

— Da, spuse Jax. De obicei. Numai că nu eu am ales această sabie. Cea pe care o aveam, cea pe care am construit-o şi cu care m-am antrenat, a fost distrusă. Asta – îi mângâie mânerul – mi-a fost dată de... cineva care ştia că am nevoie de una.

Laranth se mişcă neliniştită.

— Nu-mi place să întrerup asta, dar avem o problemă de logistică – cum să-l aducem pe Kaj pe un teritoriu prietenos.

— Da, dar care teritoriu prietenos? Jax îi întâlni ochii, ceea ce îi făcu stomacul să se simtă ciudat. Îl pot lua înapoi cu mine, sau îl poți duce tu pe furiş la Thi Xon Yimmon.

— Yimmon are destule pe cap, spuse Twi'leka. Nu pot, în mod conştient, să-i mai creez încă o problemă fără să-l întreb.

Kaj, care stătea rezemat de o grămadă de moloz, se ridică în picioare.

— Eu nu sunt o bătaie de cap. Sunt Jedi. Cel puțin, vreau să fiu Jedi, modifică el când greutatea dublă a privirilor căzu asupra lui. Vreau să fiu antrenat. Vreau să învăț să folosesc Forța. Să o controlez în loc să o am... arzând prin mine aşa cum o face. Uneori mă sperie. Felul în care mă simt. Felul în care se simte.

Îi privi, cu mâinile trăgând de mantie şi ochii implorându-l. Arăta şi părea atât de tânăr şi de fragil... Iar asta făcea să fie cu atât mai uimitor ceea ce îi făcuse Inchizitorului.

Cuvintele lui I-5 îi veniră în minte lui Jax în acel moment – ceea ce spusese droidul despre faptul că Jax era necesar pentru a antrena următoarea generație de Jedi. Poate că acea nevoie se prezentase deja.

— Îl vom duce la *conapt*, îi spuse el lui Laranth. Dar ai grijă să-i dai lui Yimmon un raport complet. Poate că este mai bine să se antreneze cu tine, să învețe căile *Paladinilor.*

— Poate că e mai bine să învețe punctele culminante ale ambelor filozofii, spuse Laranth. Circumstanțele fiind cele care sunt, excluderea reciprocă este un lux pe care Jedii nu şi-l mai pot permite.

Avea dreptate, desigur. Erau mai puternici împreună decât separat.

Ceea ce îl duse cu forța pe Jax cu gândul la faptul că ea părăsise echipa lor. Îşi deschise gura să spună ceva despre asta, să îi sugereze să se întoarcă, dar ea se mişca deja prin alcov, înclinându-şi gâtul lung şi grațios pentru a scruta puțul vertical pentru a găsi locuri de pus mâinile şi picioarele. Apoi îşi întoarse privirea verde spre Kaj.

— Poți să faci un salt controlat când nu eşti atacat? întrebă ea, iar Jax se gândi că buzele i se curbară uşor la colțuri.

Băiatul veni să privească în sus prin tubul de ferrocretă, apoi aprobă din cap.

— Cred că da. Cel puțin am mai sărit până la arborele acela încrucişat.

Arătă drept în sus. Jax li se alătură în micul acces, urmând gestul băiatului până la un punct aflat la aproximativ zece metri înălțime, unde o pasarelă din duroțel delimita puțul, înjumătățindu-i diametrul.

— Bine, spuse Laranth. Îşi scoase unul dintre blastere. Eu voi merge prima. Urmează-mă sus.

Sări, ajunse uşor la platforma metalică şi apoi pe ea cu o bătaie uşoară a picioarelor ei încălțate. Kaj se uită la Jax, care aprobă din cap încurajator, apoi o urmă, depăşind pasarela cu aproape un metru. Laranth îi prinse mantia şi îl trase lângă ea înainte să ajungă pe un punct de sprijin mai înalt.

Jax luă asta ca pe un semnal să se mişte şi i se alătură lui Kaj pe pasarelă.

Băiatul se uită la el în întunericul crepuscular, ochii trădându-i teama.

— Nu ne vor simți? Inchizitorii, vreau să spun. Nu ne vor simți folosind Forța?

— Probabil. Dar cu siguranță au simțit explozia aia mare pe care ai declanşat-o acolo, şi sperăm că se vor concentra acolo. Ne vor trebui doar câteva secunde să ajungem la bazar, iar odată ajunşi acolo, ne putem amesteca în mulțime. Acum du-te sus. Laranth te aşteaptă.

Îl duse înapoi la *Poloda Place* fără incidente. Piața era, de fapt, curios de pustie de prezența Imperială, iar Jax, deşi îşi întinse la maximum simțurile Forței, nu detectă nici măcar un Inchizitor – sau, mai degrabă, *gaura* din Forță care ar sugera folosirea unei gheare de taozin, cu care unii dintre Inchizitori îşi ascundeau prezența de alți sensibili la Forță.

Jax fu surprins când Laranth îi însoți tot drumul până la *conapt.* Rhinann şi I-5 erau amândoi conectați la HoloNet când intrară în zona de zi. Rhinann ridică privirea cu o surprindere evidentă, iar Jax nu putea spune dacă la vederea lui Laranth sau a oaspetelui lor sau a amândurora. Fotoreceptorii lui I-5 clipiră o dată, apoi se fixară pe Kaj.

— Dejah şi Den sunt pe aici? întrebă Jax.

— Dejah Duare e afară, spuse I-5 cu vocea lui de droid de protocol ascultător. Den Dhur este în camera lui, compunând o corespondență.

Jax zâmbi la cât de aiurea era ca acest droid de protocol anume să se comporte în moduri care erau normale pentru un droid de protocol.

— E în regulă, I-5. Kaj este... Kaj este un prieten. Şi e sensibil la Forță. Tocmai a doborât un Inchizitor, singur şi neînarmat.

— Ce a făcut? Den Dhur stătea în uşa camerei sale, ochii lui deja mari părând uriaşi în lumina cu spectru complet a iluminării indirecte inteligent ascunse a camerei.

— Kaj, acesta este Den Dhur. Un membru al echipei noastre.

Sullustanul scund şi voinic intră mai departe în cameră, cu ochii ațintiți asupra noului venit.

— Oh, grozav. Sigur. Hai să facem prezentări politicoase în timp ce îl caută toți soldații Imperiali de pe Coruscant.

Jax clătină din cap.

— Den, nu ai auzit ce am spus?

— Da, am auzit ce ai...

— Kaj este potențial Jedi, spuse Jax răbdător. Inchizitorul s-a dus după el şi nu l-a prins. Asta e o veste bună.

— Veste bună? Este o potențială bombă cu ceas, Jax. Nu poți...

Se întrerupse când mâna metalică a lui I-5 coborî pe umărul lui.

— Den, e nepoliticos să vorbeşti aşa despre cineva ca şi cum nu ar fi aici. Ştiu – lumea îmi face asta tot timpul. Ceea ce ne spune Jax este că Împăratul nu a reuşit să obțină încă un premiu valoros. Cu toate încercările sale, nu a reuşit să îl captureze pe Jax, iar acum nu a reuşit să îl captureze nici pe noul nostru prieten...

Droidul îşi înclină capul spre băiatul care clipi.

— Ăă, spuse Kaj. Kajin. Kajin Savaros.

Jax îl conduse pe Kaj în jurul sculpturii în lumină a lui Ves Volette pe care Dejah o instalase în spațiul lor de locuit şi în zona de relaxare. Îl aşeză într-un fotoliu, apoi se duse să se aşeze într-un colț al canapelei, cu fața la el.

— Ți-e foame, Kaj? Ți-e sete? Nu trebuie să fie uşor să trăieşti aşa pe stradă.

— De fapt, sunt înfometat. Am furat nişte chestii din piață, dar Inchizitorul m-a ajuns înainte să pot mânca mare lucru.

Jax începu să se ridice, dar I-5 îi făcu semn să se oprească.

— Dă-mi voie. Laranth, vrei şi tu ceva răcoritor?

Twi'leka deschise gura, se uită la droid, apoi aprobă pur şi simplu din cap şi îl urmă până la dozatorul de băuturi.

— Inchizitorii te urmăresc şi pe tine? îl întrebă Kaj pe Jax, luându-şi ochii de la afişajul cinetic şi mereu schimbător al sculpturii în lumină. Pentru că eşti Jedi?

— Ăsta e motivul oficial, cred. De fapt, e mult mai complicat de atât. Dar tu? De cât timp te fereşti de Inchizitori?

— De când am împlinit cincisprezece ani, acum şase săptămâni. Atunci s-a trezit cu adevărat Forța în mine. Înainte de asta, am fost doar un alt copil al străzii care ocazional făcea să se întâmple lucruri ciudate.

— Dar nu ai locuit întotdeauna pe Coruscant.

Kaj scutură din cap, ochii luminându-i-se la vederea farfuriei cu fructe *ghibli* şi a unui pahar înalt cu un fel de ceai roşu pe care I-5 le aducea spre el pe o tavă.

Unul dintre preparatele liniştitoare ale lui I-5, gândi Jax.

Băiatul acceptă mâncarea şi luă o îmbucătură sănătoasă înainte de a răspunde la întrebarea implicită a lui Jax.

— Am ajuns aici cam... oh, acum şapte luni, cred. De pe M'haeli.

Expresia de pe fața lui îngheță, iar Jax putu simți înțepătura rece şi rapidă de durere care se afla în spatele ei.

— Ferma părinților mei a fost distrusă de trupele Imperiale. Tatăl meu era un bătrân lider local. Au vrut să dea un exemplu cu el – să arate că ei sunt liderii acum. Aşa că au jefuit ferma şi ne-au alungat de acolo. Mama şi tata m-au pus pe un transportor spre Coruscant, sperând... Ridică din umeri, înghițind o gură plină de fructe. Nu sunt sigur ce sperau. Părinții mei ştiau că sunt diferit. De când eram copil, făceam din când în când, după cum am spus, să se întâmple lucruri ciudate – ştii tu, să levitez ceva ca să vină la mine, chestii de genul ăsta. Bău cea mai mare parte a ceaiului dintr-o singură înghițitură. Ştiau că Templul Jedi a dispărut, dar cred că mama spera că aş putea găsi pe cineva...

Ochii lui îi căutară pe ai lui Jax, apoi se îndreptară spre Laranth, care revenise în cameră în spatele lui I-5.

— Cineva care să te antreneze, termină Jax.

— Să antrenezi pe cine să facă ce?

Dejah Duare apăru în cameră, desfăcând din părul ei purpuriu închis o eşarfă lungă din mătase sintetică de un auriu translucid, care străluci când o lovi lumina. Jax simți cum i se strânge gâtul şi folosi un şuvoi al Forței pentru a se apăra de efectele aurei senzuale a lui Dejah. La început, se gândi că ea trebuie să fi prins ceva din tonul discuției lor şi că îngrijorarea îi provocase un puseu inconştient de feromoni. Apoi îşi dădu seama că privirea ei nu era spre Kaj, ci spre Laranth.

Twi'leka nu mişcă nici măcar un muşchi, dar dispăru din simțul Forței lui Jax

aproape la fel de eficient ca şi cum şi-ar fi pus o armură de taozin.

— Trebuie să-i raportez lui Yimmon, spuse ea. Anunță-mă ce vei decide, Jax. La revedere, Kaj. Forța să fie cu tine. Ai găsit un profesor bun.

Alunecă pe lângă Dejah fără ca măcar să-i arunce o privire. Jax deschise gura să strige după ea, dar nu se putu gândi la nimic de spus. Dădu din umeri mental; ăsta era felul de a fi al lui Laranth. Ar fi trebuit să fie obişnuit cu asta până acum.

— Ce să-i raporteze lui Yimmon? întrebă Dejah intrând mai departe în cameră şi aranjându-şi eşarfa pe umeri. Să decizi ce? Despre ce vorbeşte?

Den, care dăduse târcoale între anticameră şi zona de zi, se strecură repede din calea ei şi luă loc lângă Jax pe canapea. Abia după ce ocoli scaunul pe care stătea Kaj, ochii ei căzură pe el. Zâmbi, radiantă, cu zâmbetul ei ca o binecuvântare. Ochii lui Kaj se măriră, apoi se îndreptară spre Jax ca şi cum ar fi cerut instrucțiuni.

— Eşti o Zeltronă, spuse el cu ceva asemănător cu uimirea în glas.

— Oh, Doamne, mormăi Den.

Jax îi dădu un cot.

— Dejah, acesta este Kajin Savaros de pe M'haeli. Tocmai a scăpat la limită de un Inchizitor. Laranth şi cu mine am fost destul de norocoşi să fim martori la puternica utilizare a Forței de către Kaj în înfrângerea acelui Inchizitor. Singur. Neînarmat.

Dejah trase adânc aer în piept şi expiră, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui Kaj.

— Remarcabil. Atunci... eşti un Jedi?

— Vreau să fiu. Sper că Jax mă va învăța.

Privirea lui Dejah se întoarse spre Jax.

— Asta a vrut să spună, atunci. Să-l înveți să devină un Jedi. Vrei să-l iei ca Padawan. Vezi? E exact cum a spus I-5: dacă Ordinul Jedi va fi reconstruit, va trebui să ai un rol în asta. Cu siguranță îți dai seama de asta acum.

— Nu am fost orb la asta înainte, zise Jax cu blândețe. Eram doar conştient că există alte priorități.

— Ce ar putea fi mai important decât asta? întrebă Dejah. Ce ar putea fi un lucru mai valoros pentru tine decât să îl antrenezi pe acest tânăr?

Jax îşi dădu seama, desigur, că ea încerca să se înțeleagă cu el prin linguşire. Încerca să-l convingă să stea departe de comploturile lui Tuden Sal.

El zâmbi, încălzit de faptul că ea ținea atât de mult la el, dar Den mârâi.

— Ce grămadă de *poodoo*.

I-5 se agită şi scoase un sunet de dregere a glasului. Reapariția lui bruscă în conversație îl sperie pe Kaj. Jax văzu reacția băiatului ca pe o apariție bruscă a unei multitudini de țepi de Forță care se năpustiră şi se îndepărtară de îndată ce el înregistrase sursa sunetului şi a mişcării. Jax se încruntă. Fusese un reflex involuntar; Kajin Savaros purta Forța îngrozitor de aproape de suprafață. Dacă era atât de uşor pentru Jax să îl simtă, cât de uşor ar fi fost pentru un Inchizitor?

— Deşi sunt de acord cu Dejah Duare în principiu, spuse I-5, mi se pare că, având în vedere modul în care a ajuns Kaj printre noi, ar trebui să fim pregătiți să-l mutăm – şi pe noi înşine – dacă va fi necesar.

— De ce ar deveni necesar? întrebă Dejah, uitându-se de la Jax la droid şi la Kaj.

— Poate că nu l-ai auzit clar pe Jax, Dejah, spuse Den dur. Kajin, aici de față, a învins un Inchizitor. Ceea ce înseamnă, probabil, că întregul Colegiu al lacheilor Sith este pe cale să ne cadă în cap.

Dejah se întoarse să se uite la Kaj.

— Dar l-ai ucis, nu?

— Nu ştiu, se bâlbâi Kaj, apoi se uită la Jax. Există vreo cale să ne dăm seama?

Jax clătină din cap.

— Tot ce pot să vă spun este că nu era conştient când am părăsit zona. În orice caz, nu am detectat niciun fir al Forței de la el.

— Fir al Forței? repetă Kaj.

— Metaforic vorbind.

— Ce importanță are dacă e mort? întrebă Den tăios. Inchizitorii nu sunt singuri. Ei rămân conectați la şeful lor. Dacă l-ai omorât, atunci a devenit doar o pată mare şi grasă pe senzorii lui Vader, iar dacă e încă în viață, se va întoarce în fugă la stăpânul său pentru a face un raport complet.

— Este deja o pată albă mare şi grasă, Den, îi explică Jax. Laranth mi-a spus că Inchizitorii au început să folosească un fel de produs secundar din gheară de taozin pentru a bloca detecția.

— Cât de mult crezi că suntem în pericol? întrebă Dejah.

— Nu mai mult decât înainte. Dar trebuie să încep antrenamentul lui Kaj.

— Bine, spuse I-5. Asta ar trebui să te motiveze să termini sabia la care ai lucrat. Şi, dacă putem găsi un alt cristal, ai putea chiar să modifici sabia pe care o porți acum pentru a emite o nuanță mai puțin însângerată.

Dejah râse, cu un tril cald.

— Nu-mi place această remarcă, spuse ea fără ranchiună. Stacojiul mi se pare o culoare foarte atrăgătoare… nu-i aşa, Kajin?

Îşi înclină capul într-o parte, trimițând o şuviță groasă de păr de culoare burgundi peste un ochi. Băiatul aprobă tăcut din cap.

— Oh, te rog…

Den alunecă de pe canapea şi dispăru în camera lui. După o clipă, I-5 îl urmă. Jax se uită la Kaj. Ochii băiatului erau încă pe Dejah, dar păreau nefocalizați, vagi.

— Vrei să-ți începi cariera de Padawan? întrebă Jax.

Băiatul se scutură vizibil.

— Sunt destul de obosit. Este vreun loc unde aş putea dormi o vreme?

Jax îl duse pe Kaj în alcovul de dormit din propria sa cameră şi îl culcă, sperând că nu va avea niciun vis al Forței. Cu o putere precum cea de care dăduse dovadă Kajin Savaros, un vis al Forței putea face ravagii în gospodăria lor.

Tocmai îşi dăduse seama că o lăsase mai moale şi nu-i spuse nimic despre îngrijorarea sa lui Dejah când se întoarse în sufragerie şi o găsi stând în scaunul pe care Kaj îl ocupase în ultima vreme.

— Acesta este un lucru bun, nu-i aşa, Jax – băiatul acesta?

Ochii ei erau plini de nevoia de a fi liniştită.

— Este un lucru foarte bun. Odată ce va învăța să-şi folosească abilitatea – ei bine, pot doar să-mi imaginez ce fel de lucruri va fi capabil să facă. Trebuia să-l fi văzut, Dejah. A fost de-a dreptul uimitor. Nu am mai văzut pe nimeni să facă ce făcea el – doar din instinct, cred. Manevra energia repulsorului ca şi cum ar fi fost lut maleabil în mâinile unui sculptor.

— Sau lumină?

Ea îi zâmbi, gândindu-se evident la regretatul ei partener, ale cărui sculpturi în lumină fuseseră mândria colecționarilor de elită de pe Coruscant, şi căruia îi fusese complet devotată. Acest devotament era o trăsătură neobişnuită la Zeltroni. Ca specie,

ei erau în mod natural înclinați spre relații rapide, pasionale, aventuri amoroase toride, obsesii scurte. Dejah era diferită, iar Jax bănuia uneori că nu-şi transferase complet devotamentul de la Ves Volette la el – că sub aerul ei de cochetărie senzuală se ascundea un curent mai profund de doliu. Îşi scutură gândul. Era un Jedi. Nu voia ca ea să-şi transfere devotamentul către el. Era periculos pentru amândoi.

Dar răspunse conştiincios şi cu un zâmbet, în ciuda gândului înfricoşător.

— Ca lumina. De fapt, părea ca şi cum ar fi modelat lumina în mâinile sale. Apoi o arunca ca pe o armă. A manipulat câmpurile repulsoare ca şi cum ar fi fost perdele.

Se apropie de scaunul ei pentru a ridica un colț al eşarfei din mătase sintetică care stătea în falduri moi pe umărul ei. Ea îl privi cu admirație, cu ochii strălucitori şi buzele întredeschise. Un fior de ceva de nedescris gâdilă ceafa lui Jax şi scăpă eşarfa.

— Şi abia a împlinit cincisprezece ani, zise el repede, îndepărtându-se de scaun şi de femeia de pe el. Nu are nicio pregătire, niciun antrenament formal pentru a controla Forța. Doar instinctul său, iar instinctul se pare că este foarte bun.

— Trebuie să fie foarte puternic, murmură Dejah, coborându-şi ochii.

— Da. Îmi dau seama. Atâta putere brută ar trebui să fie antrenată, controlată, canalizată.

Ea zâmbi din nou şi scutură din cap, făcând lumina să danseze prin părul ei.

— Cu siguranță ai mult de lucru, tinere Maestru Jedi.

Jax roşi.

— Nu sunt Maestru Jedi. Abia sunt Cavaler Jedi. Dar ai dreptate... Am mult de lucru. Va trebui să-l antrenez pe Kaj să fie Jedi, indiferent dacă sunt în stare sau nu.

* * *

— Ce se întâmplă cu tine?

La auzul vocii mecanice, Den se întoarse să constate că I-5 intrase în camera lui pe *picioare de droid tăcut*.

— Ce s-a întâmplat cu mine? Voiam să te întreb ce crezi că se întâmplă cu toți ceilalți de pe aici. Ei bine, nu toată lumea. Doar Jax şi – ei bine – tu, ca să nu fiu prea dur.

— Ah. Bineînțeles că nu e niciodată nimic în neregulă cu tine, nu-i aşa? Tu eşti Den Dhur, jurnalistul. Observi totul şi nu eşti atins de nimic.

Ei bine, asta scoase la iveală privirea cel mai dură.

— Ascultă, măi găleată de şuruburi răutăcioasă, nu am pretins niciodată că sunt neatins sau complet obiectiv sau alte prostii din astea. Orice jurnalist care pretinde că este imparțial sau nepăsător sau neimplicat are terci în loc de creier, se minte pe sine şi *Mintea Universală* şi trădează chiar scopul pentru care a devenit jurnalist în primul rând. Un jurnalist plictisit este un jurnalist care ar trebui să se retragă. Făcu o pauză pentru a trage aer în piept. Eu chiar ar trebui să mă retrag.

I-5 reuşi să-şi facă sprâncenele metalice staționare să pară că se arcuiseră într-o surprindere prefăcută.

— Serios? Ar trebui să spun că eşti prea departe de a fi plictisit. Este evident că ceva te-a pus pe gânduri.

Den se holbă la droid, întrebându-se dacă aceasta era ocazia de aur de a spune totul şi de a primi asigurări, sau doar o ocazie clară de a arăta ca un idiot complet.

— E femeia aceea Duare. Ea e... e...

— Da, da, i-am prins murmurele copilăreşti. Aia nu-i nimic nou. Asta este.

Den trecu spre patul lui şi se aruncă pe el, împreunându-şi mâinile la ceafă şi uitându-se la tavanul de duracretă. Acesta fusese vopsit, la un moment dat în existența sa, într-o nuanță liniştitoare de gri-verde care îi amintea de culoarea tavanelor cavernelor de pe Sullust. Ar putea fi acolo, îşi dădu seama pentru a mia oară, întinzându-se pe un fotoliu în propria peşteră, purtând o conversație paşnică cu Eyar şi nu pe teritoriul inamic, ascunzându-se într-o fundătură, privind cu nostalgie un tavan şi purtând un dialog frustrant cu un droid de protocol.

La ce se gândise când se hotărâse să rămână aici, pe Coruscant? Ei bine, ştia la ce se gândise – că I-5 nu l-ar părăsi niciodată pe Jax şi că el nu l-ar părăsi niciodată pe I-5. Jax era – ce, *nepotul adoptat* al lui *Cinci*? Fiul adoptiv? Cât de aiurea era asta?

Nu mai ciudat, presupuse el, decât faptul că cel mai bun prieten al său din tot universul era făcut din metal şi avea o rețea sinaptică în loc de cortex cerebral.

— Ei bine? spuse cel mai bun prieten al său din tot universul, arătând şi părând încordat.

Den se ridică în fund.

— În caz că nu ai observat, tânărul nostru Jedi a adus acasă un om rătăcit. Un om vagabond potențial periculos. Nu ştiu dacă ai prins subtextul a ceea ce spunea Jax – sau, mai degrabă, încerca să nu spună – dar eu da.

— Băiatul este căutat de Inchiz...

— Nu asta. Şi noi suntem căutați de Inchizitori. Băiatul este ciudat de puternic şi neantrenat.

I-5 îşi înclină capul într-o parte.

— E un talent brut, da.

Den suspină.

— Eşti intenționat obtuz, *Cinci*, sau ți-ai prăjit nişte condensatoare? Jax şi Laranth sunt foarte atenți când şi cum folosesc Forța – mai ales prin cartierul nostru. Se pare că musafirul nostru l-a atras pe Inchizitor la el printr-o utilizare nechibzuită a Forței. Cine poate spune că nu va suferi o încălcare similară a protocolului aici?

— Jax.

Den deschise gura să protesteze că Jax nu era omniscient, dar I-5 ridică o mână.

— Ai încredere, Den. Toată această echipă pe care Jax a strâns-o în jurul lui se bazează pe încredere. Dacă Jax crede că-l poate antrena pe băiatul ăsta, atunci trebuie să avem încredere că poate.

Den pufni.

— Încredere? Crezi că poți avea încredere în Rhinann sau Dejah sau Tuden Sal?

— Nu. Aproape deloc – ceea ce spune multe, de fapt. Dar fiecare dintre noi ştie că putem avea încredere în Jax. El este nucleul. Inima. Toate firele noastre se leagă de el. Desigur, tu ştii că poți avea încredere în mine şi eu ştiu că pot avea încredere în tine. Dar, în cele din urmă, încrederea noastră în Jax este cea care ne ține împreună.

Den îşi ridică picioarele în pat şi se aplecă mai aproape de droid, mintea lui căutând ceva ce încerca să articuleze de multă vreme.

— Dar putem avea încredere în el, *Cinci*? Putem avea încredere în el când ea *lucrează* la el? Îi citeşte emoțiile, se joacă cu ele, poate chiar îl manipulează?

— Prin *ea* te referi la Dejah Duare, desigur.

— Cine altcineva? Ea Zeltronă, *Cinci.* Nu spun că are motive ascunse când vine vorba de Jediul nostru. Motivele ei sunt foarte clare. Îl vrea. Cred că e doar o distragere.

Şi în aceste circumstanţe, Jax nu-şi poate permite o astfel de distragere. Noi nu ne putem permite o astfel de distragere.

Fața metalică a lui I-5 era la fel de ilizibilă cum trebuia să fie.

— Jax a observat, ca şi mine, că Dejah nu pare a fi o Zeltronă normală. Ea pare capabilă de o atenție emoțională mai mare. Şi, în opinia lui Jax, este capabilă de o loialitate surprinzătoare. Jax ți-ar aminti că ar putea fi pe Zeltros sau pe altă lume departe de inima întunecată a Imperiului. În schimb, a ales să rămână aici cu noi. El ți-ar aminti, de asemenea, că a fost foarte utilă atât în relațiile noastre cu Pol Haus, cât şi cu diverşii informatori – de bunăvoie sau nu – pe care avem ocazia să îi folosim.

— Ştiu ce mi-ar aminti Jax, mulțumesc. Sunt doar surprins că tu îmi aminteşti.

— Eşti? Ei bine, un lucru pe care ți-l voi reaminti cu siguranță este că Dejah Duare e de acord cu tine în legătură cu Tuden Sal şi planul de a-l ucide pe Împăratul Palpatine. Sunt surprins că n-ai profitat de asta ca mijloc de a încheia o alianță cu ea.

Pe această notă, droidul se întoarse pe călcâiele sale metalice şi ieşi din cameră, lăsându-l pe Den să mediteze la ultimele sale cuvinte: Să formeze o alianță cu Dejah?

Ar putea fi util, presupuse el. Ar putea chiar să-i ofere ocazia să submineze încercările ei evidente de a se strecura într-o relație mai intimă cu Jax.

Se gândi la asta o vreme, dar contemplarea unei posibile relații fizice între Jax Pavan şi Dejah Duare nu făcu decât să-l facă să se simtă singur fără Eyar Marath. Se ridică din pat şi trecu la stația sa de lucru, mai hotărât ca niciodată să o contacteze. Compusese deja o jumătate de scrisoare şi acum era sigur că o va trimite – va afla dacă frumoasa cântăreață Sullustană îl mai aştepta pe lumea lor natală.

* * *

Rhinann stătea întins în fotoliul de la stația de lucru, meditând la conversațiile pe care le ascultase în ultima jumătate de oră. Oh, cu siguranță nu se ascunsese. Cu câtă atenție îi acordau ceilalți, se putea ascunde la vedere.

Care era expresia aia a Kubazilor? *O insectă pe perete? Un artropod pe tavan?* Ceva de genul ăsta. În orice caz, ceva care era chiar în fața nasului tuturor, dar trecea complet neobservat. Nu că s-ar fi plâns. Invizibilitatea sa socială îi oferise o ocazie fără precedent de a observa interacțiuni pe care nu le-ar fi putut vedea dacă ar fi fost o entitate notabilă. Ce observase? Catalogă elementele cu atenție, bifându-le în minte.

Era vorba de antagonismul crescând dintre femela Zeltron şi Den Dhur, bineînțeles – cel puțin antagonismul lui Den față de ea. Avea impresia că Dejah Duare îl găsea pe Sullustan mai mult amuzant decât enervant. Fiecare cu gusturile lui.

Mai era şi tensiunea evidentă dintre Laranth Tarak şi Dejah Duare – asta era interesantă. Dejah încă îl voia pe Jedi – nimic nou în asta, dar acum părea să îşi îndrepte plasa şi către adeptul mai tânăr. Era doar un reflex, sau o făcea cu un scop?

Apoi mai era şi băiatul. Era clar că îi speriase pe toți.

Era de înțeles; nici Rhinann nu se simțea prea încântat de apariția lui bruscă. Şi, sincer, era sfâşiat: instinctul îi spunea că băiatul reprezenta fie o oportunitate magnifică, fie un potențial dezastru – ceea ce depindea în mare măsură de cât de bine răspundea tânărul la încercările lui Jax de a-l educa. Era cu siguranță o variabilă intrigantă. Ce s-ar putea face cu un sensibil la Forță atât de puternic încât să poată învinge un Inchizitor înarmat, antrenat de Sith?

Rhinann învârti aceste gânduri prin cap, până când îi veni o idee atât de

înfricoşătoare încât aproape că leşină. Dacă era o înscenare? Dacă băiatul M'haelian fusese plasat acolo unde avea Jax Pavan să-l observe, să-l găsească, să-l aducă acasă?

Dacă Kajin Savaros era o cârtiță?

Respirând suficient de rar încât să îi zbârnâie colții nasului, Elominul se întoarse la stația sa de lucru şi se conectă la HoloNet. Avea să coste o sumă extravagantă, dar avea să se asigure că, atunci când va ajunge la *Westport*, va exista o navă care să îl ducă departe de Coruscant la un moment dat.

Îşi făcu planurile de călătorie în grabă, în timp ce în minte cântărea modalitățile prin care ar putea să-şi accelereze căutarea *botei*.

Capitolul 7

A doua zi, Jax începu antrenamentul lui Kaj cu o serie de meditații menite să-l pună pe băiat în contact cu propriul său centru. Recunoştea marea dificultate a ceea ce îşi propusese să facă. Se antrenase ca Jedi de la vârsta de doi ani; petrecuse ani de zile în meditație şi studiu al istoriei Jedi, al filozofiei şi strategiei Jedi. Petrecuse luni şi luni în antrenamente de luptă, care constau în mare parte în învățarea formelor defensive de la Shii-Cho la Juyo. Petrecuse nenumărate ore în controlul mental, fizic, emoțional şi spiritual. Evident, nu exista nicio modalitate de a-l învăța pe Kaj toate acestea în timpul comprimat de care ar fi putut dispune. Şi nici nu avea cum să îl învețe fără să folosească Forța.

Trebuia să găsească cumva o soluție la această problemă, dar pe moment, în timp ce îl privea pe Kaj stând cu picioarele încrucişate, încercând să-şi stăpânească respirația şi să-şi controleze ritmul cardiac, nu se putu gândi la niciuna.

— Jedii au un cod după care trăiesc, spuse Jax, cu vocea moale, liniştitoare.

Stătea vizavi de Kaj pe o rogojină țesută, în camera lui, într-o postură meditativă, cu capul ridicat, ochii închişi şi mâinile desfăcute pe genunchi.

— *Nu există emoție; doar pace. Nu există ignoranță; doar cunoaştere. Nu există pasiune; doar seninătate. Nu există moarte; doar Forța.*

Îl simți pe băiat mişcându-se şi îşi aminti de prima sa meditație reală asupra mantrei Jedi. Avea în jur de şase ani şi cuvintele – pe care le auzise iar şi iar timp de patru ani – îl loviseră brusc şi rezonaseră... Şi îi treziseră o mulțime de întrebări.

— Întreabă, spuse Jax.

— Nu există moarte?

— Ce ştii tu despre Forță? întrebă Jax în schimb. Ce ai auzit sau ți s-a spus?

Kaj părea nesigur.

— Ştiu doar că se mişcă prin mine – uneori ca un curent liniştit, alteori ca un râu învolburat. Am auzit doar că puterea ei poate fi canalizată.

Jax asculta cu atenție cuvintele pe care le folosea băiatul pentru a descrie ceea ce el poseda, dar abia înțelegea.

— Pârâurile şi râurile se varsă într-un ocean mare. Acel ocean este Forța. Este sfârşitul tuturor călătoriilor.

Urmă un moment de tăcere în care Kaj digeră ceea ce spusese Jax, şi în care Jax se altoi de câteva ori pentru metafora simplistă. Încercase să urmeze exemplul lui Kaj.

— Provin dintr-o familie de fermieri, zise băiatul. Înțeleg ce înseamnă apa. Cum pătrunde în toate, cum prezența ei dă viață şi absența ei aduce moartea. Aşa este şi cu Forța?

— Spune-mi tu, spuse Jax. Aşa este pentru tine?

Din nou, băiatul făcu o pauză de gândire.

— Da... şi nu. Adică, uneori e aşa dacă doar... înot prin ea, cred. Dar când încerc din răsputeri să nu o las să iasă, atunci e ca apa din spatele unui baraj, acumulându-se şi dorind să fie lăsată să iasă. Şi atunci se îndepărtează de mine. Atunci cred că e mai mult ca focul. Arde.

Jax se gândi la asta. El însuşi nu experimentase niciodată Forța în acest fel şi

nici nu auzise vreodată pe cineva descriind experiența Forței în acest fel. Se întrebă dacă imaginile duale se explicau parțial prin faptul că Kaj nu avusese parte de niciun antrenament timpuriu – că talentul lui crescuse ca o ființă sălbatică, liberă şi neîngrădită; o floare târzie în comparație cu majoritatea. Exercițiile de vizualizare pe care fiecare tânăr Padawan le învăța pentru a-l ajuta să stăpânească Forța erau noi pentru Kajin Savaros. La fel cum predarea lor era nouă pentru Jax Pavan.

— Acum încearcă să te gândeşti la Forță ca la apă, spuse el. Apă pe care o poți canaliza. Tu eşti... tu eşti lacul de munte înalt din care începe râul. Tu determini cât de repede curge, unde se canalizează şi erodează, dacă vuieşte sau cântă. Dacă poți învăța să transformi apa, o poți împiedica să se transmute în foc. O poți controla. Acum... poți vedea lacul?

— Uh..., zise Kaj. Apoi, brusc, ca şi cum l-ar fi descoperit: Da! Pot să văd lacul.

— Bun. Să urmăm râul...

Continuară aşa o vreme – ore întregi, de fapt – timp în care Jax fusese sigur că băiatul se va plictisi sau va deveni somnoros sau confuz şi nerăbdător. El nu făcu niciunul dintre aceste lucruri. Îşi urmărea râul, făcându-l să meargă încoace şi încolo, să urce şi să coboare, să se unduiască şi să cânte, fără a-i permite vreodată să devină un râu cu ape învolburate. După un timp, Jax aşeză o minge Sontarană pe podea, între ei, şi îl puse pe Kaj să îndeplinească ritualul placid şi liniştitor de a folosi cel mai mic fir al Forței pentru a rostogoli mingea înainte şi înapoi între ei. În timp ce făceau asta, recitară Codul Jedi ca un apel şi răspuns. Mingea – care era făcută dintr-un aliaj rar de titan cu o mare rezistență la tracțiune – era compusă dintr-o sferă în interiorul unei sfere. Cele două se atingeau în timp ce obiectul se mişca, creând o notă joasă, sonoră, care urca şi cobora ca sunetul unui flaut imens.

Jax dădu mingii cea mai mică lovitură cu Forța, rostogolind-o spre Kaj:

— *Nu există emoție; doar pace.*

— *Nu există ignoranță*, spuse Kaj, rostogolind-o înapoi, *doar cunoaştere.*

— *Nu există pasiune; doar seninătate.*

— *Nu există moarte; doar Forța.*

Băiatul ezitase la început, uneori uitând cuvintele, alteori incapabil să împingă mingea în direcția potrivită. Dar o stăpâni repede, aşa cum o putea face cineva cu reflexele unui tânăr mai degrabă decât ale unui copil mic, iar acum mingea se deplasa între ei între împletitura firelor lui Jax şi împingerea uşoară a curenților lui Kaj.

Era un exercițiu destul de sigur; chiar şi un Inchizitor care ar fi stat pe strada de sub aerisirea lor ar fi avut probleme în a citi urzeala, țesătura şi valul uşor al practicii din *sala de clasă.* Dar Jax nu-şi putea imagina încă ce aveau să facă atunci când se cerea un antrenament mai riguros. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l antreneze pe Kaj să-şi controleze impulsurile în focul luptei, iar pentru asta va fi nevoie de mult mai mult decât o uşoară încurajare.

Totuşi, era, per total, un început bun. Jax tocmai se felicita când Dejah bătu la uşă, apoi intră fără să aştepte să fie primită. În acelaşi timp, mingea trecu pe lângă Jax, ratându-i de puțin coapsa dreaptă, şi lovi peretele din spatele lui cu o pocnitură răsunătoare şi un vuiet puternic al sferei rezonante interioare. Dejah sări un pas înapoi cu un chițăit ascuțit.

— Kaj – râul. Ai grijă la curenți, zise Jax, menținându-şi vocea joasă, dar băiatul era deja în picioare, cu calmul spulberat.

— Îmi pare rău, se bâlbâi el.

— Nu, mie îmi pare rău, spuse Dejah contrariată. Mă întrebam doar dacă ți-e foame. Eşti aici de ore întregi. M-am gândit că poate ți-ar prinde bine o pauză.

Jax se uită de la ea la Kaj, a cărui față devenise aproape la fel de roşie ca cea a Zeltronei. Ştia că trebuia s-o trimită pe Dejah de acolo şi să-l facă pe Kaj să-şi reia meditațiile. Asta ar fi făcut propriul său Maestru. Maestrul Piell nu fusese un autoritar sumbru, nici pe departe, dar ştia că un Padawan trebuie să învețe din timp cum să-şi recapete concentrarea spulberată sau calmul pierdut.

Deschise gura să spună cuvintele *Mai avem mult de lucru*, dar o privire la chipul lui Dejah i le opri în gât. În schimb, aprobă din cap.

— Ai dreptate. Ne ocupăm de asta de îndeajuns de mult timp. Sunt sigur că Kaj ar avea nevoie de o pauză şi de o masă bună – nu-i aşa, Kaj?

Băiatul aprobă tăcut din cap, ochii lui nepărăsind-o pe Zeltronă.

— Ei bine, haide atunci! spuse ea obraznică şi îi făcu cu degetul lui Kaj înainte să dispară pe uşă.

Kaj se repezi după ea, aruncându-i lui Jax o privire plină de scuze.

— Nu se va mai întâmpla, murmură el.

Nu-i adevărat, gândi Jax. Cu Dejah în preajmă, se va întâmpla, cel mai probabil. Şi dacă se va întâmpla...

Jax traversă camera şi ridică mingea, acum uşor îndoită. Peretele de plasticretă, despre care se spunea că rezistă până la o tonă metrică de presiune, suferise daune egale. Şi cine ştia cât de puternic fusese vuietul acelor valuri de apă învolburată? Jax fusese adâncit în propria meditație şi o simțise. Coapsa încă îl furnica de la energia reziduală.

În camera cealaltă, Dejah scoase un râs gutural care fu urmat de un ecou neîncrezător din partea lui Kaj. Ceva se agită neliniştit sub sternului lui Jax – ceva căruia nu-i putea pune un nume. Unul dintre primele lucruri pe care va trebui să-l învețe pe Kajin Savaros, decise el, era cum să blocheze sau măcar să filtreze parfumul amețitor al lui Dejah Duare.

* * *

Rhinann nu se aştepta în mod rezonabil ca droidul să divulge vreo informație despre *bota*, dar, în eventualitatea în care o rămăşiță a programării sale originale ar fi supraviețuit manipulării lui Lorn Pavan, îl întrebă oricum. Dacă nu risca, nu câştiga, aşa cum spuneau oamenii. Aşa că, atunci când Rhinann şi I-5 rămaseră singuri în alcovul stației de lucru, Elominul decise că er un moment potrivit. Toți ceilalți păreau să fie implicați în a strecura o femelă Togruta cu abilități de Forță în stadiu incipient prin rețeaua *Whiplash*.

Se gândi la aranjamentele sale de călătorie, la cât de uşor ar fi fost să împacheteze şi să plece... dacă nu ar fi fost sosirea copilului minune al Forței şi faptul că Rhinann fusese mai puțin decât agresiv în căutarea *botei*. N-ar fi bine să fii servil în respectarea unui orar. O astfel de viziune ar putea duce la ratarea unor oportunități – cum era cea care i se prezenta acum. Decizând că onestitatea – sau ceva apropiat de aceasta – era cea mai bună politică, Rhinann profită de moment, se aşeză pe scaunul său de la stația de lucru şi spuse:

— Sunt îngrijorat de atenția care ar putea fi focusată în curând asupra noastră.

După o clipă de ezitare, I-5 se deconectă de la orice informație online pe care o

urmărea şi răspunse.

— Serios? De ce?

— De ce? repetă Rhinann. Ar trebui să cred că este evident, mai ales pentru tine. Bifă motivele pe degetele sale lungi şi spatulate. Musafirul nostru este un sensibil la Forță – ceea ce îl face o țintă principală pentru epurările continue ale Lordului Vader. A fost urmărit de un Inchizitor – prin urmare, a atras atenția asupra sa. Ca atare, Vader nu poate decât să ştie de existența sa. A ucis un Inchizitor.

— Nu ştim sigur asta, spuse I-5 cu o imperturbabilitate înnebunitoare.

— Atunci a rănit unul, cel puțin. Şi i-a atras pe Laranth şi Jax în asocierea sa. Cum poți să crezi că nu există un risc crescut de expunere?

— Pot, pentru că există un lucru care nu s-a schimbat: Vader nu are mai multe informații despre noi, despre activitățile sau locația noastră ca urmare a apariției lui Kajin decât avea anterior. I-5 făcu un gest către legătura HoloNet. Monitorizez mai multe benzi diferite care transmit informații clasificate şi niciuna dintre ele nu mi-a dat vreun motiv să bănuiesc altceva. Crede-mă: Vader încă nu ştie nimic despre asta.

— Ştie dacă Inchizitorul i-a văzut pe Jax şi Laranth venind în ajutorul băiatului.

— Cu o clipă în urmă, spuse droidul, Inchizitorul era mort. Cu greu ar fi putut observa ceva în starea aceea.

Rhinann îşi păstrase calmul.

— Dacă a fost doar rănit, i-ar fi putut vedea salvându-l pe băiat.

— În momentul în care Jax şi Laranth au ajuns la fața locului, Inchizitorul fusese aruncat în aer de o explozie de energie de repulsor. Jax a fost orbit stând afară şi privind spre explozie. Nu-mi pot imagina ce ar fi putut vedea Inchizitorul din interiorul zonei exploziei, dar mă îndoiesc că erau Jax şi Laranth.

Se părea că droidul ăsta prost era hotărât să nu coopereze deloc. Rhinann se strădui să-şi păstreze calmul.

— Dar i-a simțit, cu siguranță. Ar fi ştiut că sunt implicați şi alți Jedi.

— Poate că a ştiut. Dar era incapacitat, sau cel puțin aşa a simțit Jax.

— De unde ştim că nu a fost efectul taozinului?

Droidul trebui să se gândească la asta, iar Rhinann se simți absurd de mulțumit.

— Jax mi-a spus, zise I-5, că, odată ce ştii la ce să te aştepți, efectul poate fi simțit.

— L-am auzit. A spus că poate fi simțit ca o absență completă sau un blocaj al Forței – ca şi cum cineva nu ar mai fi acolo. Ca şi cum ar fi fost, poate, fără simțiri?

Fața metalică era complet opacă.

— Asta e o posibilitate, presupun.

Slavă zeilor! În sfârşit, era o recunoaştere a incertitudinii. Rhinann se năpusti asupra ei.

— Ei bine, atunci, poți să-mi înțelegi neliniştea. Dacă slugile Împăratului ne-ar localiza, ar fi dezastruos pentru mai mult decât grupul nostru. *Whiplash* ar avea de asemenea de suferit, iar o mulțime de lucruri prețioase ar cădea în mâinile inamicului – Jax, băiatul acela extraordinar... tu. Şi, desigur, mai sunt Holocronul Sith pe care Jax îl păzeşte şi bucata aia de *pyronium* pe care i-a dat-o Anakin Skywalker... Rhinann se întoarse să se uite direct la droid. Şi *bota*.

Singura reacție a droidului fu o înclinare a capului şi o schimbare a iluminării opticii.

— Ce ştii tu despre *bota*?

— Ştiu că Jedi Barriss Offee ți-a dat-o pentru a o transporta aici, la Templul Jedi. De asemenea, ştiu ce proprietăți ar trebui să aibă *bota* şi valoarea ei pentru Jedi... sau pentru Vader. Cred că suntem amândoi de acord că, dacă Lordul Întunecat ar intra în posesia unui astfel de premiu, ar fi mai mult decât dezastruos. Are potențialul de a-l face practic omnipotent.

Droidul îl studie pentru o clipă, apoi spuse:

— Rhinann, habar nu avem ce-i va face *bota* unuia atât de pătruns de Forță precum este Vader. Deloc.

— Ei bine, nu poate fi ceva bun.

— Sunt de acord cu asta, cel puțin.

Rhinann se aplecă înainte în scaunul său.

— Nu te-ai gândit la ce s-ar putea întâmpla dacă Vader ar poseda nu numai *bota*, ci şi *pyroniumul* şi Holocronul Sith?

— M-am gândit la asta atât de mult pe cât merită.

Rhinann îşi muşcă frustrarea. Era ca şi cum ar fi vorbit cu un generator de criptograme.

— Şi nu ți-a trecut prin cap că aceste obiecte ar trebui separate?

— Ba da. Acum ceva timp, de fapt.

Rhinann se prefăcu uşurat.

— Atunci le-ai distribuit în mai multe ascunzători diferite.

— Am făcut ceea ce am considerat necesar.

Înnebunitor, pervers, încăpățânat... lista viciilor pe care niciun droid nu ar fi trebuit să le aibă vreodată creştea exponențial în lungime.

În numele creației, la ce s-a putut gândi Lorn Pavan?

— Deci i-ai dat deja *bota* lui Jax?

— Am vegheat la siguranța ei. Asta e tot ce ar trebui să ştii, nu crezi?

Înțepenind, Rhinann deschise gura să protesteze, dar I-5 continuă.

— La urma urmei, dacă îți spun cine are *bota* şi eşti capturat de Darth Vader, atunci partea întunecată l-ar alerta că ai informații pe care le vrea. Informații pentru care ți-ar scotoci bucuros craniul pentru a le găsi.

Rhinann simți cum sângele i se scurge din cap.

— Ai dreptate, desigur, murmură el, capitulând.

Nu avea rost să interoghezi pe cineva care nu-şi permitea să fie interogat.

— Cu siguranță nu aş vrea să fiu prins cu vreo informație pe care Vader ar putea-o găsi utilă.

— Nu, spuse I-5. N-ai vrea.

* * *

După ceas, era seară şi toată lumea era acasă de la diversele lor treburi când sună soneria uşii. Jax simți un fior amestecat de teamă şi anticipare trecând prin el. Lucrase cu Kaj la îmbunătățirea capacității băiatului de a se concentra, iar Jax îşi dăduse seama cu ironie că întreruperea îi tulburase lui meditația mult mai mult decât pe a băiatului. Kaj rămăsese aşezat cu picioarele încrucişate, aparent la câțiva centimetri sau cam aşa ceva deasupra covorului pe care meditau. Jax căzuse la podea.

O prostie, într-adevăr: duşmanul nu ar fi sunat politicos şi nu ar fi cerut să fie admis, deci nu era vorba de un atac. De ce această reacție? Se gândi la Tuden Sal şi

la Laranth în aceeaşi clipă – Sal s-ar putea întoarce pentru a cere un răspuns la propunerea lui, iar Laranth…

Se ridică în picioare şi găsi privirea lui Kajin ațintită asupra lui.

— Rămâi aici, îi ordonă Jax. Nu vrem să-ți anunțăm prezența, bine?

Băiatul aprobă din cap şi se întoarse la meditația sa, săltând puțin mai sus deasupra covorului. Jax clătină din cap în timp ce se îndrepta spre sufragerie – Kaj făcea să pară atât de uşor. Pentru el nu fusese niciodată atât de uşor.

Den deschisese uşa până să ajungă în camera mare, primindu-l pe Pol Haus. Prefectul de poliție Zabrak părea foarte sumbru. Emoția din spatele expresiei de pe fața lui era atât de intensă, încât Jax îşi dădu seama că asta îl scosese din meditație. Haus era înfăşurat în fire întunecate ale Forței care, deşi nesubstanțiale ca fumul, erau tulburător de sinistre şi păreau a fi în continuă mişcare. Nu mergeau nicăieri; pur şi simplu se înfăşurau în jurul prefectului într-un analog vizibil al tensiunii care i se citea pe față sub forma unor linii gri palide care îi încadrau gura.

Prefectul păşi prin uşă şi o aşteptă să alunece în urma lui înainte să vorbească.

— Avem o problemă, spuse el fără preambul.

Jax schimbă o privire cu Den.

— O problemă? întrebă el.

Zabrakul îl țintui cu o privire fixă. Ochii lui, de obicei distraşi şi nefocalizați, erau la fel de ascuțiți ca vârful unei vibrosăbii. Acesta, îşi dădu seama Jax, era adevăratul Pol Haus – cel care trăia sub aerul atent cultivat de dezorganizare şubredă.

— Unul dintre voi a ucis un Inchizitor.

— Unul dintre noi?

Haus îşi înclină capul cu coarne într-o parte.

— Haide, puştiule. Trebuie să-ți spun pe litere? Un Jedi – dacă nu unul oficial, atunci un sensibil la Forță destul de puternic. Se pare că el sau ea l-a prăjit pe Inchizitor cu energia sifonată din câteva câmpuri repulsoare prost aliniate. Asta face parte din repertoriul tău?

— Oh, la naiba, mormăi Den.

Jax fu cât pe ce să facă un pas înapoi, dar, nevăzând ostilitate din partea Zabrakului, rămase pe poziție.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el. Bineînțeles că nu e în repertoriul meu. Eu nu sunt…

— Las-o baltă, Pavan. Nu am timp să te las să-mi arunci fum în ochi, iar tu nu vrei să mă înfurii. Uite, nu am de gând să te predau Inchizitorilor, dacă asta te întrebi, aşa că hai să vedem dacă nu putem trece peste această stânjeneală de moment şi să ajungem la miezul problemei.

Chiar asta se întrebase, de fapt, şi Jax – dacă privea în față o amenințare. Acum, întinzându-se spre Haus cu filamentele de Forță, nu mai fu atât de sigur.

— Jax…

Den se mişcă nervos de pe un picior pe altul, uitându-se la fața Jediului. Se părea că nu-i plăcuse ce vedea acolo şi înjură din nou, de data asta mai zgomotos.

— Nu, spuse Jax, ca răspuns pentru Haus. Nu, nu e în repertoriul meu. Nu am genul ăsta de abilitate.

Pol Haus aprobă din cap.

— Cam asta mi-am închipuit şi eu. Făptaşul mi-a fost descris ca fiind un sensibil la Forță, periculos şi scăpat de sub control. Mi s-a sugerat să fac tot ce-mi stă în putere,

să folosesc toate resursele pe care le am la dispoziție, pentru a-l face dispărut pe acest adept dezlănțuit.

— Sugerat de de către...? întrebă Den.

Haus îşi ținu privirea pe Jax în timp ce răspundea la întrebarea lui Den.

— Darth Vader.

Den scoase un sunet incoerent, undeva între geamăt şi mârâit. Jax clipi şi se uită mai atent la mantia de fire ale Forței a lui Haus. Da, acum aveau mai mult sens. Prefectul fusese atins de emisarul părții întunecate. Atingerea încă îi păta aura personală – şi, evident, îl deranja foarte mult.

— De aceea sunt aici, continuă prefectul. Dacă un Jedi sau un utilizator al Forței rebel l-a ucis pe acest Inchizitor, tu eşti persoana cea mai potrivită să mă ajuți să-i găsesc înainte să mai asasineze încă unul.

Jax făcu un gest către camera din spatele lui.

— De ce nu intri să iei un loc şi să discutăm?

Cu coada ochiului putu să vadă expresia de pe chipul Sullustanului. *Stupefacție* nici nu începea să o descrie. Jax îl împinse pe Den să se pună în mişcare şi se întoarse să-l urmeze pe prefect în sufragerie.

Ce faci? îl mustră Den tăcut.

Jax îi făcu semn jurnalistului să se întoarcă, murmurând în schimb *I-ai pe I-5 şi Dejah*, şi făcând semn din cap spre alcovul cu stația de lucru. Den fugi în timp ce Jediul îl conducea pe prefect în sufragerie. Jax ştia că Den habar n-avea ce făcea. La drept vorbind, nici Jax nu era sigur ce făcea, dar era dureros de conştient că obiectul căutărilor lui Pol Haus se afla la nici şase metri distanță, despărțit de ei de un amărât de perete de plasticretă – un perete care se va dovedi a nu fi deloc o barieră dacă Kaj va intra în panică şi îşi va invoca conexiunea la Forță.

Prefectul Haus avea să afle atunci foarte repede unde se ascundea utilizatorul rebel al Forței. Presupunând că va supraviețui descoperirii...

Capitolul 8

— De unde ai ştiut că sunt Jedi?

Jax stătea în picioare, acolo unde lumina cinetică a sculpturii lui Ves Volette îi juca pe faţă, ascunzându-i expresia de prefectul poliţiei, care păşea încoace şi încolo prin centrul sufrageriei, cu paltonul său ponosit învârtindu-se în jurul picioarelor.

— Cine – sau ce – m-a dat de gol?

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— Nu e o dovadă anume. Mai degrabă un ansamblu de dovezi. O mulţime de lucruri mărunte. Felul în care tovarăşii şi asociaţii tăi reacţionează la tine. Felul în care te porţi. Felul în care observi ce se întâmplă în jurul tău. Felul în care reacţionezi la asta. Felul în care pari să dispari de pe radarul meu uneori, când ştiu că eşti acolo. Felul în care mâna ta pluteşte deasupra şoldului stâng când simţi pericolul. Viteza reacţiilor tale… Haus ridică din umeri. Cineva a trimis un vânător de recompense după tine – un vânător de recompense antrenat de Sith. Tu te-ai întors viu; ea nu.

Jax ştia că Haus vorbea despre Aurra Sing. Se întrebase dacă sabia Sith pe care o purta acum nu îi aparţinuse – faptul că o primise de la o sursă anonimă chiar înainte de confruntarea cu Sing nu putea fi o coincidenţă. Nu întrebă de unde ştia Haus de legătură. El era prefectul poliţiei; era treaba lui să ştie astfel de lucruri. Jax pur şi simplu nu se aşteptase ca el să ştie. Se părea că îl subestimase pe Pol Haus.

— Când cineva ca ea apare pe teritoriul tău, afli de ce, cât de repede şi de discret poţi, continuă Haus. Ştiam că urmăreşte un Jedi – un tânăr Jedi care se potrivea descrierii tale. Am apelat la câteva favoruri, am obţinut o listă cu Jedii care încă nu au fost prinşi. Ghici al cui nume era pe ea. Se uită la Jax cu o sprânceană ridicată. Voiai să fii găsit? Pentru că mă gândesc că nu te-ai străduit prea mult ca să dispari.

Acum, că o spusese, Jax observă că făcuse o treabă remarcabil de proastă în a-şi acoperi urmele. Se întreba ce intuise Haus din felul în care reacţionaseră tovarăşii lui la el. Se uită de la Den la Rhinann, la Dejah şi la I-5. Nu avea de gând să întrebe asta chiar acum. În schimb, întrebă:

— Vader a venit direct la tine?

— Fii serios, pufni Haus. A trimis una dintre gorilele lui – oh, scuze, unul dintre Inchizitori – să mă aducă. S-a asigurat că întâlnirea are loc pe teritoriul său şi că sunt impresionat în mod corespunzător de măsurile sale de securitate şi de influenţa sa.

Jax înţepeni.

— Ai fost la cartierul general al lui Vader?

Îi trecură prin cap imagini cu dispozitive de urmărire. Judecând după expresia de pe feţele lui Rhinann şi Den, gândurile lor luaseră aceeaşi cale.

Dejah, binecuvântată fie, părea să nu fi înţeles implicaţiile sinistre ale cuvintelor prefectului. Buzele îi erau întredeschise, ochii strălucitori, ca şi cum acesta tocmai i-ar fi spus că a primit un premiu. I-5, interpretând corect îngrijorarea lui Jax, spuse:

— E curat. Orice dispozitiv de urmărire ar fi fost detectat de reţeaua de senzori de la intrarea în cartier.

Haus, cu privirea aţintită pe faţa lui Jax, spuse:

— Nu-ți face griji. Sunt un profesionist. M-am întors la cartierul meu general şi m-am deparazitat atent şi complet – şi da, am avut nişte pasageri clandestini asupra mea. Au dispărut acum şi, nu, nu dau doi bani pe ceea ce crede Vader despre faptul că i-am dezactivat. Ceea ce mă interesează, adăugă el, este că un utilizator rebel al Forței – un utilizator al Forței cu adevărat rebel, ar putea fi un pic prea entuziasmat de abilitatea sa de a elimina Inchizitori. Ar putea dezvolta o plăcere pentru asta. Ar putea lovi din nou. Ceea ce ar fi foarte rău pentru noi toți.

Jax simți prezența lui Kaj de cealaltă parte a uşii camerei sale, percepând vârfurile înfrigurate ale fricii sale bruşte. Îşi împărți atenția, trimițându-i tânărului gânduri liniştitoare.

— Aşadar, continuă Haus, sunt sigur că nu te surprinde, Pavan, că am nevoie de cineva cu abilitatea ta unică pentru a mă ajuta să-l găsesc pe asasin.

Cuvintele lui Haus căzură în cameră precum un bolovan uriaş într-un pârâu calm. Reacția lui Kaj îl lovi pe Jax ca un val rece de teroare. Se părea că Dejah o simțise şi ea, pentru că se ridică de pe scaun, cu ochii ei cărămizii măriți.

— Jax..., murmură ea, dar orice altceva ar fi putut spune fu întrerupt de o bufnitură puternică din camera alăturată şi de sunetul inconfundabil al unei *mingi cântătoare* Sontarane care era abuzată.

Pol Haus se încruntă, întorcându-se să privească în direcția uşii.

— Mai aveți musafiri?

— Oh, nu, spuse Dejah, arătând ca şi cum se scuza. E droidul meu *whisperkit*[6]. Am uitat să-l dezactivez – din nou, adăugă ea cu o fermecătoare autoironie. Fac asta atât de des, încât chiar ar trebui să-mi aminteşti, Jax, să nu-l mai las să se joace cu jucăriile lui. Mă duc să-l opresc.

Traversă camera până la uşa lui Jax şi dispăru înăuntru.

Vocea ei reveni uşor – însă doar Jax prinse subînțelesul de agitație.

— Oh, iată-te, sărăcuțul de tine. Coboară imediat de acolo. Totul e în regulă. Te-a speriat bila aia cântătoare urâtă? Se auzi clopoțelul moale al dispozitivului de meditație Sontaran, apoi Dejah spuse: Ce droid bun. Vino la Dejah.

Atât Den, cât şi Rhinann căpătaseră o nuanță palidă de albastru-cenuşiu şi păreau pe cale să sară din pielea lor. I-5 era la fel de impenetrabil cum trebuia să fie un droid. Jax simți cum un râset născut din uşurare îi izbucneşte din gât. Îl împinse înapoi în jos. Fără îndoială, Dejah era singura dintre ei care ar fi putut intra în camera aceea cu cele mai mici şanse de a fi doborâtă de puterea băiatului speriat. Dejah era, în acel moment, singura în care Kajin avea încredere. Jax aproape că îşi scutură capul de uimire: o empatică Zeltronă reuşind ceea ce nici măcar un Cavaler Jedi nu ar fi putut, cel mai probabil. Se întoarse spre Pol Haus.

— Spuneai că vrei ajutorul nostru pentru găsirea asasinului. Ce intenționezi să faci cu el dacă îl prindem?

Nu fu imaginația lui Jax că toată lumea din încăpere îşi ținu respirația.

După o clipă de examinare atentă, prefectul spuse încet, deliberat:

— Să-l predăm lui Vader iese din discuție. A ucis un Inchizitor, deci e clar că nu e nici Sith, nici simpatizant. Asta înseamnă că abilitățile lui ar putea fi utile Jedilor.

— Prefect, spuse Jax liniştit, pentru că nu ştiu dacă mai există alți Jedi pe Coruscant – sau oriunde altundeva, de altfel.

---

[6] Whisperkit – creaturi mici, blănoase, cu patru membre, ale căror urechi tremurau atunci când erau speriate. Erau domesticite şi ținute ca animale de companie.

Haus îşi coborî capul cornut şi îi aruncă lui Jax o privire aproape vicleană din colţul ochilor.

— Ştiu din sursă sigură că mai sunt şi alţi Jedi pe aici. Nu-ţi pot spune unde sau cine, dar sunt convins că sunt. Şi cred că un adept atât de puternic nu ar trebui să fie pierdut pentru ei.

Den se aplecă în faţă în dreptul ferestrei sale.

— Deci tu... ce... vei ajuta la scoaterea lui în afara lumii? Îl vei ascunde? Ce? Adică, Vader s-ar putea aştepta să-l predai pe criminal, nu?

— Da, s-ar aştepta. De aceea, când îi voi spune că ucigaşul a murit în timp ce îl urmăream – a căzut în buncărul de materiale al unei fabrici de la portul spaţial, să zicem – cel mai probabil mă va crede.

Jax clipi şi întâlni ochii aurii ai prefectului. Îl mătură din nou cu simţul Forţei – ceea ce era convins că Zabrakul ştia că face – şi văzu din nou panglicile învolburate de întuneric fumuriu care îl înconjurau. Erau mai slabe acum, mai puţin active, dar erau încă acolo. Atingerea reziduală a lui Darth Vader, sau altceva? Ceva întunecat care emana chiar din Pol Haus? Jax ştia că prefectul îi cerea încredere, cooperare, dar cunoştea şi consecinţele în cazul în care i le dădea din greşeală. Nu-şi putea asuma acest risc, chiar dacă Haus părea să fi dezgropat o mulţime de informaţii despre activităţile lor – cel puţin în ceea ce o privea pe Aurra Sing.

Ştia el aceste lucruri, sau doar ghicea, sperând că Jax îi va dezvălui mai multe?

— O să înţelegi de ce sunt reticent să mă bag în asta, spuse Jax. Vorbeşti despre un potenţial Jedi, şi am doar cuvântul tău că nu vrei să-i faci niciun rău.

Zabrakul aprobă din cap.

— Da, deşi s-ar putea să pot obţine cuvântul altcuiva. Cineva în care ai încredere. Şi în plus, ţi-am arătat că nu-ţi vreau răul, Jedi. Am bănuit de ceva timp că eşti mai mult decât te-ai făcut să pari a fi. Aş fi putut alerga la Vader şi să-i spun, *Hei, uită-te la gaşca asta*. Au conexiuni peste conexiuni, iar liderul lor pare să aterizeze mereu în picioare, indiferent cine încearcă să-l supere. Dar nu am făcut asta.

— Poate pentru că suntem prea valoroşi pentru tine, sugeră Den. Până acum, în orice caz. Acum ai o şansă să arăţi ca un mare erou pentru *Stăpânirea Sa Întunecată*. Şi poate că dacă te ajutăm să găseşti această... persoană, o vei preda lui Vader, gândindu-te că nu putem face nimic fără să ne punem vieţile în pericol. Şi dacă nu te ajutăm să-l găseşti, poate că o să îl predai pe Jax în schimb.

Acest gând îi trecuse şi lui Jax prin minte şi îl umpluse de o groază apăsătoare. Să fie nevoit să părăsească Coruscantul, să fugă de tot ceea ce dorea să realizeze, de şansa de a afla adevărul despre moartea tatălui său...

— Oh, nu cred că Pol Haus ar face ceva atât de josnic.

Toate privirile se întoarseră spre locul unde Dejah stătea în uşa camerei lui Jax, strălucind ca un apus de soare roşu. Ea traversă înapoi spre zona de şedere, trecând atât de aproape de prefect, încât rochiile ei translucide îi frecară haina de prost gust.

— După cum a remarcat el însuşi, continuă ea, a avut motive să bănuiască situaţia noastră de ceva vreme şi nu a făcut nimic. Planul pe care îl sugerează l-ar putea chiar satisface şi pe Darth Vader şi ar face să fie şi mai puţin probabil să fim descoperiţi. Cred că ar trebui să luăm în considerare oferta lui.

— Dejah Duare are perfectă dreptate, zise Haus, zâmbind strâmb. Nu am niciun motiv să vreau să desfiinţez acest grup sau să rup legăturile cu el. Voi obţineţi rezultate pe care forţele mele nu le pot obţine. În plus, dacă l-aş trăda pe ucigaşul Inchizitorului

lui Darth Vader, tu doar ai încerca să-l salvezi. Cu tot respectul, vă puneți viețile în pericol în fiecare zi a anului. Viețile voastre sunt în pericol chiar în acest moment. Lucrurile se mişcă acolo în întuneric, adăugă el, făcând un gest spre oraşul de dincolo de fereastra lui Den. Ştiți asta la fel de bine ca mine. Şi unele dintre ele te caută.

— Ce drăguț din partea ta să ne reaminteşti, zise I-5, vorbind pentru prima dată.

Sunetul vocii sale îl făcu pe Den să tresară vizibil şi aproape că se răsturnă de pe pervazul ferestrei sale. Prefectul Zabrak râse.

— Am avut ocazia să îi ajut să vă găsească. N-am făcut-o. Nici nu o voi face. E alegerea ta dacă crezi asta sau nu.

Jax se uită la Dejah. Ea putea simți subtextul emoțional al mesajului lui Haus; ce părere avea? Ea îi dădu cel mai mic semn din cap, cu cea mai vagă licărire a unui zâmbet.

— În regulă, spuse Jax. Te vom ajuta să-l găseşti pe utilizatorul Forței. Dar dacă este atât de puternic pe cât spune Vader că este, atunci s-ar putea să fie imposibil de găsit… doar dacă nu vrea să fie găsit.

Ascultătorul nevăzut din apartamentul lui Jax se încolăcea şi se descolăcea, încă instabil pe marginea terorii.

— Am înțeles.

Prefectul se răsuci pe călcâie şi porni spre uşa din față, interviul de angajare fiind aparent pe sfârşite. Jax se îndreptă cu el, cot la cot, spre uşă şi îl urmă pe hol.

— Spune-mi, domnule prefect, spuse el, ce anume din reacțiile tovarăşilor mei ți-a dat de înțeles că sunt Jedi?

Pol Haus se întoarse să-l privească, cu un zâmbet aproape ironic pe buze.

— Eşti cel mai tânăr dintre ei, dar toți se uită la tine pentru îndrumări. Chiar şi *Paladina Gri* a făcut-o când a fost aici. Dacă ți se pune o întrebare, toți îți privesc chipul ca şi cum răspunsul ar fi acolo. Şi deşi eşti şi cel mai blând la vorbă, cel mai puțin vorbăreț – aruncă o privire înapoi prin uşă – tu eşti cel care ia şi rosteşte deciziile. Nu mă pot gândi la nimeni de vârsta ta căruia să i se acorde acest respect dacă el sau ea nu ar fi un Jedi.

— Oh, spuse Jax, dând dovadă de o parte din elocvența pentru care nu era renumit. Înțeleg.

— Şi eu. Dar relaxează-te. Majoritatea ființelor nu observă astfel de lucruri. Doar *cititorii* avizi ai naturii simțitoare ca mine.

Salută pe jumătate cu o mână şi se întoarse să plece.

— Al cui cuvânt?

— Ce?

Prefectul îşi opri mersul şovăitor şi se întoarse să se uite la Jax peste umăr.

— Al cui cuvânt l-ai da în care am avea încredere?

— Hei, asta ar însemna să promit ceva ce s-ar putea să nu fiu în stare să îndeplinesc. Sau ar însemna să dezvălui o sursă importantă de informații. Sau ar putea fi trădarea unui prieten. Sau toate sau niciuna dintre cele de mai sus. Pune-ți droidul să se conecteze la Net în aproximativ o oră. Îți voi trimite tot ce am aflat despre crimă de la dronele Securității Imperiale.

Jax aprobă din cap, apoi îl privi pe prefectul poliției cum pleca pe coridor, fără să semene deloc cu ceea ce era. Fusese o vreme când Jax Pavan îl privise pe Pol Haus ca pe un funcționar Imperial dezorganizat şi uşor derutat.

Acum nu mai era sigur ce să creadă despre el.

Capitolul 9

— A plecat, spuse Jax când reintră în sufragerie. E în regulă, Kaj, poţi să ieşi.

O clipă mai târziu apăru băiatul, părând foarte speriat. Jax îi zâmbi liniştitor.

— Se pare că mai avem un aliat.

— Eu nu m-aş pronunţa în această privinţă, îl sfătui Rhinann. Niciodată nu poţi fi prea precaut.

— De fapt, poţi, spuse I-5. Şi astfel poţi rata oportunităţi.

Continuând să-l urmărească pe Kaj prin Forţă, Jax îşi îndreptă atenţia obiectivă către droid.

— Şi asta este o oportunitate sau un risc?

— Nu sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede? Oportunitatea rareori vine fără risc.

— Oh, încetează, *Cinci*, spuse Den. Vorbeşti ca un droid *oracol de carnaval*. Oportunitate, pe fesele mătuşii mele Freema. Tot ce înseamnă asta, este o persoană – încă o persoană aflată în legătură cu *Răutatea Sa* – care ştie că Jax este Jedi. Nu văd niciun avantaj în asta. Cred că ar trebui să ne mutăm imediat.

— Ah. Undeva, nu pe planeta asta, presupun.

— Sunt dispus să fac un compromis. Voi accepta acelaşi sector galactic.

— Dar eu unde o să mă duc? întrebă Kajin.

Stătea chiar la marginea zonei de şedere, sculptura în lumină spălându-l cu nuanţe blânde.

— Nimeni nu pleacă nicăieri, spuse Jax.

Den se holbă la el.

— Haus ar putea fi în drum spre Vader chiar în acest moment.

— Den, spuse I-5, arăţi toate semnele unei paranoia galopante.

— Ştii care e diferenţa dintre paranoia şi îngrijorarea realistă? Respiraţia. După cum văd eu lucrurile, spuse Den, Haus are puţin de pierdut dacă îl informează pe Vader şi mult de câştigat în materie de prestigiu. Nu am încredere în el.

În spatele lui Jax, Kaj scoase un geamăt bolnav şi, spre uimirea Jediului, dispăru cu totul de pe radarul Forţei. Speriat, Jediul se întoarse exact când băiatul aluneca într-un fotoliu, revenind simultan la vedere. Kaj tocmai se deconectase de la Forţă? Putea să facă asta în voie? După atitudinea lui, nu părea conştient de ceea ce tocmai se întâmplase. Chiar şi aşa, implicaţiile erau uimitoare. Jax deschise gura să spună ceva, dar Dejah se lansase în dezacord cu Den.

— Asta pentru că tu nu-l poţi simţi, Den. Nu aşa cum putem Jax şi cu mine. Nu-i aşa, Jax?

— Eu... Jax îşi retrase atenţia de la Kajin, care continua să mediteze. Ceea ce simt de la Haus este... anormal. Are nişte panglici întunecate de Forţă în jurul lui, dar nu par a fi legate de Vader sau de altcineva, ceea ce este neobişnuit. Totuşi, există o agitaţie ascunsă acolo. Senzaţia mea este că e mai deranjat de Vader decât vrea să recunoască.

— Ei bine, eu nu simt nimic anormal, zise Dejah. Nu simt din partea lui nicio emoţie duplicitară.

— Tu nu-ți obții impresiile psihice despre el prin Forță, sublinie Rhinann.

— Ceea ce mă face să am şi mai multă încredere în ele.

Urmă un moment de tăcere oarecum stupefiată. Apoi Jax spuse:

— Înainte, când juca rolul detectivului nepriceput, ți-ai dat seama că asta făcea? I-ai simțit duplicitatea?

Dejah se holbă la el surprins. El se simți brusc contrariat şi aproape că îşi ceru scuze cu voce tare.

— Nu am simțit nicio răutate, răspunse ea.

— Dar nici nu ți-ai dat seama că îşi ascundea adevărata natură, spuse I-5.

Furia străfulgeră pentru scurt timp în ochii Zeltronei.

— Am simțit că nu ascunde ostilitate, repetă ea.

— De ce presupui că cineva care ne vrea răul trebuie să simtă neapărat ostilitate față de noi? întrebă droidul. Ființele se rănesc adesea între ele din alte motive decât impulsul emoțional. Unele dintre cele mai mari atrocități din istorie au fost orchestrate cu o lipsă totală de pasiune. Anihilarea de către Împărat a lumii natale Caamasi, de exemplu, sau, pentru a o pune pe un plan mai personal, trădarea tatălui lui Jax de către Tuden Sal. În acest din urmă caz, Sal cu siguranță n-a avut nicio răutate. Dacă ai fi fost la curent cu ultima întâlnire pe care eu şi Lorn am avut-o cu el, foarte probabil ai fi ajuns la aceeaşi concluzie: nu eram în pericol, pentru că Sal nu ne era ostil.

— Dar tu, I-5? îl întrebă Jax. Eşti un cititor al limbajului corpului umanoid. Crezi că Haus e o amenințare atât de mare încât ar trebui să părăsim Coruscantul?

— Cred că am putea dori să ne mutăm în altă parte în oraş, poate păstrând acest loc ca fațadă. Dar nu atât pentru că nu am încredere în Pol Haus, cât pentru că am încredere că Vader va fi hipervigilent. De asemenea, cred că dacă Pol Haus este duşmanul nostru, are potențialul de a fi unul rău, pentru că va avea cu siguranță supravegheate toate mijloacele obişnuite de evadare, dacă nu chiar le-a închis deja. În acest moment, probabil că ieşirea fără probleme de pe planetă nu e o opțiune realistă.

Jax simți din nou cum se amplifică emoțiile lui Kaj. Apoi dispăru din nou. Se întoarse cu fața la el.

— Ce faci?

Băiatul, din nou vizibil prin Forță, încremeni în timp ce se ridica de pe scaun. Lumina lichidă de la sculptură îi stropi fața.

— Eu doar..., începu el, dar Jax îl întrerupse.

— Nu, vreau să spun cum ai făcut ca să te protejezi de Forță chiar acum?

Băiatul înghiți în sec, evident confuz.

— Eu... eu nu am făcut nimic.

— De două ori în ultimele două minute ai dispărut practic din Forță. Eşti sigur că nu tu ai făcut să se întâmple asta?

— N-am făcut *nimic*, repetă Kaj, o notă de supărare strecurându-se în vocea lui.

— Nu conştient, poate, spuse I-5, privindu-l pe tânărul *copil minune* al Forței cu un interes evident. Dar ar fi putut fi o parte involuntară a răspunsului tău – *luptă sau fugi*. Ce ai simțit adineauri?

— Frică. Mi-a fost frică. Eram nervos. Nu vreau să părăsesc Coruscantul. Părinții mei au spus că vor încerca să vină aici să mă găsească. Dacă plec...

— Frică? Jax se uită la droid. Sugerezi că dispare când frica lui atinge proporții de panică? Nu am auzit niciodată de vreun sensibil la Forță care să poată face asta. În plus, când s-a confruntat cu Inchizitorul, nu a dispărut pur şi simplu. A

folosit Forța pentru a lupta, nu pentru a se ascunde.

I-5 se întoarse spre băiat.

— Te-ai ferit de Inchizitori de ceva vreme. Eşti sigur că nu foloseşti vreun truc – ceva ce ți s-ar putea părea chiar o a doua natură – care îți permite să te ascunzi de ei? Ceva care ți-a permis să scapi de ei?

— Am scăpat de ei ştiind unde sunt şi folosind Forța cât mai puțin posibil când erau prin preajmă.

Jax şi I-5 schimbară priviri.

— Vrei să spui că ai învățat să citeşti semnătura taozinului? întrebă Jax. Câmpul de amortizare? Cu alte cuvinte, ştii unde sunt simțind unde nu sunt?

— Asta era? Kaj ridică din umeri, aparent relaxându-se puțin. Îi aruncă un zâmbet timid lui Dejah, care continua să stea în fundal. Mie mi se pare că sunt unduiri. Ca nişte valuri ciudate – apă curgând în jurul unei pietre. Se uită la sculptura în lumină şi respiră adânc. Ştii, să mă uit la chestia asta e relaxant. Poate că aş putea să o folosesc pentru meditație.

Se apropie la un pas de capodopera lui Ves Volette şi dispăru pentru a treia oară.

— Ce este? întrebă I-5, iar Jax îşi dădu seama că se holba din nou la băiat.

— Pur şi simplu a dispărut, nu-i aşa? întrebă Dejah, cu vocea stinsă. Nu poți simți Forța de la el cât timp stă atât de aproape de sculptură.

— De unde ştii?

— L-am pierdut şi eu telepatic. Sau aproape. E... mut. Gri.

— Eu sunt gri?

Kaj se uită la brațele lui ca şi cum s-ar fi aşteptat să se vadă în alb şi negru.

Jax simți un val crescând de emoție trecând prin el.

— Kaj, îndepărtează-te de sculptura în lumină.

— Ce?

Îi făcu semn băiatului cu o mână să se întoarcă. Kaj păru nedumerit, dar făcu cum i se ceruse. Reapăru în Forță de îndată ce se îndepărtase de dansul de lumină cu aproximativ jumătate de metru.

— Dejah? murmură Jax.

Ea aprobă solemn din cap.

— S-a întors. Este viu.

Jax îi făcu semn lui Kaj.

— Acum mergi în spatele ei.

Kaj se supuse, deplasându-se în spatele sculpturii în lumină la o distanță de aproximativ un metru. Firele sale de Forță se rupeau ca nişte fire de mătase sintetică subțire ca părul. Cu ochii, Jax îl putea vedea vag prin ecranul cinetic, dar nu-l putea vedea deloc cu Forța.

— Îndepărtează-te de sculptură, îi spuse el lui Kaj. Mergi spre perete.

Băiatul o făcu şi rămase ascuns în Forță.

— Incredibil, murmură Dejah. Nu ştiam că sculpturile în lumină ale lui Ves posedă această proprietate.

Cu sprâncenele încruntate, ea se mişcă încet în jurul sculpturii, oprindu-se doar când ajunse lângă Kaj, vizavi de Jax. Apoi se uită la Jedi prin modelul mişcător de lumini.

— Nu vă pot simți, murmură ea, apoi se uită de la Den la Rhinann. Pe niciunul dintre voi.

Ideea părea să o tulbure. Înfăşurându-şi braţele în jurul ei, părăsi camera fără să mai scoată un cuvânt.

— Ce-a fost asta? întrebă Den.

— Poate că ar trebui să cerceteze unul dintre noi, zise Rhinann. Părea nefericită. Mă duc eu, adăugă el, înainte să poată răspunde altcineva, apoi se duse după Dejah cu o promptitudine care nu era mai puţin surprinzătoare decât gestul în sine.

Spre uimirea lui suplimentară, Jax putu jura că şi Den făcuse o mişcare în direcţia lui Dejah. Totuşi, nu avu timp să se gândească la reacţia ciudată a femelei Zeltron la descoperirea lor. Implicaţiile generale ale acesteia în ceea ce priveşte situaţia lor actuală erau prea importante.

Jax, I-5 şi Kaj se adunară cu toţii în jurul spectacolului ondulant de lumină colorată. O clipă mai târziu, Den li se alătură şi cu toţii stăteau şi se uitau la chestia aia ca un grup de patroni de galerii de artă care se holbează la cel mai nou exponat.

— Vreo teorie, I-5? îl întrebă Jax pe droid. Ai idee cum sau de ce sculpturile în lumină ar putea provoca acest efect de amortizare?

— Dispozitivul în sine foloseşte o combinaţie de electro şi bioluminescenţă, aşa că presupun că există o posibilitate ca aceasta să poată cumva deforma energiile cinetice ale entităţilor biologice. Dar cred că este mai probabil să fie sursa de energie. Sculptura în lumină creează un câmp de coeziune capabil să îndoaie lumina în forma dorită, folosind un cristal de sabie. Poate că îndoaie mai mult decât lumina.

Jax se holbă la droid.

— Vrei să spui că Forţa s-ar putea să nu fie blocată, ci direcţionată în altă parte?

— Posibil, dar nu neapărat. Aş sugera, având în vedere provocările inerente pregătirii Padawanului tău, să faci câteva experimente simple. Mai sunt încă cel puţin o jumătate de duzină din aceste sculpturi în atelierul lui Ves Volette. Ar fi interesant de ştiut dacă toate creează acelaşi efect şi dacă amortizează forţele telekinetice şi alte forţe paranormale – sau, aşa cum bănuieşti, le redirecţionează în altă parte.

— Ceea ce mă întreb, spuse Jax, este ce s-ar întâmpla dacă un utilizator al Forţei ar fi înconjurat de ei. Ar face un zid eficient?

— O incintă de redistribuire? sugeră I-5. Ceva de genul unei cuşti EM?

— O ce? vru să ştie Den.

— Cuşca electromagnetică e o incintă căptuşită cu metal conductor concepută pentru a bloca diverse frecvenţe de radiaţii, explică I-5. Este extrem de versatilă şi a fost folosită timp de milenii. Ceea ce postulează Jax este în esenţă acelaşi concept, aplicat la Forţă.

— Greu de crezut că încă nu a dat nimeni peste un astfel de concept de bază, spuse Jax.

— Nu chiar. Timp de secole, singurii cu adevărat interesaţi de Forţă au fost Jedii, iar cercetarea şi dezvoltarea lor a fost mai mult ezoterică şi teoretică decât practică. Accentul lor a fost mereu pus pe modalităţi de a spori Forţa, mai degrabă decât de a o limita. Droidul se uită atent la structura luminoasă. Fără îndoială, va trebui să ajustăm frecvenţa pentru rezultate optime.

Jax se uită spre uşa închisă a camerei lui Dejah.

— Nu fără permisiunea ei. Iubeşte sculpturile alea. Sunt tot ce i-a mai rămas de la Ves Volette.

— Bineînţeles, vom obţine permisiunea ei, recunoscu I-5. Dar nu-mi pot imagina că ne-ar refuza. La urma urmei, a fost un susţinător declarat al faptului că trebuie să

urmezi un regim serios de antrenament cu Kajin.

— Chiar crezi că un scut din astea ar funcționa? întrebă băiatul, privind în sus la jocul de lumini.

— Există un singur mod de a afla, zise Jax, şi se întoarse spre camera lui Dejah.

I-5 îi puse pe umăr o mână în nuanțe de argintiu mat.

— Cred că poate ar trebui să aştepți până când Rhinann va avea ocazia să afle ce o deranjează.

Jax simți un fior de remuşcare. Fusese atât de absorbit de descoperirea lor încât nu se gândise la aparentul disconfort al lui Dejah. Presupuse că ar fi trebuit să se ducă după ea, dar asta... Îi aruncă sculpturii în lumină încă o privire apreciativă. Aceasta ar putea fi soluția perfectă la dilema lui actuală.

Se întreba cum se descurca Elominul în încercarea sa de a o alina pe Zeltronă. Crezuse că Rhinann era complet imun la *mângâierile emoționale* ale lui Dejah. Se părea că se înşelase.

* * *

— Dejah, nu te simți bine?

Rhinann stătea în pragul camerei Zeltronei şi se uita la ea.

Ea se aşeză imediat pe un scaun în formă de fereastră, holbându-se la o imagine proiectată a lumii natale a *iubitului* ei decedat, Caamas. Rhinann îşi aminti că Imperiul găsise de cuviință să îi extermine pe eleganții şi blânzii Caamasi. Doar câțiva dintre cei care trăiseră pe planetă şi emigranții de pe alte lumi supraviețuiseră flagelului.

— Se ascundea, zise ea încet. Ves se ascundea de mine, Rhinann. Se înconjurase de obiecte în spatele cărora se putea ascunde de mine emoțional – se putea feri de mine –, oricând dorea.

— Poate că nu şi-a dat seama de asta, spuse Rhinann.

Se simțea îngrozitor de inconfortabil – singura specie pentru care a vorbi despre emoții era mai anatematică decât Elominii erau Givinii.

Ea clătină din cap.

— Nu, el ştia asta. Trebuie s-o fi ştiut, ca s-o fi folosit cu atâta grijă, încât eu n-am bănuit niciodată. Dacă ar fi fost un efect aleatoriu, ar fi dispărut emoțional în momente aleatorii, nu... doar când ar fi vrut. Nu doar *cum* ar fi vrut.

Păru să se lupte pentru o clipă cu ideea, apoi adăugă:

— Credeam că am parte de gândurile şi sentimentele lui private, de reflecția directă a sufletului lui. Dar el îmi permitea doar să surprind un ecou surd.

— Oh, cu siguranță nu ar fi fost atât de crud.

— Nu era crud. Ea se uită la el cu ochii mari, plini de lacrimi. A fost doar privat, independent. E prea mult să te aştepți ca un non-Zeltron să fie la fel de public ca noi. Voia doar să păstreze ceva din el... doar pentru el. Şi aşa a murit, înconjurat de bariera sa de lumină. Întotdeauna m-a deranjat faptul că nu am simțit nici măcar o urmă de frică sau durere din partea lui în acea zi, iar acum înțeleg de ce. Chiar şi în ziua în care lumea lui a murit...

Îşi duse o mână la gură.

— Mă îndoiesc că ai fi vrut să simți asta, draga mea, spuse Rhinann, încercând să-şi dea o impresie onestă. Cei ca tine nu sunt cunoscuți pentru toleranța lor față de emoțiile negative.

— Nu, şi chiar mă simt... trădată. Ştiu că nu ar trebui. Ştiu că a fost doar modul lui de a-şi păstra un sentiment de intimitate, dar...

— Gândeşte-te la bunătatea prietenului tău care te-a scutit de toată durerea lui, sugeră Rhinann. Poate că asta îți va atenua sentimentul de trădare.

Ea zâmbi ironică şi îşi şterse nasul pe mâneca hainei – un gest pe care Rhinann îl găsi ciudat de fermecător, dată fiind aversiunea lui obişnuită pentru astfel de lucruri.

— Să mă simt binecuvântată, Rhinann? murmură ea. Este un sentiment ciudat, venind de la tine.

Da, aşa era, mai degrabă. Se opri, realizând ce se întâmpla. În starea ei de agitație, Dejah Duare pompa fără îndoială mai mulți feromoni în atmosferă decât o făcea de obicei, atât de mult încât unii dintre ei se strecurau dincolo de imunitatea lui naturală. Se zgudui. Nu trebuia să fie distras de la scopul său.

— Draga mea, spuse el, păstrând apelativul pentru că i se părea util, te poți gândi că şi Jax Pavan ar putea folosi această tehnologie pentru a se ascunde de tine, aşa cum ai spus?

Ea clipi la el, cu ochii scânteind de lacrimi.

— Este... Acum că ai menționat asta, da, cu siguranță ar putea. Are Forța în spatele căreia să se ascundă, desigur. Gura i se strâmbă la colțuri şi ochii ai etalară durerea ca şi cum ar fi fost o peliculă trecătoare, care urma să fie îndepărtată cu o sclipire din ochi. Dar asta e cu totul altceva. Forța, chiar şi folosită pentru a filtra sau bloca, are... texturi atât de interesante. Într-un fel, este mai satisfăcătoare la atingere decât emoțiile pe care le ascunde.

Rhinann era intrigat şi enervat în acelaşi timp. Această hedonistă telepatică avea în mod clar un număr mai mare de midiclorienii decât el. Chiar dacă ea însăşi nu avea capacitatea de a manipula Forța, era clar că o putea simți.

— Texturi? repetă el. Ce interesant.

— Oh, este mai mult decât interesant.

Ea îşi trase genunchii sub bărbie şi îi strânse în brațe. Gestul era în acelaşi timp copilăresc şi seducător. Sau ar fi fost, dacă Elominul ar fi fost capabil să se lase sedus.

— Chiar şi atunci când Jax trage Forța peste el ca pe o perdea, continuă ea, e o perdea de o profunzime şi nuanță uimitoare. Ca... o baie caldă, ca nisipul încălzit de soare sub picioarele tale, ca iarba dimineții la prima atingere a soarelui, sau... Îşi ridică ochii, surprinse privirea lui Rhinann şi râse. Nu-i surprind toate nuanțele şi totuşi mă crezi prea imaginativă şi prea emotivă.

— Nu, draga mea, bineînțeles că nu...

Se gândi la aceste lucruri, dar erau lucruri potențial utile, aşa că încercă să nu se dispenseze de ele.

— Mă întrebam doar cum ai percepe efectele extractului de *bota* dacă l-ar folosi Jax.

— Ce anume?

Rhinann se uită în ochii Zeltronei. Viclenie sau nedumerire sinceră? Nu-şi putea da seama care.

— *Bota*. Extractul de plantă considerat cândva un panaceu...

— Da, ştiu ce este – sau a fost – *bota*. E doar o buruiană în forma ei actuală, nu-i aşa? A suferit o mutație sau cam aşa ceva. Cu ceva timp în urmă.

— Aşa a fost. Dar eu vorbeam despre capacitatea ei de a îmbunătăți folosirea Forței. M-am gândit că poate tu ştii despre asta – fiind, aşa cum eşti, atât de apropiată

de Jax.

Ea clătină din cap, cu sprâncenele adunate deasupra ochilor.

— Să îmbunătăţească Forţa? Despre ce vorbeşti? Jax nu mi-a spus niciodată nimic despre aşa ceva.

— Ah. Asta este ciudat. Potrivit droidului, o fată Jedi pe nume Barriss Offee a descoperit întâmplător că o injecţie cu extract de *bota* amplifică sau extinde exponenţial percepţia şi abilitatea unui Jedi în Forţă. În timp ce se aflau împreună pe Drongar, ea i-a dat o fiolă de extract lui I-5YQ pentru a o duce la Templul Jedi. Până să ajungă el, bineînţeles, *Ordinul 66* fusese implementat, aşa că...

— Deci I-5 încă o are? Şi Jax ştie asta?

— Presupun că unul dintre ei o are. Deşi s-ar putea să mă înşel. S-ar putea ca droidul să o fi dat altcuiva sau să o fi ascuns undeva. Rhinann ridică din umeri, ca şi cum locaţia *botei* nu l-ar fi interesat deloc. N-am nicio idee.

— Dar de ce nu a folosit-o Jax? Dacă amplifică Forţa, aşa cum spui, asta nu l-ar putea face suficient de puternic – făcu o pauză, respiră adânc, apoi continuă cu vocea mai joasă – pentru a-l distruge chiar pe Împărat?

Rhinann nu era actor de teatru, dar puse fiecare gram de abilitate actoricească pe care îl avea în spatele următoarelor sale cuvinte.

— Într-adevăr, ar putea. Poate că droidul nu este cel mai bun candidat pentru un asasin, până la urmă.

— Atunci de ce nu a luat Jax *bota*?

Privind chipul avid al femelei Zeltron, Haninum Tyk Rhinann avu o revelaţie: dacă lipsea ceva, cu cât îl căutau mai multe persoane, cu atât mai bine.

Se încruntă şi îşi bătu buzele subţiri cu vârful unui deget plat.

— Poate pentru că nu ştie unde este. Încep să bănuiesc că droidul nu i-a dat-o încă. Poate că a ascuns-o în schimb.

— De ce ar face asta?

Rhinann ridică din umeri.

— Cine ştie? Dacă ar fi un droid normal, răspunsul ar trebui să fie pentru că l-a instruit cineva să o facă. Dar I-5 nu este un droid normal, aşa că asta deschide o serie de posibilităţi. Poate că vrea să fie el eroul, în locul lui Jax. Poate că doreşte să se răzbune pe Împărat şi pe Darth Vader însuşi.

Dejah păru gânditoare.

— Nu. Asta nu-i stă în fire. Mai degrabă încearcă să-l protejeze pe Jax.

Prefă-te nevinovat, se instrui Rhinann. *Proiectează lipsa de viclenie*. Împreună cu imunitatea sa naturală la şiretlicurile Zeltronei, părea să funcţioneze.

— Să-l protejeze de ce anume?

— Să nu devină un instrument al răzbunării. A face asta ar însemna să cedeze în faţa părţii întunecate, nu-i aşa? Sau poate se teme de efectele secundare. Există efecte secundare?

Ea îl privi întrebătoare.

— Nu ştiu, spuse el, iritat de digresiune. Ştiu – sau înţeleg din puţinul pe care l-am aflat – că extractul îl va face pe Jediul care îl ia... ei bine, aproape un zeu ca putere şi abilităţi.

— Dar pentru cât timp? murmură ea, privirea ei îndreptându-se spre imaginea statică a lumii moarte proiectată în nişa de deasupra scaunului ei *fereastră*. Şi cu ce preţ?

— Preț? repetă Rhinann.

Ea îi aruncă o privire de copil pe sub genele ei lungi şi roşii ca sângele.

— Nimic nu este fără cost, Rhinann. Nimic. Ochii ei se întoarseră la imaginea lumii care nu mai era. Totul este o chestiune de compromisuri. De a şti valoarea unui lucru.

— Lucrurile diferite au valori diferite pentru persoane diferite, observă el neutru.

— Da, murmură Dejah. Au.

Se întinse şi apăsă pe un mic *touchpad* de lângă nişa cu imagini. Priveliştea suprafeței cândva înverzite a lumii Caamas dispăru, fiind înlocuită de panorama unui peisaj de junglă în care culoarea dominantă era roşul.

Rhinann presupuse că era o imagine a lumii natale a lui Dejah, Zeltros. Stând în fața peisajului, ea aproape că dispăru în el. Apoi îşi întoarse privirea spre Rhinann.

— Crezi că I-5 greşeşte că îl ține pe Jax departe de *bota* – dacă despre asta este vorba?

— Greşeşte? Rhinann îşi întinse o mână subțire şi lungă peste inimă. Nu pot judeca cât de greşită sau corectă este situația, draga mea. Ştiu doar că există ca posibilitate. Iar în ceea ce priveşte scopul droidului, uită-te la dovezi: Jax nu vrea nimic mai mult decât să-i distrugă pe Împărat şi pe Darth Vader şi să refacă nu doar Ordinul Jedi, ci şi soarta Republicii. *Bota* i-ar putea oferi mijloacele de a face acest lucru, dar el nu a folosit-o şi nici măcar nu a sugerat să o folosească. Singurul motiv logic la care mă pot gândi este că droidul a ascuns-o de el. Dacă droidul ar fi fost o formă de viață biologică, Jax i-ar fi putut influența gândirea. Dar nu este, iar el prost urmează ordinele – sau deloc. Prin urmare, este insensibil chiar şi la Jax.

— Totuşi, nu detectez nicio tensiune între Jax şi I-5, observă Dejah. Cel puțin, Jax nu pare să aibă sentimente negative pentru droid.

— Poate pentru că prietenul nostru mecanic a făcut o treabă bună convingându-l că reținerea *botei* este cea mai bună soluție. I-5 poate fi destul de convingător atunci când este nevoie. La urma urmei, este – sau a fost – o unitate de protocol.

Dejah ridică din umeri.

— Poate că are dreptate. Poate că e mai bine aşa.

Zâmbetul lui Rhinann fu atât de fragil, încât se temu că-i va crăpa buzele.

— Sunt sigur de asta, Dejah, spuse el. La urma urmei, cine îi cunoaşte pe Jedi mai bine decât I-5?

Dejah Duare doar zâmbi.

— Vai, uite cât e ceasul, spuse Rhinann, uitându-se la ceasul său.

Plecă repede, sub pretextul că aştepta o descărcare de date de la una dintre legăturile de informații Imperiale pe care le monitoriza, şi o făcu nesigur de ceea ce realizase, dacă realizase ceva. Era clar că Dejah Duare nu ştiuse nimic despre *bota* până nu o menționase el. Oare acea mențiune alimentase în continuare sentimentul de trădare? O intrigase? O amuzase? O înspăimântase?

Renunță să se mai frământe. Cine ştia ce putea să facă o creatură ca aceea? Era, aşa cum obişnuia Pavan să observe, o Zeltronă atipică. În unele privințe, asta o făcea la fel de greu de citit – şi la fel de frustrantă – ca şi gardianul metalic al lui Pavan.

Expiră cu poftă, apoi tresări. Colții nasului îi vibraseră atât de mult în ultima vreme din cauza suspinelor, încât carnea de ancorare devenise dureroasă.

* * *

— Prefectul ne-a dezactivat dispozitivele de urmărire la câteva minute după ce s-a întors la sediul său.

Mâna înmănuşată a lui Darth Vader se mişcă într-un gest dispreţuitor.

— Era de aşteptat.

— Atunci este un trădător. Şi-a ales tabăra.

— A făcut-o?

Lordul Întunecat se întoarse, iar Probus Tesla îşi văzu reflexia deformată în suprafeţele negre curbate ale panourilor optice ale Lordului Întunecat. Imaginea lui era deformată, dar urmele întâlnirii cu moartea erau încă vizibile pe faţa lui, în ciuda orelor petrecute în rezervorul bacta. Nu conta. Cicatricele îşi aveau rolul lor: îi aminteau că aroganţa era un defect pe care nu şi-l putea permite şi că presupunerile false bazate pe aroganţă puteau fi fatale. Nu avea să uite această lecţie greu învăţată.

— Sau, continuă Vader, este doar un ofiţer prudent şi precaut al prefecturii? Îţi imaginezi că cei pe care îi căutăm nu ar verifica dacă există dispozitive de urmărire? Dacă le-ar găsi, Pol Haus ar deveni inutil pentru noi. Nu ar avea niciodată încredere în el.

— Atunci încă nu ştim pe ce poziţie se află.

— Nu.

— Cum vom şti?

— Dacă va continua să se sustragă încercărilor noastre de a-i da de urmă, vom şti că îi aparţine lui Thi Xon Yimmon. Dar dacă într-o zi va fi mai puţin vigilent în legătură cu astfel de lucruri...

Tesla zâmbi. Gestul durea, trăgând de carnea nouă de pe faţa lui abia vindecată. Durerea, ca şi cicatricele, era şi bună. Era o amintire a obiectivului său personal: cu sau fără ajutorul prefectului Pol Haus, îl va găsi pe *copilul minune* al Forţei care îi făcuse asta – fie el Jedi sau nu – şi... fie îl va aduce ca premiu stăpânului său, fie îl va distruge complet.

Capitolul 10

— Nu înțeleg, spuse Den. De ce mă întrebi pe mine asta?

— Evident, răspunse Rhinann, fața, postura, întreaga sa persoană spunând că întrebarea i se părea idioată, pentru că m-am gândit că poate ştii.

Den făcu un gest către pictograma virtuală *TRIMITE* şi îşi văzu mesajul către Eyar Marath zburând pe aripi de... ei bine, orice ar fi avut asemenea mesaje.

— Nu ştiu, zise el. Cred că am presupus că îl are *Cinci* sau că a făcut ce a crezut el de cuviință cu ea. Poate că i-a dat-o lui Jax.

— Mă îndoiesc.

— De ce te îndoieşti?

Rhinann ridică din umeri.

— Jax nu a spus nimic despre ea. Şi este evident că nu a folosit-o.

— Păi, da. Cred că am fi ştiut dacă ar fi făcut-o... având în vedere ce ar trebui să facă. Dar nu ar folosi-o pur şi simplu fără să ne avertizeze.

— Ce te face să spui asta?

Den îi aruncă Elominului o privire răutăcioasă.

— Îl cunosc pe Jax Pavan. Se ridică de la stația sa de lucru. Tocmai mi-am amintit că e rândul meu să fac cumpărăturile. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Trebuie să-ți dai seama ce s-ar putea întâmpla dacă acea substanță ar cădea în mâini greşite.

Cuvintele îl întoarseră pe Den în uşa camerei de lucru.

— Da, Rhinann. Nu sunt un tâmpit total. Am înțeles. Dar, sincer, nu pot face prea multe în privința asta... în afară de a încerca să-l conving pe bunul meu prieten droid să nu facă ceva îngrozitor de periculos.

— Deci nici măcar nu eşti curios?

Den scutură din cap.

— Nu. Nici măcar.

— O stare de spirit ciudată pentru un jurnalist, nu crezi?

Căldura îi străfulgeră spatele gâtului lui Den şi marginile urechilor.

— Hei, asta a fost pur şi simplu josnic.

— Am vrut doar să spun...

— Ai vrut doar să spui că nu crezi că sunt un jurnalist prea bun. Ei bine, poate că nu sunt. Şi poate că nici nu mai vreau să fiu.

Oh, asta a fost o replică matură.

Ochii lui Rhinann se îngustară.

— Tu o ai, nu-i aşa? murmură el. Ai *bota.*

— Şi tu ți-ai pârlit un cip de rațiune, uriaşule. În niciun caz I-5 nu ar avea încredere în mine cu chestiile astea.

— Nonsens. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva în care ar avea mai multă încredere.

Den scutură din cap.

— Ei bine, atunci ai folosit mirodenia viselor, Rhinann. Pentru că nu o am şi nu prea îmi pasă cine o are.

Elominul nu mai încercă să îl oprească. Den reuşi să iasă din *conapt* şi să coboare câteva niveluri până la o cafenea mică de la marginea *Ploughtekalului*, pe care o frecventa adesea. Acolo îşi comandă o cafea fierbinte şi o chiflă aburindă umplută cu legume şi carne – de a cărei proveniență era mai bine să nu întrebe – şi se aşeză la o masă de metal sub un foişor acoperit cu plante care nu erau mai reale decât *carnea* din chiflă. Îşi terminase masa şi se pregătea de a treia ceaşcă de cafea când se simți urmărit. Îşi ridică privirea nervos, ochii fiindu-i atraşi de o siluetă cu glugă dintr-o cabină de vizavi. Capul era parțial întors de la el, iar el fu asaltat de teama bruscă că se uita la un Inchizitor. Zgomotul pieței păru să crească brusc în volum, iar el îşi simți fața înroşită şi fierbinte.

Asta e ridicol. De ce ar trebui să-mi fie frică de Inchizitori? Nu sunt Jedi.

Poate că nu, spuse o voce răutăcioasă din spatele capului său. *Dar ştii unde locuieşte unul.*

Ce ar trebui să facă? Să se ridice şi să plece? Să mai comande o ceaşcă de cafea?

Silueta se întoarse, prezentând un profil plăcut, iar Den se *prăbuşi* uşurat. Pe de altă parte, ar fi putut să o invite să i se alăture. I-5 îi sugerase să se poarte frumos cu Dejah. De ce să nu înceapă acum? Ea se întoarse din cabină, iar el îi făcu cu mâna.

Văzându-l pe Den stând în fața cafenelei, Dejah păru să ezite; apoi, la gestul lui, veni să ocupe locul din fața sa.

— Pot să-ți fac cinste cu ceva de băut? sugeră el, simțindu-se complet idiot.

— Bine, spuse ea cu amabilitate. O cafea?

El se ridică pentru a plasa comanda, întorcându-se la masă cu o băutură aburindă şi un mod posibil, deşi complet jalnic, de a începe conversația: *Hei, ce părere ai de noul nostru băiat minune?* Aşeză ceaşca de cafea în fața lui Dejah, alunecă înapoi pe scaun şi deschise gura.

— Sunt îngrijorată pentru Jax, spuse Dejah, devansându-l.

— De ce?

Dejah îşi împreună mâinile în jurul termo-ceştii, făcând să pară că aburul i se ridica din vârful degetelor, şi îl privi cu seriozitate.

— Sunt îngrozită că I-5 îl va convinge pe Jax să opteze pentru schema aia ridicolă a lui Tuden Sal. Ai idee ce ar putea însemna asta?

Nu am avut deja această conversație? se întrebă Den. Cu voce tare, spuse:

— Ei bine, i-ar putea pune în pericol atât pe I-5, cât şi pe Jax. Şi pe noi, prin extensie.

Dejah luă o înghițitură din băutură şi se uită la Den printre genele ei, despre care putea să jure că deveneau din ce în ce mai lungi.

— Da, prin extensie. Dar eu mă gândeam mai mult la Jax însuşi, la lucrurile care îi sunt cele mai dragi. Se aplecă în față peste masă şi îşi coborî vocea aproape până la şoaptă. Continuarea *neamului* său.

— Vrei să spui...

Den aruncă o privire în jur, apoi făcu un gest pe ascuns cu o mână, imitând pe cineva care mânuieşte o sabie de lumină. Ea aprobă din cap.

— Ce te face să crezi că va accepta schema? Adică, există toate motivele să nu o facă – nu crezi?

— Bineînțeles. În afară de pericolul pentru el însuşi, există riscul pentru *Whiplash*, ceilalți de genul lui şi pentru băiat. Faptul că eşecul ne-ar înrobi şi mai profund pe toți. Iar eşecul, adăugă ea, este cel mai probabil rezultat.

Den păli.

— I-5 pare să creadă că ar funcţiona.

— I-5 gândeşte ca o formă de viaţă biologică, nu ca un droid. E o iluzie. Şansele ca el să nu reuşească sunt astronomice. Dacă ar exista măcar o modalitate de a fi siguri de succesul lui şi de supravieţuirea lui Jax.

Ea clătină din cap.

— Sunt sigură că *Cinci* are un plan..., spuse Den slab.

Ea se încruntă.

— Rhinann a spus acelaşi lucru. A vorbit despre ceva numit... ăă... *bota* – este corect? Da, *bota*. A spus că l-ar face pe Jax invincibil.

Tresărind, Den îşi băgă în nas cafeaua fierbinte şi intră într-o criză de strănut şi sufocare.

— Spiritele vântului să te binecuvânteze, murmură Dejah după obiceiul Zeltron, plecându-şi capul aproape în ceaşcă.

— Mulţumesc, spuse Den când putu vorbi din nou. Îşi şterse nasul pe mânecă. Rhinann a spus asta? Ţi-a spus despre *bota*? Nu eram sigur că ştie.

— Da, săracul. Şi el e îngrijorat. A spus că *bota* este singura şansă reală pe care o are Jax ca să supravieţuiască dacă I-5 şi Sal merg până la capăt cu acest plan ridicol. Dacă va reuşi să o ia la momentul potrivit, va putea să spulbere inamicul.

Den încercă să nu pară stupefiat.

— Serios? A spus el asta?

Ea aprobă din nou din cap.

— Aşa că l-am întrebat dacă era sigur că *bota* se afla acolo unde Jax putea ajunge uşor la ea, iar el a spus că nu ştia. Trebuia să aibă încredere că I-5 a făcut ceva cu ea ca să o ţină în siguranţă.

Den ridică din umeri.

— Păi, sigur. Eu am încredere în I-5, tu nu?

Ea îl fixă cu o privire care aproape că îi încreţi marginile urechilor. Den expiră exploziv, simţindu-se ca şi cum ea l-ar fi lovit cu pumnul în burtă.

— Am înţeles. Deci crezi că I-5 nu trage cu toate motoarele?

Un droid delirant – era oare posibil? Îşi aminti cum fusese ucis partenerul lui Dejah şi simţi cum i se scurge şi mai mult sânge din cap.

— Cred că, oricât de mult l-ar iubi I-5 pe Jax, spuse ea, el iubeşte şi mai mult amintirea tatălui său. Aminteşte-ţi, Den – I-5 nu are acelaşi simţ al timpului ca noi. El nu uită nimic – indiferent cât de neplăcută este amintirea sau cu cât timp în urmă a fost făcută. Simţitorii organici pot conta pe trecerea zilelor, a lunilor şi a anilor pentru a crea o zonă tampon reconfortantă care îndulceşte realitatea pentru noi, o face mai suportabilă. Timpul vindecă toate rănile – cu excepţia celor ale droizilor. În mod normal, asta nu ar fi o problemă, deoarece un droid nu are legături emoţionale cu trecutul. Dar, încă o dată, sensibilitatea lui I-5 îl face unic. Trădarea lui Lorn Pavan este la fel de proaspătă pentru el astăzi ca şi acum douăzeci şi ceva de ani – sau la fel de proaspătă, oricum, ca în momentul în care şi-a recuperat acea amintire şi a realizat ce a însemnat.

Ochii Zeltronei scânteiară de lacrimi când termină de vorbit.

Den îşi dădu seama că şi lui i se umeziseră ochii şi că respiraţia i se oprise aproape în gât. Nu-i trecuse niciodată prin cap că trebuie să fi existat un moment singular în care acea amintire specială, aşa cum spunea Dejah, să fi reapărut pentru

prietenul său, pentru a nu mai fi niciodată lăsată deoparte. Nici nu-i trecuse prin cap că singurul mod în care I-5 era un droid, era capacitatea lui de a-şi retrăi trecutul în detalii vii şi perfecte. Combinat cu capacitatea sa de şi imagina şi teoretiza ca un organic, ei bine...

Nici nu-şi putea imagina cât de mult trebuia să sufere I-5. Den respiră adânc. Poate că I-5 nu văzuse moartea lui Lorn Pavan în timp real, dar Den era gata să parieze că şi-o imaginase de nenumărate ori. Şi pentru că era un droid, nu putea scăpa de asta, nici măcar în somn, deoarece droizii nu dormeau. Singurul alt răgaz era dezactivarea temporară, care nu era deloc un răgaz real, deoarece nu se pierdea timp subiectiv. I-5 nu-şi putea uita pierderea şi nici nu putea dobândi o perspectivă asupra ei prin balsamul anilor. Niciodată. Ceea ce nu-i lăsa decât un singur mod de acțiune.

— Crezi că I-5 vrea să-l răzbune pe Lorn Pavan.

— Dacă cineva l-ar distruge pe I-5, sau l-ar ucide pe Jax, tu nu te-ai gândi la răzbunare?

Ar fi făcut-o? Îi plăcea să creadă că doar ar contempla dreptatea, dar cine ştia? El luă în considerare ideea acum şi aprobă din cap.

— Da. Da, cred că m-aş gândi. Bine, deci s-ar putea să avem în mâinile noastre un droid răzbunător. Ce putem face?

Dejah ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă putem face ceva înainte de fapt, deşi presupun că putem încerca.

— Sigur că putem. Impulsiv, Sullustanul se întinse peste masă şi îşi puse mâna peste cea a Zeltronei. Dacă noi doi, împreună cu Rhinann, menținem un front unit şi dacă votăm cu toții împotriva acestei idei nebuneşti, Jax va trebui să asculte, nu-i aşa? Mai ales dacă tu... ştii tu... ajuți puțin cu transpirația aia seducătoare a ta?

Ea îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi uimită.

— Vrei să-l influențez pe Jax?

— În acest caz, da. Şi sunt perfect dispus să recunosc că e un lucru murdar şi ipocrit de spus, dar tot sunt dispus să spun: fă tot ce poți. Dacă asta îi va ține pe Jax şi pe I-5 departe de acel nenorocit de *poodoo* de *ronto*, sunt cu totul de acord.

Ochii lui Dejah sclipiră şi ea râse, sunetul trâmbițându-i uşor în urechi înainte de a se transforma într-un şuierat senzual.

— Eşti un tip ciudat, Den Dhur, zise ea. Apoi tonul ei redeveni serios. Presupun că există o şansă să eşuăm, chiar şi uniți, dar... există întotdeauna *bota.*

El aprobă din cap. Dacă era sincer, nici măcar nu-i plăcea să se gândească la *bota* – simplul cuvânt îi trezea amintiri cu detalii vii despre Drongar şi timpul petrecut pe acea lume pestilențială. Poate că amintirile nu erau la fel de realiste ca cele ale lui I-5, dar erau mai mult decât suficiente pentru el.

— Rhinann crede că tu o ai, spuse Dejah fără menajamente.

Ce – acum trăgea cu urechea la conversații private? Nu o întrebă asta; în schimb, reveni la refrenul său obişnuit.

— El a spus asta?

Ea îşi înclină capul. Aprobase din cap? Fusese o jumătate de aprobare? Un *poate*? Den nu era sigur. Zeltrona era suficient de umanoidă pentru a împărtăşi o mare parte din limbajul trupului cu majoritatea speciilor hominide, dar exista întotdeauna o şansă de a interpreta greşit ceva.

— Ei bine, Rhinann se înşeală, răspunse el. Eu nu o am şi nu ştiu cine o are. Din câte ştiu, încă o are *Cinci.*

Dejah îi mai aruncă o privire care îi încreți urechile.

— Viitorul nostru asasin? Asta nu prea pare înțelept.

— Uite, dacă *bota* reprezintă ceea ce crezi tu că reprezintă, adică supraviețuirea celor cu – el făcu din nou gestul cu sabia –, atunci I-5 o va ascunde acolo unde nu va face rău şi va face cel mai mare bine. Asta dacă nu a făcut-o deja. Treaba noastră este să încercăm să-l convingem să renunțe la planul A, astfel încât să nu aibă nevoie de un plan B... De acord?

El întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să încheie o afacere. Ea privi mâna cu solemnitate pentru o clipă, apoi o luă în a ai, pecetluind înțelegerea.

— De acord.

Apoi se despărțiră, cu Den scuturându-şi capul de situația întortocheată. I-5 fusese cel care îi sugerase să facă o alianță cu Dejah Duare şi acum ei făcuseră una – împotriva lui.

Sunt o mulțime de nuanțe de savurat acolo, dacă îți place ironia, gândi el.

Capitolul 11

Îngrijorarea lui Jax pentru Dejah, după descoperirea proprietăților de amortizare ale sculpturii în lumină, avea ceva vinovăție în ea. Intenționase să vorbească cu ea imediat după Rhinann, dar experimentase cu sculptura şi nu o observase părăsind *conaptul*. Abia după ce se convinsese în mică măsură că se justifică continuarea experimentelor, îl lăsase pe Kaj meditând în camera lui şi se duse să o caute pe Zeltronă, doar pentru a afla că ieşise.

— Părea încă supărată când a plecat? îl întrebă el pe Rhinann.

— Supărată? Elominul ridică din umerii osoşi. Nu pot spune cu sinceritate. Ştii cum sunt Zeltronii – au tendința de a fi volatili.

— Ce o supăra?

Jax se simțea ciudat discutând problema cu altcineva decât Dejah însăşi, dar Rhinann chiar intrase să vadă ce face...

Rhinann se gândi la asta o clipă, apoi spuse:

— Ei bine, din câte îmi dau seama, simțea o nouă durere pentru că presupunea că regretatul ei partener se proteja de ea – din punct de vedere emoțional, adică.

— Ascunzându-se în spatele creațiilor sale.

— Exact. A făcut-o să-şi dea seama, cred, că înțelegerea ei asupra relației cu Ves Volette era fundamental greşită. S-a simțit... lăsată pe dinafară.

— Nu-mi place să spun asta, dar asta ar putea-o face mai înclinată să ne lase pe mine şi pe I-5 să ne jucăm cu mecanica sculpturilor în lumină rămase.

— Doar dacă nu se teme acum că şi tu te vei ascunde în spatele lor.

Jax zâmbi ironic.

— Eu mă ascund în spatele Forței. Sau cel puțin sunt destul de sigur că aşa vede ea lucrurile. Ei bine, voi avea încredere că îşi va da seama care e binele suprem.

Rhinann doar îşi înclină capul şi ridică din umeri.

Jax se întoarse şi porni spre camera lui când fiecare fir de păr de pe corpul lui se ridică drept. Ceva se întâmpla în incinta camerei sale – ceva atât de anormal încât nu putea înțelege. Auzise odată un blaster supraîncărcându-se – auzise cum sunetul lui trecea de la un bâzâit static care făcea să îl doară dinții la un vuiet pătrunzător care amenința să îi smulgă creştetul capului. Acum era la fel, dar era în creierul lui, în oasele lui, în sângele lui. Era o acumulare nu de sunet, ci de Forță.

Jax sări spre uşa camerei sale şi se aruncă înăuntru. Kajin Savaros zăcea în mijlocul podelei, în poziție fetală, cu mâinile la cap, ochii strâns închişi, legănându-se înainte şi înapoi în timp ce Forța se acumula în el ca apa în spatele unui baraj.

În toți anii în care se antrenase cu Maestrul Piell şi în tot timpul în care fusese pe cont propriu, Jax nu întâlnise niciodată aşa ceva. Habar n-avea la ce să se aştepte, habar n-avea ce să facă. În partea opusă a camerei, obiectele de pe bancul de depozitare începură să vibreze. Chiar în timp ce se uita, o perie de păr, un ceas şi o carte de poezii Caamasi se mişcară până la margine şi căzură.

Jax fu din nou în mişcare înainte ca acestea să atingă podeaua, împingând Forța înaintea lui în timp ce plonja spre adolescentul care se zvârcolea. Îl înfăşură pe Kaj în faldurile moi ale Forței, proiectând un calm liniştitor, catifelat. Apoi apucă umerii

băiatului, strânsoarea lui fiind fermă, dar blândă.

Simți aproape imediat un recul – o lovitură ca un câmp repulsor. Împinse înapoi. O sticlă de cremă epilatoare se sparse brusc, conținutul ei vâscos scurgându-se liber.

— Kaj! spuse Jax, apoi vorbi mai tăios: Kaj! Ce s-a întâmplat?

Băiatul scoase un geamăt care pătrunse până în sufletul lui Jax.

— Singur... singur!

Agățându-se de orice, Jax spuse:

— Nu eşti singur, Kaj. Mă ai pe mine acum. Îi ai pe Dejah şi pe ceilalți. Ai Forța.

— Forța îmi face asta! Cuvintele ieşeau în rafale dureroase, angoasa din spatele lor spărgându-se în mintea lui Jax ca valul şi vântul aduse de furtună. Şi Dejah – Dejah a plecat. Ea nu mă place!

Despre asta era vorba – despre Dejah? Îl hrănise ea pe băiat cu atât de mult stimul emoțional prin feromonii ei încât absența ei provoca asta?

— Dejah te place mult, Kaj. Şi se va întoarce curând.

Tensiunea crescândă scăzu cât de puțin – țipetele simțurilor lui Jax se potoliră până la un simplu vuiet. Apoi băiatul scutură din cap, cu mâinile încleştate trăgându-se de păr.

— Nu destul de curând. Nu destul de curând. Ochii îi zburară şi se întinse să apuce gulerul tunicii lui Jax. Fă-o să înceteze, te rog, fă-o să înceteze! Mă arde!

— Ce te arde?

— Furia.

— Pe cine eşti supărat? întrebă Jax disperat. Ce te-a făcut să fii furios?

— M-au trimis departe... m-au trimis aici. El clătină din cap. Nu am vrut să vin. Dacă aş fi rămas, poate că nu mi s-ar fi întâmplat asta.

— Eşti supărat pe părinții tăi pentru că te-au trimis departe?

— Nu... nu pe ei. Cu pe el.

— Pe cine? Spune-mi.

— Pe Împărat. El a luat totul. Ferma, viața mea, părinții mei, lumea mea. A luat totul. Totul!

Jax o simți atunci – gaura imensă de pierdere şi singurătate care se afla sub furie. Şi el îşi pierduse părinții, dar nu aşa. În timp ce el crescuse în îmbrățişarea Jedilor, Kajin fusese pur şi simplu aruncat pe cont propriu, singur, pentru a fi copleşit de o putere pe care nu o înțelegea. Jediul îşi puse brațele în jurul băiatului şi îl ținu strâns, căzând în ritmul lui de legănare ca şi cum ar fi fost într-o barcă pe apă.

— Nu singur, spuse Jax. Nu eşti singur. Şi dacă ai vrea cu adevărat să-i strici ziua Împăratului, nu lăsa furia să te ia. Nu o lăsa să câştige.

— Dar nu o pot reține.

— Atunci las-o să plece, Kaj. Nu ceda în fața ei. Fă-o pe ea să cedeze în fața ta.

Băiatul strânse din dinți şi îşi bătu călcâiele pe podea.

— Nu ştiu cum!

— Ba da, ştii. Ba da, ştii. Spune-o, Kaj: *Nu există emoție; doar pace.*

— Pace, şopti Kaj.

— *Nu există ignoranță; doar cunoaştere.* Jax văzu buzele băiatului mişcându-se în acelaşi timp cu ale lui. *Nu există pasiune...*

— *Doar seninătate*, şopti Kaj, apoi repetă, *doar seninătate.*

— *Nu există moarte; doar Forța.*

Terminară crezul la unison, corpul încordat al lui Kaj relaxându-se în sfârşit

puțin în brațele lui Jax, apăsarea fierbinte a furiei răcindu-se.

Lacrimile alunecau din ochii băiatului şi se scurgeau pe covorul de meditație. O clipă mai târziu, plângea, iar firele furiei se desfăcură în sfârşit şi îl eliberară.

Jax simți un firicel de transpirație coborându-i pe spate pe sub tunică şi îşi dădu seama că începuse să transpire rece. Auzi un zgomot înfundat şi îşi ridică privirea ca să-l vadă pe Rhinann stând în uşă, cu un fruct *domrai* bine strâns într-o mână şi o pată îmbibată pe partea din față a costumației sale.

— Va face asta des? întrebă el. Dacă da, sugerez să păstrăm fructele într-un spațiu închis.

Jax zâmbi fără umor. Dacă Kaj făcea asta des, fructele ar fi fost cea mai mică dintre grijile lor.

* * *

— Mă gândeam că te voi găsi aici.

La doi paşi de cafenea, Den îşi ridică privirea pentru a-l găsi pe I-5 privindu-l placid.

— Şi mă căutai, de ce? întrebă Den.

— Am fost un pic... îngrijorat de dispariția ta bruscă de mai devreme. Părea că tu şi Rhinann ați avut o neînțelegere în legătură cu ceva, spuse I-5.

— Nu-mi spune că şi tu trăgeai cu urechea?

Fotoreceptorii droidului se luminară.

— Cineva a tras cu urechea la conversația ta cu Rhinann?

Den ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, ca să fiu sincer. Dar Dejah părea să ştie despre ce am vorbit şi nu a vrut nici să confirme, nici să nege.

— Ah.

Întrebarea nespusă, gândi Den, *a fost: Ce anume n-ar fi confirmat sau negat?*

I-5 începu să meargă spre centrul pieței întinse, iar Den veni în pas cu el.

— Unde mergem? întrebă el.

— Să trimitem un mesaj unui prieten. Cu alte cuvinte, unui agent *Whiplash*.

— Da? Care dintre ei?

— Cineva care ştie foarte multe despre *Mag-Lev-ul subteran*.

Mag-Lev-ul subteran era o rută de ieşire pe care *Whiplash* o folosea de ceva vreme pentru a transporta persoanele cu risc către facilitățile din cadrul mai multor porturi spațiale din apropiere, de unde puteau fi scoase în afara lumii. Principalul său atu, destul de ciudat, era că era suficient de public pentru a fi privat. Pur şi simplu te topeai în mulțime şi, dacă cunoşteai tunelurile care formau o mare parte din el, puteai să dispari şi să reapari altundeva în sistem în aşa fel încât chiar şi supravegherea putea fi înfrântă.

Secretul era o serie de tuneluri secundare şi tuburi de acces care rămăseseră îndelung nefolosite şi a căror existență fusese ştearsă din înregistrările tehnice ale oraşului mondial. Un ultim agent *Whiplash* de nivel înalt se asigurase de această ştergere şi plătise cu viața pentru ea. Deoarece *Biroul Imperial de Securitate* crezuse că el urmărise cu totul altceva – aşa cum fusese intenția lui –, presupuseseră pur şi simplu că l-au oprit pe asasin şi sabotor înainte ca acesta să poată săvârşi orice act mârşav pe care îl avea în vedere şi se folosiseră de dispariția sa ca de o lovitură de

imagine: *Săracul Împărat Palpatine – aceşti nedoriţi cu inimă neagră continuau să vină după el ca nişte nebuni. Oare nu se vor învăţa niciodată?*

— Planuri de călătorie pentru clienta noastră Togruta? întrebă Den.

— Da. Orto este minunat în perioada asta a anului.

Den se uită în lateral la droid.

— O parte din Orto este frumoasă în orice perioadă a anului.

I-5 scoase un clic iritat.

— Nu fi prost.

— Nu sunt. Doar că genul ăsta de inexactitate sună foarte ciudat venind de la tine. De ce Orto?

— Muzica. Prietenul nostru crede că faptul că talentul aparent universal al Ortolanilor de a produce muzică extrem de afectivă ar fi de mare folos pentru tânăra în cauză.

Den se gândi la Kajin Savaros şi simţi o mică *fiară* de vinovăţie cu gheare mici şi ascuţite cuibărindu-i-se în conştiinţă.

— Uite, trebuie să te întreb ceva, spuse el.

— Tuden Sal. Droidul se uită în jos la Sullustan. Ştiu ce părere ai despre această... acţiune. Dar gândeşte-te la răsplată... dacă aş reuşi.

— Bine, dacă şi tu te vei gândi la eventualul *câştig* dacă nu reuşeşti. Şi gândeşte-te de ce vrei să o faci.

— Ar trebui să cred că este perfect clar.

— Nu este. Nu iei în considerare riscurile.

— Tu de ce crezi că vreau s-o fac?

— Răzbunare?

Asta îl opri din drum pe droid, observă Den cu plăcere. Optica lui strălucea de surpriză.

— Nu.

Asta fu tot. Pur şi simplu *nu*. Droidul se întoarse pe călcâie şi continuă să meargă. Den alergă puţin ca să îl ajungă din urmă.

— Asta a sunat foarte mult ca o negare.

— Era adevărul.

— Eşti sigur?

I-5 continuă să meargă; Den trebui să îşi întindă picioarele ca să ţină pasul.

— De orice altceva m-ai crede capabil, spuse droidul, nu pot să mint. Cine ţi-a băgat ideea asta în cap?

— Ce – acum nu sunt capabil să dobândesc singur idei pe care să mi le pun în cap?

I-5 mimă sunetul unui pufnet.

— Bine, a fost Dejah... prin Rhinann, sau cel puţin aşa am înţeles, spuse Den.

I-5 îşi încetini pasul.

— Asta e interesant. Deci ei cred că plănuiesc să mă răzbun pe... această persoană... pentru că mi-a ucis partenerul – sau prietenul?

— Pe scurt, da.

— Şi nu le-a trecut prin cap că, în timp ce munca în care suntem angajaţi acum este enervantă şi costisitoare pentru persoana în cauză, că acest nou plan va merge direct la miezul situaţiei şi îl va elimina complet?

— Le-a trecut prin minte. Dar cred că întrebarea este: de ce trebuie să faci tu –

în special – asta?

— Am cele mai mari şanse de reuşită pur şi simplu din cauza a ceea ce sunt şi cine sunt.

— Serios? Mă gândesc că ei cred că Jax ar putea avea cele mai mari şanse de succes datorită a ceea ce este şi datorită acelui ceva în plus pe care îl are. Care are potențialul de a deveni un ceva în plus *mult mai mare*, datorită ție.

Droidul se opri să se holbeze – nu exista alt cuvânt pentru asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Acel cocktail de suc de legume al tău.

— Ce au spus despre el?

— Nu atât de mult au spus, cât au întrebat. Den aruncă o privire în jur, apoi făcu un pas mai aproape de droid. Au fost interesați unde a dispărut şi se pare că au ajuns la concluzia că mi l-ai dat mie.

— Au spus de ce erau interesați?

— Cred că, în esență, s-a ajuns la teama că, atunci când cerul va cădea, Jax nu-l va mai avea la dispoziție.

— Ei cred că eu l-aş împiedica să-l ia? De ce?

Gândul care îi apăru pe neaşteptate în cap lui Den îl umplu de o groază rece.

— Din acelaşi motiv pentru care ți-ai asumat atât de uşor mantia de martir – pentru că ți-e teamă de ce ar putea face Jax dacă ar avea virusul răzbunării şi *bota* în acelaşi timp. Te temi că ar putea să o ia şi să fie absorbit de întuneric. În acest fel, s-ar putea să se gândească la răzbunare, dar tu vei fi cel care va acționa în consecință.

Există o pauză lungă şi tensionată, în timpul căreia sunetele, culorile şi mirosurile bazarului părură să ajungă la Den prin fâşii groase de căptuşeală. În tot universul, el nu putea vedea decât acest droid – această ființă din metal strălucitor – acest simțitor care era dispus să se sacrifice într-un ultim act letal de protecție.

I-5 puse o mână pe umărul lui... şi îl smulse din drumul principal, într-un colț întunecat şi murdar din spatele unui chioşc care mirosea a lubrifiant şi a praf.

— *Kark!* scârțâi Den. Ce naiba eşti tu...

O mână metalică îi blocă gura.

— Inchizitori, şuieră droidul.

Îi dădu drumul la gură lui Den şi îi permise să se întoarcă în limitele găurii lor. Pielea de la baza gâtului lui Den se încordă şi îi tremurară faldurile obrajilor. Erau Inchizitori – trei la număr, mişcându-se împreună într-o coregrafie bine repetată. Trei.

— Nu i-am văzut niciodată călătorind împreună aşa, murmură I-5.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine, spuse Den.

În timp ce priveau, Inchizitorii se opriră să vorbească cu vânzătorul de arme de peste alee. Standul părea să vândă vaporizatoare de apă şi distilerii domestice, dar toți cei care frecventau zona ştiau că asta era doar o activitate secundară. Inchizitorii se pregătiră pentru un interogatoriu amănunțit al proprietarului Sullustan, vizibil îngrozit, când unul dintre ei îşi ridică brusc capul acoperit cu glugă şi se întoarse să privească în josul străzii. Den simți un val de frig trecând peste el. Mulțumi fiecărei zeități Sullustane la care se putea gândi că nu era sensibil la Forță.

Inchizitorul curios se întoarse apoi şi le spuse ceva colegilor săi şi, dintr-o dată, toți trei deveniră agitați. Se îndepărtară cu repeziciune, aproape părând că plutesc deasupra duracretei ponosite a bazarului, şi dispărură într-un tub de lift de la cel mai apropiat colț.

Den se cutremură. Fusese ciudat.

I-5 porni în direcția chioşcului Sullustanului, dar Den îl opri.

— Dacă i-au modificat creierului tipului ăluia, faptul că un droid va începe să pună întrebări ar putea declanşa nişte alarme. Mă duc eu.

I-5 îşi dădu acordul, iar Den plonjă în mulțime, manevrând prin şuvoiul de ființe înalte şi se apropie de chioşcul de arme, târşâind puțin picioarele şi strângându-şi mâinile.

— I-am văzut pe Inchizitori, *lequana*, îi spuse el proprietarului, folosind un termen Sullustan care se traducea aproximativ în Bazică prin *frate de peşteră*.

Proprietarul încă părea un pic amețit.

— Ți-au spus cine a făcut-o? întrebă Den. L-au prins?

— Ce să facă? Oh! Criminalul, vrei să spui. Nu, m-au întrebat doar dacă am văzut pe cineva.

Fruntea i se încruntase ca şi cum nu-şi putea aminti cine. Era posibil ca ei să fi şters acea amintire.

— Serios? Au o descriere?

— Eu... cred că au. Un băiat uman, cred că au spus. Îşi scutură capul şi ridică din umeri. Sunt mii ca el în piața asta.

— Da. Cel puțin.

Den se întoarse şi se îndreptă în josul străzii. Când ieşi din raza vizuală a chioşcului Sullustanului, întoarse uşor capul şi îl găsi pe I-5 care păşea la aproximativ un metru distanță.

— Nimic, îi spuse el droidului. Dacă l-au întrebat despre altceva în afară de faptul că a văzut un băiat uman, nu-şi mai aminteşte.

— Hai să coborâm un nivel, spuse I-5.

Îl conduse pe Den la un lift aflat la vreo două străzi distanță – cu puțin noroc, la o distanță sigură de trio-ul Inchizitorial. La nivelul de jos, rătăciră puțin înainte de a intra pe o alee laterală foarte întunecată şi de a ajunge în bucătăria *Patronatul Împăratului*, o organizație caritabilă a cărei gestionare impecabilă a muncii în folosul comunității o ținea departe de ochii Imperiului. *Biroului Imperial de Securitate* nu prea îi păsa cine hrănea şobolanii, atâta timp cât depunea documentația corespunzătoare, ceea ce se pare că Thi Xon Yimmon o făcea.

I-5 luă inițiativa, prezentându-se bucătarului Gungan.

— Am o ofertă de preț pentru proprietarul tău pentru o treabă pe care vrea să o facă, spuse el, cu vocea lipsită de inflexiuni, ca un droid obişnuit.

— De la? întrebă Gunganul, uitându-se la Den.

— Un anumit furnizor de materiale de iluminat. Mi-a spus că proprietarul vostru are un coridor întunecat pe care doreşte să îl facă practicabil.

— Oh, da. Gunganul aprobă din cap suficient de zelos încât să-i zvâcnească urechile şi să-i facă ochişorii să se mişte în sus şi în jos. Da, şeful meusa are mare nevoie de aşa ceva. Pasajul e lung şi foarte întunecat. Tusa ai adus oferta?

I-5 scoase un cristal de date parcă de nicăieri şi i-l înmână Gunganului.

— Când o să facă tusa treaba?

— Peste două zile la ora şapte dimineața, spuse I-5, apoi scoase trei clicuri, fiecare puțin mai grav decât precedentul.

Gunganul zâmbi plăcut şi îşi înclină capul într-o parte.

— Tusa ar trebui să te uiți la asta, eh? Eusa duc asta şefului.

— Încă un lucru, zise I-5 înainte ca bucătarul să poată pune cristalul în buzunar şi să se îndepărteze. Spune-i Sakiyanului că o să-l văd mâine la apus. El ştie locul.

Gunganul aprobă din cap, făcându-şi urechile lungi să-i danseze pe umeri.

— Nicio problemă. Eusa o să-i spun asta.

După ce bucătarul Gungan plecă să ducă cristalul şi mesajul – care era că *munca* se va face de fapt la ora 4:00, cu trei ore mai devreme decât fusese stabilit – Den se uită la I-5 cu groaza în inimă.

— Te-ai hotărât ce ai de gând să faci în legătură cu planul?

— Nu. Dar mi-am dat un termen limită. Mă voi decide până mâine, când mă voi vedea cu contactul meu.

— Nu o face, *Cinci*. Riscul... e prea mare. Toată chestia asta e prea mare.

I-5 se întoarse să se uite în jos la el, receptorii optici strălucind în interiorul întunecat al coridoarelor din spate ale organizației caritabile.

— Cu tot respectul, Den – şi vorbesc serios – cred că sunt într-o poziție mai bună decât tine pentru a evalua riscurile. Procesorul meu, de fapt, a calculat deja toate scenariile posibile şi variabilele inerente ale acordului meu. Aştept doar opinia majoritară a echipei înainte de a lua o decizie.

— Şi?

— Îți promit că nu-mi voi asuma această sarcină dacă Jax şi ceilalți consideră că este greşit.

Greşit. Nu nerecomandabil. Nu ilogic. Nu stupid de periculos. Nu letal. Doar greşit. Den clătină din cap şi îl urmă pe I-5 înapoi în stradă.

Când droizii începeau să filozofeze despre moralitate şi etică, poate că era timpul să se ia în considerare o investigare a implanturilor cyborg şi o lobotomie.

Capitolul 12

Venise la el, purtată de vânturile Forței, şi o recunoscuse imediat drept ceea ce era – o eliberare de energie a Forței care avea o textură ciudată. Niciunul dintre camarazii lui nu o observase – un fapt care îi provocase o gâdilătură perversă de mândrie. Nu toți Inchizitorii erau creați la fel, se părea.

Senzația intrigantă creştea în intensitate pe măsură ce înaintau, urcând câteva niveluri spre un sector mai bogat. Pe măsură ce se apropiau de sursă, aceasta începu să-i strălucească prin fața ochilor în rafale de scântei. Tocmai intraseră într-un cartier în care cvartetele de blocuri erau construite în jurul unor curți şi piețe adânc îngropate, când fu surprins de intensitatea ei. O ploaie de scântei aproape că îl orbi, pielea i se înroşi de căldură, un vuiet ciudat îi umplu urechile, mirosul de ozon ajunse în nările lui... şi apoi dispăru. Dispăru complet şi absolut – ca şi cum cineva ar fi aruncat o pătură termică peste foc.

Tesla se uită în jur neputincios şi zadarnic, mârâind de furia pierderii.

— El a fost! Ştiu că a fost el!

— Pavan? îl întrebă secundul său, Yral Chael.

— Nu. Nu Pavan. Celălalt.

Îl simți pe Chael schimbând priviri cu cel de-al treilea, un Corellian pe nume Mas Sirrah.

— Băiatul este o țintă secundară, Probus, spuse Chael. Ni s-a ordonat în mod special să ne intensificăm căutările pentru Pavan şi droid.

Nouă. Pronumele îl înfuria. După ce fusese rănit de acel rebel – acel băiat – stăpânul lui considerase de cuviință să aducă mai mulți Inchizitori în joc. Aşa că Tesla se trezise împerecheat cu Chael şi Sirrah. El era liderul nominal al grupării şi era, de fapt, însărcinat cu continuarea căutărilor în acest sector, dar fiecare membru al echipei sale considera că ei ar fi trebuit să primească conducerea. La urma urmei, nu-şi dovedise deja Tesla slăbiciunea căzând victimă unui adept care nici măcar nu era un Jedi instruit? Da, auzise cascada de insinuări care străbătuse ca un potop rândurile Inchizitorilor. O ignorase. În curând o va reduce la tăcere.

— Ce te face să crezi că cei doi nu vor fi găsiți împreună? întrebă el acum. Băiatul este un *copil minune* al Forței cu o putere incredibilă. Este logic că Pavan ar vrea să-l recruteze, probabil într-o încercare zadarnică de a învia cadavrul Jedi.

Ceilalți doi Inchizitori schimbară din nou priviri. De data asta, Mas Sirrah fu cel care vorbi.

— Ce te face să crezi că Pavan chiar ştie despre existența lui?

— Nu fi prost, Mas. O astfel de putere este precum gravitația. Îl va atrage pe Jax Pavan la fel cum mă atrage şi pe mine.

În timpul conversației, încercase să regăsească *mirosul* celuilalt sensibil la Forță, scotocind cu mintea pereții, holurile şi camerele ascunse şi găsind doar ecouri, izuri de fantome. Se uită pe o alee lungă şi întortocheată cu numele improbabil de *Colivia de Zăpadă*... dar nu, urma dispăruse ca un fum slăbit de briză până la transparență. Se întoarse spre colegii săi.

— Pavan este undeva pe acest nivel. Poate că locuieşte aici, sau poate că doar se

ascunde aici, dar este aici acum. Rămâneți în zonă. Eu îi voi raporta Lordului Vader.

Ei aprobară din cap la unison şi alunecară în umbră în timp ce Tesla îşi scotea comunicatorul.

* * *

Privirea expresivă a lui Dejah Duare trăda un amestec de emoții: şoc, afront, curiozitate, îngrijorare. Îşi dădu jos gluga robei şi îl privi fix.

— Vrei să te muți la studio?

— Poate nu toți, dar cel puțin Kaj şi cu mine. Jax ura să o întrebe asta; putea vedea că îi distrugea calmul. Urăsc să te lovesc cu asta, Dejah, şi dacă aş simți că am de ales, nu aş face-o. Dar Kaj nu-şi controlează complet talentul şi trebuie să-l duc undeva unde să aibă măcar o jumătate şansă de a rămâne ascuns până când îi pot termina pregătirea – sau cel puțin să-l învăț cum să-şi controleze impulsurile. Chiar acum Forța reacționează la fiecare emoție a lui. Dacă simte furie, Forța amplifică acea furie până când îi scapă de sub control.

— Eşti sigur că sculpturile lui Ves îl vor proteja?

— Nu sunt sigur, dar am mari speranțe. Mai ales dacă I-5 şi cu mine le putem modifica astfel încât câmpul să fie lărgit şi stabilizat.

Acum ea fu pur şi simplu uimită.

— Vreți să le modificați? Vreți să le schimbați?

— Asta înseamnă de obicei cuvântul *a modifica*, spuse Rhinann din uşa camerei de lucru.

Jax ridică o mână pentru a-l împiedica să spună mai mult – punând de fapt o parte din Forță în gest pentru subliniere. Elominul simți pentru o clipă senzația unei mâini invizibile pusă peste gura lui. Ochii i se măriră şi buzele i se comprimară într-o linie şi mai subțire decât de obicei, dar rămase pe loc.

Jax îşi dori ca el să dispară, dar refuză să folosească Forța pentru acest gen de manipulare meschină.

— Cu siguranță există alternative, spuse Dejah. L-ai putea duce la *Whiplash*. Nu au ei case sigure care...

— Nu există nicio casă sigură care să reziste unui *copil minune* al Forței cu puterea lui Kaj. Ar trebui să-l țină tranchilizat zi şi noapte.

— Deci îl vor ține tranchilizat. Tu l-ai tranchilizat chiar acum...

— Ca să poată dormi în siguranță. Dar asta e doar o măsură provizorie. Ținându-l aşa pentru o perioadă lungă de timp i-aş face un rău ireparabil – şi asta doar l-ar face mai înclinat spre supraîncărcare emoțională şi explozie.

Dejah se apropie de Jax, punându-şi mâinile pe brațul lui. El ridică instinctiv o barieră de fire ale Forței strâns împletite împotriva asaltului ei involuntar asupra simțurilor sale.

— Atunci să folosim resursele *Whiplash* pentru a-l duce clandestin pe Kaj pe altă planetă. Togruta va fi mutată mâine dimineață, nu? Nu-l putem muta şi pe Kaj în acelaşi timp?

Jax scutură din cap.

— Talentul lui Kaj îl face un mare risc, Dejah. Nu avem garanțiile necesare pentru a-l muta în afara lumii fără un risc enorm pentru toată lumea. Ceea ce îți cer este singura cale de a minimiza pericolul. Odată ce Kaj va fi antrenat, îşi va putea

controla emoțiile, iar apoi va putea învăța să-şi controleze folosirea Forței.

Ea îl privi o vreme, cercetându-i chipul. În cele din urmă, oftă şi făcu un pas înapoi, renunțând la strânsoarea brațului lui.

— Da. Da, desigur, ai dreptate. Eu doar... sculpturile acelea au însemnat atât de mult pentru mine – pentru Ves. Iar acum reprezintă resurse financiare de neînlocuit.

— Voi încerca să folosesc minimul necesar pentru a face ceea ce trebuie făcut şi voi încerca să nu le modific iremediabil. Ar putea fi chiar posibil ca I-5 să memoreze setările lui Ves şi să le readucă la configurația lor inițială.

Ea aprobă din cap.

— În regulă. Da. Bineînțeles că poți folosi studioul şi sculpturile. Cât de repede vrei să îl muți?

Privirea ei se îndreptă spre camera lui Jax, unde Kaj dormea un somn adânc, potențat chimic şi – se spera – fără vise.

— Imediat ce se întorc I-5 şi Den. Va trebui să facem rost de un speeder...

Jax îi aruncă o privire lui Rhinann, iar el răspunse cu o plecăciune curtenitoare care era cumva presărată cu ironie. De cele mai multe ori, Elominului îi revenea sarcina de a aranja transportul şi alte resurse pur şi simplu pentru că, fiind foarte sus în aparatul Imperial, ştia cum să le obțină fără a atrage atenția în mod nejustificat.

— Voi aranja, desigur, acest lucru, spuse Rhinann. Altceva?

— Nu... şi mulțumesc, Rhinann. Nu ştiu ce ne-am face fără tine, spuse Jax.

Ochii Elominului se închiseră şi se deschiseră într-o clipire aproape reptiliană, întregul său limbaj corporal fiind elocvent de surprindere. Apoi înclină capul şi dispăru în camera de lucru.

— Nu voi merge cu tine, spuse Dejah. La studio, vreau să spun. Nu cred că aş putea suporta să văd...

Îl lăsă pe Jax să-şi imagineze care ar fi putut fi finalul propoziției. *Nu aş putea suporta să văd locul unde a murit Ves*. Sau, *nu pot suporta să văd sculpturile care îl protejau de mine*. Sau, *nu pot suporta să te văd cum îi distrugi opera*. În orice caz, Jax fu surprins să realizeze că simțea un amestec ciudat de dezamăgire şi uşurare.

O privi cum intra în camera ei, conştient de o tensiune în creştere care i se aşezase între omoplați ca o mâncărime de neatins. Spera că Den şi I-5 se vor întoarce curând. Voia să iasă să-i caute, să le grăbească întoarcerea, dar ştia că era periculos să-l lase pe Kaj aici nesupravegheat. Nu avea de unde să ştie cât timp va funcționa anti-stimularea pe cineva cu abilitățile lui, sau în ce stare de spirit se va trezi.

* * *

Den Dhur era într-o dispoziție neagră. Mai mult ca oricând de când se alăturase lui I-5 şi compania, simțea că totul îi scăpa iremediabil de sub control. Erau prea mulți jucători, prea multe agende pe jumătate ascunse şi mult prea multe riscuri.

Îi aruncă o privire lui I-5, care se mişca tăcut lângă el în timp ce se întorceau la *Poloda Place*. Se aşteptase ca droidul să fie mai preocupat de interesul brusc pe care Rhinann şi Dejah îl manifestau față de *bota* şi să-i destăinuie ceva, dar chiar şi această aşteptare fu sortită dezamăgirii. După acea scurtă conversație, în timpul căreia Den simțise că, în sfârşit, obținuse întreaga atenție a lui I-5, lucrurile merseră ca de obicei.

Ieşiră din tubul antigravitațional la o stradă de intrarea în blocul rezidențial şi se îndreptară spre vest. Den se trezi uitându-se la trecători. Era un obicei vechi, care

data de pe vremea când era ziarist – obişnuia să spună că putea să aleagă orice chip la întâmplare dintr-o mare de ființe şi să scoată o poveste despre el sau ea, care de cele mai multe ori, era remarcabil de aproape de adevăr. Acum, sătul să se tot uite la rotule, mergea cu capul înclinat pe spate. Uneori îi era greu să se țină pe picioare, dar acesta fu motivul pentru care văzu silueta în robă şi cu glugă întorcându-se de pe balustrada unui balcon aflat la două etaje deasupra nivelului străzii, în clădirea pe lângă care tocmai treceau. De data asta nu mai era nicio îndoială – hainele irizate, schimbătoare, mantia, sentimentul de prezență... nu era vorba de o identitate greşită. Era ceva real.

Den se poticni, iar I-5 coborî o mână ca să-l stabilizeze.

— Eşti în regulă?

Den se agăță de brațul droidului, prefăcându-se că are amețeli, şi murmură:

— Balconul din stânga. Etajul doi.

I-5 se îndreptă uşor.

— Cineva tocmai a intrat.

— Un Inchizitor. Tocmai a intrat un Inchizitor. Supraveghea strada. Urmărea intrarea în *Colivia de Zăpadă*.

I-5 îl puse pe Den ferm pe picioare.

— Asta crezi tu.

— Nu fi atât de frivol în privința asta, *Cinci*! Ce caută aici?

— Aş putea paria pe o presupunere.

Inima lui Den amenință să treacă în marşarier.

— Puştiul? Crezi că sunt după puşti, sau...

— Cred, zise I-5, întorcându-l şi împingându-l înapoi pe drumul pe care veniseră, că trebuie să găsim un mijloc alternativ de a ajunge în *Poloda Place*.

Mijlocul alternativ se dovedi a fi o deghizare; nu pentru Den, ci pentru I-5. În *Ploughtekal*, la un magazin care pretindea că are cele mai bune țesături din *Sectorul Zi-Kree*, droidul cumpără un costum de piele care îl transformă într-un Koorivar perfect credibil, până la cornul spiralat multicolor care-i stătea pe cap. Era un corn mare, indicând o mare statură socială, iar veşmintele pe care le achiziționase pentru a-l asorta amplificau impresia că era un personaj înstărit, cu multă bogăție şi prestigiu.

La o jumătate de oră după prima lor incursiune în *Colivie*, Den şi I-5 se întorceau din nou, Sullustanul pretinzând că este un agent imobiliar care îi arăta acestui cetățean onorabil locuințele disponibile în zonă. Se apropiară de intrarea în *Colivia de Zăpadă*, Den simțindu-se ca şi cum ochii i-ar fi ars spatele ca laserul. De data asta nu văzu niciun Inchizitor în timp ce se îndreptau spre gura aleii, dar îşi continuară oricum şarada. Aşa că, în ciuda faptului că transpira ca un *ronto* în călduri, Den reuşi să îşi păstreze vocea energică şi curajoasă în timp ce descria cu voce tare caracteristicile proprietăților pe care era mândru să le reprezinte.

— Aceste apartamente sunt spațioase, confortabile şi destul de şic când vine vorba de dotări. Plafoane înalte, pardoseli din duracretă turnată pentru a arăta ca pavelele în zona de preparare a mâncării – reduce alunecarea, să ştiți – şi duşuri sonice sau cu aburi. La alegerea cumpărătorului.

— Cum rămâne cu lumina naturală? mârâi I-5 cu un accent Koorivar perfect. Trebuie să am lumină naturală.

— Atunci ai ajuns la agentul potrivit, se entuziasmă Den în timp ce porneau pe drumul întunecat şi sinuos spre *Poloda Place*. Îți pot face rost de o unitate cu lumină naturală adusă tocmai de la cele mai înalte niveluri ale oraşului.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Oh, vechii arhitecți ştiau ce fac. Lumina este canalizată de o serie de oglinzi mobile.

În timp ce Den bolborosea, neavând nicio idee dacă era vreun adevăr în ceea ce pretindea, se uită în spatele lor. Nu îi urmărea nimeni.

— Ah, da, desigur. Câte camere?

— Câte aveți nevoie. Aveți o soție? Copii?

La semnul din cap al lui I-5, Den spuse:

— Ei bine, lăsați-mă să vă arăt ce e aici în față – un loc minunat de joacă pentru copii.

Accelerară pasul, cu Den aruncând priviri pe furiş peste umăr. Tot niciun urmăritor. Ieşiră în piață, iar Den porni rapid spre centru pentru a se întoarce pe loc, cu brațele largi.

— Vedeți? Aşa cum am spus, loc de joacă pentru copii – deşi nu aş recomanda să fie lăsați nesupravegheați. Un număr de unități au vedere spre piață, desigur, şi...

Se întrerupse atunci când ochii surprinseră o imagine reflectată într-una dintre ferestrele înalte şi înguste. Un Inchizitor stătea în umbra unei streşini din clădirea din fața clădirii lor. Se uita chiar la ei. Stomacul lui Den se simți brusc de parcă cineva tocmai apăsase pe butonul *PORNIT/OPRIT* pentru gravitația de pe Coruscant.

— Da, da, dar aveți ceva la nivelul al treilea? Ceva cu o fereastră care dă spre această curte?

Den se răsuci să se uite la droid, întrebându-se dacă fotoreceptorii aceia omniscienți nu rataseră în sfârşit ceva. Dar apoi, cu mâinile încrucişate în fața lui, I-5 făcu un gest minuscul.

— Este ziua ta norocoasă, prietene, spuse Den. Am o unitate goală la etajul al treilea al acestei clădiri care tocmai s-a eliberat. Foştii chiriaşi erau o gaşcă ciudată – secretoşi, ciudați. Aproape că am fost tentați să suspectăm un comportament criminal.

În timp ce vorbea, se îndreptară spre clădirea lor. În interiorul clădirii, Den făcu tot ce putea pentru a nu se grăbi spre lift şi a se arunca în el. Odată ieşit din lift, la etajul al treilea, continuă să se lupte cu impulsul de a fugi, şi mai degrabă continuă să trăncănească despre o caracteristică sau alta frumoasă a acestei structuri bine construite. La uşa din față a *conaptului*, se uită la I-5. Dacă dădea codul verbal obişnuit pentru a intra, şi îl auzea vreun Inchizitor...

Droidul îşi dădu la o parte mâneca robei pentru a-şi arăta vârful strălucitor al unui deget arătător. Îşi va folosi laserul la putere minimă pentru a transmite codul în computerul casei. Slăbit de uşurare, Den se întoarse spre uşă şi spuse: *Hatto Rondin* – un nume inventat din mers. Uşa se deschise, iar Den se întoarse spre *clientul* său şi se înclină.

— După dumneavoastră.

I-5 aprobă din cap şi intră, urmat de Den. Nici nu trecuseră bine de uşă când Jax apăru, privirea lui trecând de la Den la aparentul Koorivar.

— Den? Cine este... Se uită fix la droid. I-5?

— Trebuie să iubeşti Forța, murmură Den.

— De ce eşti în..., începu Jax, apoi păru că se răzgândeşte. Nu contează. Haide, trebuie să-l scoatem acum pe Kaj de aici şi să-l ducem la studioul lui Ves Volette.

— Ba da, contează, zise I-5, cu un calm incredibil de iritant. Există un Inchizitor în curte.

Jax păru şocat.

— Nu am..., murmură el, apoi înțelese. Efectul taozin. Şi nu îl căutam.

— S-a întâmplat ceva cu Kaj, să înțeleg? întrebă I-5.

Jax aprobă din cap.

— A avut un episod. Aproape o criză. Era singur şi furios, iar asta a ajuns să fie prea mult pentru el. Mă întrebam dacă s-a prins cineva de asta. Cred că am răspunsul.

Se întoarse şi se îndreptă spre fereastră. Gros şi mic, panoul de oțel transparent se întindea pe întreaga înălțime a blocului rezidențial, intersectând fiecare etaj. Den şi I-5 îl urmară pentru a privi în jos, în curte.

Inchizitorul nu era nicăieri la vedere. Ceea ce, desigur, nu însemna nimic.

— Bine, spuse Jax. Rhinann are un speeder care ne aşteaptă la nivelul şapte. Va trebui să fugim până la el. Să-l urcăm pe Kaj în speeder şi...

— Asta nu va fi necesar, spuse I-5. Den şi cu mine am jucat rolul unui agent şi al clientului său pentru publicul nostru neştiutor. Se presupune că mă gândesc să închiriez această grămadă supraevaluată de ferrocretă. Dacă prietenul nostru Inchizitor rămâne în curte, se va aştepta ca noi să plecăm la un moment dat. Asta ar putea fi în avantajul nostru.

Den aprobă din cap.

— Am înțeles. Îi putem distrage atenția în timp ce îl ducem pe Kaj la stația de andocare, sau...

— Sau, spuse Jax, îl putem trece pe Kaj chiar pe sub nasul lui. Se întoarse spre ofițerul lor de logistică de facto. Rhinann, speederul a venit cu şofer?

— Da. Un droid de protocol.

— Ce model? întrebă I-5.

— E un 3PO.

— E bun.

— E bun la ce? întrebă Den.

Se simțea de parcă nişte rafale de blaster îi zburau înainte şi înapoi pe deasupra capului – un scenariu despre care nu-i era greu să creadă că nu va deveni realitate în scurt timp.

Ochii lui Jax erau luminați de ceva nesănătos de apropiat de entuziasm. Se întoarse spre Rhinann.

— În aproximativ zece minute, pune şoferul să aducă speederul la uşa din față.

Rhinann rămase cu gura căscată.

— Să aterizeze în curte? La vedere?

— Exact. Ordonă-i să vină până la acest *conapt.* Îi va duce pe agentul nostru imobiliar şi pe clientul său să semneze nişte hârtii.

Rhinann dispăru înapoi în bârlogul său. Jax era din nou în mişcare, de data asta îndreptându-se spre camera sa. Le făcu semn lui I-5 şi lui Den să îl urmeze.

— Pot să explic..., îi spuse el lui Den, dar Sullustanul îl întrerupse.

— Sunt sigur că poți, spuse el. Ceea ce mă sperie este că explicațiile încep să aibă sens pentru mine. Chiar şi atunci când sunt treaz, adăugă el, ceea ce mi-aş dori din tot sufletul să nu fiu în acest moment.

— Oricum ar fi, spuse Jax, tu şi I-5 îl veți duce pe prietenul nostru Koorivar la biroul tău pentru a semna actele de închiriere.

— S-ar putea să fi găsit un defect de bază în schema ta ingenioasă – şi anume, că I-5 este prietenul nostru Koorivar.

— Nu pentru mult timp.

Cel mai înspăimântător lucru din toată manevra fu trezirea lui Kaj. Jax făcuse asta cu propriile fire de Forță bine menținute, gata să protejeze orice anomalie. Ca o precauție suplimentară, deşi posibil inutilă, îl duseră pe băiat în sufragerie şi îl aşezară pe o canapea, astfel încât sculptura în lumină să se afle între el şi curtea din fața *Poloda Place*. Dacă Inchizitorul încă era acolo şi dacă efectul de camuflaj funcționa la acea distanță şi dacă Jax nu trebuia să recurgă la măsuri extreme pentru a-l calma pe Kaj, ar fi putut să-l scoată de acolo fără să fie detectați.

La fel de uşor ca navigarea printr-un câmp de asteroizi…

Capitolul 13

Den se simțea de parcă o armată de Inchizitori staționau în curte, aşteptând să se năpustească asupra lor. Îşi păstră privirea ațintită asupra lui Kajin în timp ce se apropiau de uşa exterioară şi aproape că sări efectiv când I-5 îl împunse în ceafă.

— Este timpul pentru spectacol. Începe-ți discursul.

— Ah, da. Den îşi şterse palmele pe picioarele pantalonilor, îşi drese gâtul nefiresc de uscat şi se lansă. Mă bucur că am reuşit să găsim o proprietate care se potriveşte perfect nevoilor dumneavoastră. Biroul meu va întocmi actele juridice până când vom ajunge acolo.

Falsul Koorivar aprobă din cap nerăbdător şi îşi bătu mâinile.

— Excelent! spuse el. Şi cât de repede îmi pot muta familia aici?

Vocea era a lui I-5, scoasă cu măiestrie din generatorul de voce al droidului prin intermediul unei raze hipersonice cu bandă îngustă, astfel încât părea să provină de la Kaj cel deghizat, care se trezise şi fusese băgat în schemă ca parte a planului lor.

— Oh, ah… ei bine, în aşteptarea unei verificări a finanțării dumneavoastră, ar trebui să vă putem primi cândva… mâine.

— Foarte bine. Sunt încântat să fac afaceri cu voi.

Ajunseră deja la speeder, iar I-5 deschise uşile pentru ca pasagerii săi să se îmbarce – mai întâi Kaj, apoi Den. Închise uşile şi se urcase pe scaunul şoferului când Den îl văzu pe Inchizitor. Stătea în umbra clădirii de peste drum, aproximativ acolo unde îl mai văzuseră. Kaj se crispase, iar Den ştiu că îl văzuse şi el.

— Dă-i drumul, *Cinci*, murmură el. Apoi către Kaj: E în regulă, puştiule. Vom pleca de aici într-o clipă. Stai cuminte.

Dar Kaj nu rămase cuminte. Ridicase mâna şi încerca să desfacă sigiliile de pe partea din spate a capului costumului său de piele. Den îşi ridică propriile mâini pentru a-l împiedica să reuşească.

— Kaj! Doar calmează-te. Dacă eşti calm, el nu va…

— Nu pot lupta aşa! Kaj oftă. Trebuie să scap de asta!

Speederul se ridică. În acelaşi timp, Inchizitorul ieşi din umbră, cu pasul ezitant, nesigur. Den bănui că simțea ceva, dar nu era sigur ce era. Inchizitorul ridică mâna, ezitant, o întinse din nou spre speederul care se ridica şi încremeni, capul întorcându-i-se în altă parte. În timp ce vehiculul se întorcea şi se înălța spre liniile aeriene, Den îl privi pe Inchizitor cum traversa curtea în direcția opusă, aruncându-se într-un salt cu Forța care îl purta spre stațiile de andocare comune ale blocului rezidențial.

Den îşi dădu seama că urmărea ceva. Sau pe cineva…

* * *

Jax ştiu că şiretlicul era în pericol când simți gâfâitul de teroare al lui Kaj. Nu trebuia să se întrebe ce îl provocase, dar ştia că trebuia să acționeze înaintea băiatului.

Fugi din *conapt*, speriind-o pe Dejah şi trimițându-l pe Rhinann într-o stare de melancolie. Apoi urcă; turbolifturile erau prea lente, aşa că zbură literalmente pe scările de urgență, atingând la aterizări doar cât să schimbe direcția pentru următorul

salt. La al cincilea nivel, se întinse şi îl chemă pe Inchizitor în curtea de dedesubt, emițând un bici subțire şi ascuțit al Forței, calculat să atragă atenția adeptului întunecat. Nimeri bine. Jax simți interesul celuilalt ca pe o smucitură ascuțită a legăturii sale. Tăie firul şi sări, îndreptându-se spre următorul nivel… în direcția opusă celei pe care o luase speederul. Mai lansă două rafale scurte şi ascuțite de energie a Forței, apoi se opri şi coborî literalmente la sol, luând un lift de la nivelurile superioare până la nivelurile medii ale *Ploughtekal.*

Aşteptă acolo o vreme, ascultând după alți utilizatori ai Forței. Când nu se materializă niciunul, porni spre studioul lui Ves Volette.

* * *

Kaj, fără deghizare, stătea cu picioarele încrucişate în centrul atelierului, privind sculpturile în lumină cu ochi plini de speranță. I-5 mută ultima dintre ele la locul ei – în orice caz, ultima funcțională în prezent – în timp ce Den cataloga câte sculpturi *adormite* şi câte părți componente rămăseseră în studiou.

Era o locuință frumoasă, fără îndoială. Pe lângă studioul cu trei etaje şi galeria cu vedere spre el, mai erau patru dormitoare private, o bibliotecă ce funționa ca şi cameră de lucru, o cameră de zi şi o bucătărie mare. O bucătărie adevărată – nu doar o zonă de preparare a mâncării cu obişnuitele mini cuptoare şi frigidere. Se părea că lui Ves Volette sau lui Dejah le plăcuse să gătească.

Den spera că Dejah era bucătarul. Dacă relocau întreaga echipă aici… Se opri. S-ar putea să nu mai fie pe aici prea mult timp. În funcție de răspunsul pe care îl primea de la Eyar, s-ar putea ca în curând să plece spre Sullust şi să lase în urmă această zonă periculoasă, prost concepută şi infestată de Inchizitori.

— Ai terminat cu inventarul ăla? întrebă I-5.

Den ieşi cu forța din reverie şi se uită în jos la datapadul pe care făcea inventarul.

— Da. Cred că da. Mai avem trei sculpturi în colțul îndepărtat care par să nu aibă module de alimentare. O a patra are un modul de alimentare şi un cristal lipsă, şi sunt componente pentru… poate încă două. Doar că nu ştiu dacă lista de piese este completă. Am găsit o înregistrare în jurnal care indică faptul că a păstrat o mică rezervă de cristale şi câteva module de alimentare aici, dar încă nu am dat peste ele.

Fotoreceptorii lui I-5 se aprinseră de surprindere.

— Furate?

Den ridică din umeri.

— Sau le-a ascuns bine. Piesele respective sunt destul de scumpe – atât rare, cât şi scumpe.

Aruncă o privire către băiatul din cercul de sculpturi în lumină.

Curcubeul de lumină se înălța deasupra lui în bolta tavanului, neliniştit, mereu în mişcare, aruncând lumini şi umbre peste tot prin cameră. Den se cutremură, simțindu-se ca şi cum ar fi privit un analog pentru oaspetele lor înfricoşător. Sau pentru puterea pe care o invoca. Încercă să ignore urmele de căldură de pe fața lui şi întrebă:

— Funcționează? Îți poți da seama?

— Nu. Nu ne vom putea da seama până nu vom avea un Jedi aici care să ne spună că funcționează.

— Sau un Inchizitor care să ne spună că nu merge, mormăi Den.

— Va fi de ajuns un *Paladin Gri*?

Den se răsuci şi se uită în sus la galeria de duroțel care se întindea de-a lungul studioului. Laranth Tarak stătea în picioare şi se uita în jos la ei, lumina vârtejurilor de la sculpturi jucându-se deasupra ei, făcând-o să pară că pâlpâie ca flacăra unei lumânări. Lumina strălucea şi pe balustradele lustruite ale galeriei, făcând să pară că ea stătea pe un pod făcut din fire de lumină.

Den fu surprins de cât de bucuros era să o vadă. Îşi dădea seama că ea reprezenta lucrurile aşa cum fuseseră, aşa cum voise el să fie. Sigur, era taciturnă şi fără zâmbet, neînduplecată şi necomunicativă. Nimic din toate astea nu conta, pentru că era de asemenea lipsită de ambiguitate. Laranth, Jax şi I-5 erau cele trei persoane cu care Den Dhur se simțea cel mai bine. Într-o situație grea, ei erau cei pe care îi voia alături de el, păzindu-i spatele.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Eram în cartier şi am simțit o anomalie în Forță.

Laranth părăsi balustrada galeriei şi coborî, folosind liftul antigravitațional al casei. Păşind pe podeaua studioului şi se apropie de ei, cu ochii pe Kaj. Băiatul zâmbi puțin nervos şi îi făcu cu mâna. Spre surprinderea totală a lui Den, Laranth îi făcu şi ea cu mâna.

— Interesant, spuse ea, arătând spre sculpturile în lumină. Mă întreb de ce nu am simțit această proprietate de anulare a Forței în ele până acum.

— Cred că trebuie să fie acordate la o anumită armonică, zise droidul. Întrebarea pertinentă este, funcționează?

Ea îşi întoarse capul pentru a-l privi pe Kaj, înclinându-şi capul într-o parte. Lekkuul ei drept se încolăci uşor. Apoi se întoarse, luă o electrocheie de pe o tavă cu unelte şi o rostogoli între cele două suporturi de sculpturi luminoase cele mai apropiate de ei.

— Kaj… ridică aia.

Băiatul se uită la cheie. Aceasta se ridică de pe podea.

— Ține-o acolo, spuse Laranth.

Apoi parcurse perimetrul cercului. După ce făcu un circuit complet, îl puse pe Kaj să dea drumul uneltei.

— Un pic trece, îi spuse ea lui I-5. Dar foarte puțin. Totuşi, dacă ar fi să facă ceva important acolo, cine ştie ce s-ar putea scurge.

— Se pare, spuse I-5, că va trebui să facem nişte ajustări.

Ochii lui Laranth se măriră.

— Să ne amestecăm în arta unui maestru decedat? Dejah va permite asta? Sunt uimită.

— Serios, Laranth – sarcasmul este un atribut atât de uman.

Laranth îl ignoră.

— Vine şi Jax?

— Jax este aici. Mă bucur să te revăd atât de repede, Laranth.

Den privi din nou spre galerie. De data asta, Jax era creatura de lumină şi umbră, culorile dansându-i pe față şi aprinzându-i metaforic hainele terne.

Sullustanul se simți un pic mai în siguranță acum că în imediata apropiere se aflau doi Jedi. Nu prea mult, dar un pic.

* * *

În urma îndepărtării grăbite a lui Kaj, Haninum Tyk Rhinann stătea la postul său de lucru, simțindu-se de parcă cineva l-ar fi scufundat în apă înghețată. Ajunseseră atât de aproape – atât de aproape de a fi descoperiți.

Oh, era sigur că Pavan va nega acest lucru – dacă se va întoarce vreodată de oriunde ar fi plecat atât de precipitat. Ar fi pretins, fără îndoială, că totul fusese bine, sub control, şi că nu existase niciodată un mare pericol de a fi descoperiți. Dar în apropierea acelui Inchizitor, Rhinann simțise privirea rece a fostului său stăpân.

Se întoarse la stația sa de lucru, încercând cu disperare să-şi adune neuronii împrăştiați într-un fel de ordine. Nu avea *bota*. Poate că nici nu era mai aproape de a şti cine o avea, deşi îl bănuia cu tărie pe micul Sullustan. Toată tărăgănarea şi negațiile erau, cel mai probabil, doar o perdea de fum. Dar bănuielile nu-l ajutau deloc. Sullustanul era în prezent în afara razei lui de acțiune, Inchizitorii dădeau târcoale străzilor din apropiere, iar droidul se pregătea să-i pună între ciocan şi nicovală.

Încercă să-şi calculeze opțiunile. Rhinann credea cu adevărat că orice criză ar trebui rezolvată cu o listă bună. Crearea de liste ordona mintea, calma sângele şi scădea nivelul haosului.

Ar putea fugi acum. Ar fi cel mai sigur. Dar apropierea de *copilul minune* al Forței îi amintise ceea ce îi lipsea. Acel băiat – acel simplu copil – ucisese un Inchizitor şi chiar îi provocase lui Jax Pavan o oarecare îngrijorare. Dacă ar putea experimenta măcar o fracțiune din ceea ce însemna să fii posedat de o asemenea putere...

Putea să-şi aştepte ocazia în timpul limitat pe care îl avea şi să continue să-l preseze pe Den Dhur în legătură cu *bota*. Se hotărâse deja să-l întrebe pe I-5. Presupunea că o abordare directă ar putea da rezultate mai bune.

Îşi învârti aceste idei în cap pentru o clipă, apoi suflă o altă notă înaltă de exasperare printre colții săi. La ce se gândea? Nu aveau nicio şansă să rămână ascunşi de privirea întunecată a lui Darth Vader. Cu siguranță nu cu băiatul acela care radia Forța în toate direcțiile şi nici cu acel droid detestabil, evident hotărât să se facă martir pentru cauza lui Jax Pavan. Într-un fel sau altul, aveau să ajungă în fața lui Vader, iar când aveau să ajungă nu avea să fie frumos. Vader îi va avea pe Jax Pavan, Kajin Savaros, droidul sensibil, Holocronul Sith, *pyroniumul* şi *bota*. Rhinann nu era sigur ce puteau aduce toate astea, dar ştia că nu era de bine. Vader deținea matricea câştigătoare, oricum ar fi privit lucrurile.

Era o singură concluzie care avea sens, oricât de neplăcută ar fi fost. Rhinann îşi dădu seama cu reticență că era pur şi simplu de partea greşită.

Capitolul 14

La ora 03:50, Den şi I-5 se pregătiră să o recupereze pe Dejah şi să se ocupe de îndepărtarea femelei Togruta de pe Coruscant. În astfel de cazuri, talentele gemene ale lui Dejah de telepatie şi de producere de feromoni erau deosebit de eficiente. Ea putea nu numai să creeze o atmosferă de siguranță emoțională care să uşureze trecerea clientei în afara lumii, dar ştia şi când acea atmosferă trebuia consolidată şi când putea fi retrasă.

Convenină ca Jax să rămână cu Kaj şi să lucreze la generatoarele de câmp ale sculpturilor în lumină ale lui Volette. Spre surprinderea lui, Laranth alese să rămână şi să-l ajute. Chiar înainte să plece, I-5 îl luă pe Jax deoparte.

— Mă aştept ca partea mea în această operațiune să fie terminată aproximativ pe la ora douăsprezece. Aşa că am aranjat să mă întâlnesc cu Tuden Sal în această seară la *Cantina Apusul* pentru a-i da răspunsul nostru la propunerea sa.

Cuvintele îi răsuciră stomacul lui Jax şi îi făcură plămânii să se simtă brusc înfometați după aer.

— Şi ce ai de gând să-i spui?

Droidul îşi înclină capul într-o parte şi se uită la Jax cu mirare.

— Am spus *răspunsul nostru* şi chiar am vrut să spun că este răspunsul nostru. Tu eşti parte din asta, Jax. Prin urmare, când mă voi întoarce de la acest transfer, cred că ar trebui să vorbim.

— Îți dai seama că aceste cuvinte sunt încă înfricoşătoare, chiar şi venind de la un droid, răspunse Jax. Ai crede că un Jedi s-ar putea proteja de astfel de lucruri.

— De ce?

— Ar trebui să fim centrați, curajoşi, în ton cu universul...

— Nimic din toate astea nu presupune că sunteți amorțiți sau nepăsători. Te-ai gândit la asta?

Jax aprobă din cap. Se gândise, mai ales în timp ce ar fi trebuit să doarmă. Cumva, gândul că I-5 îl va asasina pe Împărat îl făcuse să se gândească la *bota*. Şi nu era confortabil să se gândească la ea. Îi sugera cu totul altă cale – una plină de ambiguitate şi de pericole.

— Sunt împărțit între mai multe idei, fu tot ce spuse – deşi îşi dădu seama cu un şoc că era mult mai mult decât atât.

Ambivalența îl inundă ca un nor nevăzut. Se scutură. *Trebuie să fi fost prea prins în tot ce se întâmpla ca să las asta să mă afecteze*. Dar nu prea suna adevărat. Se gândise la asta ori de câte ori se întinsese pe pat în încercarea de a dormi. Doar că nu-l deranjase până acum. Nu aşa.

— Îți promit că o să mă gândesc mai concentrat. Ştiu că trebuie s-o fac. Pot să te întreb care sunt gândurile tale în acest moment?

— Poți să întrebi, spuse I-5, apoi se întoarse şi plecă să se alăture celorlalți pentru misiunea *Whiplash*.

Singur cu Kaj şi Laranth, Jax îşi propuse să învețe dedesubturile generatoarelor de câmp fotonic din arta cinetică a lui Ves Volette. Băiatul privea, evident impresionat de abilitatea celor doi Jedi de a se juca cu mecanica dispozitivelor.

— Asta face parte din pregătirea Jedi? întrebă el la un moment dat.

— De fapt, da. Cu atenția îndreptată spre măruntaiele sculpturii, Jax mişcă uşor un ansamblu fibros de emițători şi observă mişcarea corespunzătoare a unui evantai de lumină pulsând în aer deasupra capului său.

— Se pare că țintirea lor este destul de uşoară, spuse Laranth, dar cum rămâne cu creşterea frecvenței pulsațiilor?

— De ce ar fi nevoie să faci asta? întrebă Kaj.

— Cu cât pulsurile sunt mai frecvente, cu atât zidul este mai solid. Este ca şi cum ai țese o plasă. Cu cât fibrele plasei sunt mai frecvente sau mai apropiate între ele, cu atât trece mai puțin prin ea.

Uitându-se la Kaj, Jax văzu lumina înțelegerii răsărind în ochii lui.

— Am înțeles asta, spuse el. Deci ai lucrat la chestii de genul ăsta în şcoala Jedi?

Jax şi Laranth schimbară priviri.

— Fiecare Jedi trebuie să îşi construiască şi să îşi întrețină propria sabie de lumină, îi spuse Jax lui Kaj. Aşa că învățăm toată mecanica şi fizica ei. Asta înseamnă totul, de la confecționarea unei mâner, la selectarea unui cristal, până la asamblarea lui cu un generator de câmp nu prea deosebit de acesta.

Arătă spre măruntaiele suportului de duraluminiu al sculpturii, ca un bol.

— Dar nu tu ai construit acea sabie.

Jax se uită în jos la arma care atârna la centura tunicii sale.

— Nu.

— Nu te face să te simți ciudat să o foloseşti? Adică, e roşie.

Jax se uită la expresia impasibilă a lui Laranth, apoi zâmbi ironic.

— Vrei să spui pentru că e ca cea pe care o folosesc Inchizitorii?

— Păi... da.

— Mă face să mă simt ciudat. Am vrut să o termin pe cea pe care am început să o construiesc eu, dar...

Dar ce?

— Ce te-a oprit? întrebă Laranth.

Atenția ei era îndreptată asupra setului de unelte din trusa lui Volette.

Bună întrebare. Ce îl oprise?

— Nu aveam o sursă de energie care să rezoneze cu cristalul Ilum pentru a genera un câmp coerent.

Kaj arătă spre consola deschisă de pe bolul de lumină.

— Nu este aceea?

Puştiul învăța rapid, trebuia să-i recunoască asta. Jax clipi la miezul sculpturii în lumină. Circuitul indicat de Kaj era într-adevăr o sursă de energie rezonantă, iar el ştia asta de ceva vreme. De asemenea, ştia că aceste sculpturi şi părțile lor componente stăteau aici, aşteptând. De ce nu o întrebase pe Dejah dacă ar putea folosi una dintre ele? Ea se oferise să le vândă pentru întreținere, îl lăsase să se joace cu ele de dragul lui Kaj, aşa că de ce nu ar putea fi o sursă de energie pentru sabia lui de lumină?

— Ai dreptate, spuse el. Va trebui să întreb despre asta.

Simți amuzamentul lui Laranth şi îl ignoră.

— Ce vei face cu cea veche?

Jax putea simți atenția băiatului asupra armei care îi atârna la şold.

— Adică, va trebui să mă înveți să folosesc una, nu? continuă Kaj. Şi probabil că nu există timpul sau resursele necesare pentru a construi două...

Jax rânji la entuziasmul lui tineresc. Îşi dădu seama că nu era cu mult mai în vârstă decât Kaj – mai puţin de cinci ani – dar se simţea clar mai bătrân prin comparaţie.

Într-un colţ al încăperii, lângă bancul de lucru al lui Ves Volette, un ping îl anunţă de sosirea unui mesaj. Aruncându-i o privire lui Laranth, Jax trecu la staţia de lucru pentru a vedea sursa mesajului. Era Rhinann.

Jax activă nodul HoloNet.

— Rhinann, este ceva în neregulă?

Faţa Elominului spunea că se întâmplau multe.

— Ne-a contactat Pol Haus, spuse el. Doreşte să vorbească cu tine.

— Este vorba despre... Jax se uită din nou la Kaj. Problema pe care ne-a adus-o recent?

— Oh, într-adevăr. Doreşte să ştie dacă *avem ceva pentru el în legătură cu problema Jediului ucigaş*. Astea au fost exact cuvintele lui.

Jax simţi privirea bruscă şi intensă a *Jediului ucigaş*. Nu era confortabilă.

— Spune-i prefectului Haus că am fost ocupaţi cu o altă problemă şi că încă nu avem nimic pentru el. Spune-i că încă trebuie să mai cercetăm diferite conexiuni.

— I-am spus deja asta. Doreşte să vorbească cu tine.

— E acolo?

— Da.

— Înţeleg. Eşti...

Jax făcu un gest cu mâna care era codul *Whiplash* pentru *camuflat* sau *camuflare*. Spera ca Rhinann să-i înţeleagă semnificaţia şi să se asigure că împrejurimile şi locaţia lui erau ascunse. Elominul îşi înclină capul, apoi spuse:

— Vrei să vorbeşti cu el?

— Desigur.

Jax îşi întoarse uşor capul şi îi făcu semn lui Kaj să rămână în cealaltă parte a camerei. Cu ochii mari, tânărul dispăru în spatele zidului său de lumină ţesută.

Haus apăru în afişajul holografic ca un cap şi umeri în mărime naturală plutind în aer.

— Jax Pavan! spuse el pe un ton aproape jovial. Asociatul tău îmi spune că nu ai nicio veste pentru mine despre *obiectul* pe care îl caut. Chiar aşa este?

Jax surprinse un icnet înăbuşit şi ofuscat din partea lui Rhinann.

— Asociatul meu pare insultat că nu ai încredere în el, domnule prefect.

— Nu are nimic de-a face cu încrederea. Are de-a face cu funcţia ta în acea adunătură de neadaptaţi pe care o numeşti *echipă de investigaţie*. Clientul s-a bazat pe mine pentru a obţine rezultate. Până acum tot ce am obţinut de la informatorii mei – şi tu de la ai tăi, bănuiesc – sunt priviri care spun că mi-am prăjit creierul cu mirodenii dacă pot să cred că îmi vor spune ceva. Pot să-ţi reamintesc ceva: cu cât clientul nostru este mai aproape de mine, cu atât este mai aproape de tine.

Jax respiră adânc.

— Înţeleg foarte bine această parte a ecuaţiei.

— Bine. Ţine minte, asta nu e o ameninţare. Este un avertisment. Dacă clientul va crede că îl obstrucţionăm, nu va fi bine pentru niciunul dintre noi. Incompetenţa o va trece cu vederea – pentru o vreme – dar nu şi subterfugiile. Trebuie să îi arătăm ceva. Haus îşi înclină capul cu coarne şi se uită atent la Jax. Fă-ţi cercetările, Pavan. Dar fă-le repede, sau clientul îmi va forţa mâna.

— Nu sunt sigur de unde să încep.

— *Poodoo* de *bantha*. Te cunosc. Capul ăla al tău e foarte deştept. O să-ți dai tu seama.

Apoi dispăru, lăsându-l pe Jax să stea înțepenit pe podeaua studioului.

Ştie. Cumva ştie că îl avem pe Kaj. Jax trebuia să termine acea *cercetare*. Dacă citise bine codul lui Haus, ştia unde trebuia să o facă. Se întoarse spre Laranth, care stătea deoparte, cu fruntea încruntată.

— Ai auzit? Când ea aprobă din cap, el întrebă: Ştii la ce face aluzie?

— Nu direct. Nu ştiu mai multe despre el decât că este prefect de sector. Evident, ar trebui să înțelegem că şeful *Whiplash* ştie mai multe.

— Poți să stabileşti o întâlnire cu Yimmon? Aş vrea părerea lui... despre mai multe lucruri, de fapt.

— Inclusiv complotul nebunesc al lui Tuden Sal?

— Crezi că e nebunesc?

— Îți pasă ce cred eu?

Era o provocare în acei ochi verzi.

— Da, bineînțeles că-mi pasă. Cum ar putea să nu-mi pese?

Ea ridică din umeri.

— Când m-ai lăsat în infirmerie, nu părea să-ți pese. Dintr-o dată erai foarte orientat spre viitor.

— Când te-am lăsat în infirmerie..., începu Jax, apoi îşi aminti că aveau public: Kaj le urmărea interacțiunea cu un interes avid.

Jax dădu din cap spre sculpturile în lumină.

— Probabil că ar trebui să ne întoarcem la treabă.

— Da, spuse Laranth, cu expresia impasibilă din nou în plină forță. Probabil că ar trebui.

Capitolul 15

Până când treminară de îndeplinit sarcina, Jax era atât de obosit încât vedea imagini plutitoare de lumină în culori inverse, interacționând cu produsul muncii lor. Dar acum îl aveau pe Kaj înconjurat de o serie de şase evantaie de lumină care pulsau atât de repede încât păreau să scânteieze.

Încântat de efect, Jax îl puse pe Kaj să încerce o serie de exerciții de Forță şi fu răsplătit când nu găsi nicio scurgere. El şi Laranth urcară chiar în galerie şi se aplecară peste *acoperişul* structurii în lumină. Nimic din ceea ce făcea Kaj nu scăpa, nici măcar atunci când execută un salt cu Forța care îl duse până la nivelul balustradei galeriei.

— Chiar sunt în siguranță aici?

Nesiguranța lui copilărească era captivantă. Jax rânji.

— Da. Cred că eşti.

— Şi ce urmează? întrebă băiatul nerăbdător. Mă poți învăța să folosesc o sabie?

Rânjetul lui Jax se făcu tot mai mare când se uită la Laranth. Îşi putea imagina ce credea ea despre entuziasmul lui Kaj pentru arma Jedi.

Ca de obicei, expresia ei nu dezvăluia nimic.

— Vrei să-i vorbeşti despre blaster ca fiind o armă mai bună? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Filozofia *Paladinilor Gri* este pur şi simplu că fiecare Jedi ar trebui să aleagă stilul de armă care i se potriveşte cel mai bine. Din ceea ce am văzut despre *stilul* lui Kajin, aş spune că s-ar putea să nu aibă nevoie de nicio armă.

Băiatul părea abătut.

— Dar îmi plac săbiile de lumină.

— Atunci foloseşte o sabie, dacă vrei. Sunt sigură că Jax te poate ajuta să-ți construieşti una.

— Putem folosi mânerul acelei arme?

Kaj rătă cu capul spre arma Sith.

— Sigur.

— Serios? Nu trebuie să fie – ştii tu – originală?

— Un mâner poate fi făcut din orice simte un Jedi ca fiind confortabil de ținut în mână, spuse Laranth.

— Putem începe acum? întrebă Kaj.

— Să construim o sabie? Nu, spuse Jax. Am nevoie să...

— Nu, mă refeream la mine să învăț să folosesc una.

Jax se gândi la idee, ochii lui plimbându-se prin studio în căutarea unui surogat potrivit pentru o sabie. Găsi o bucată lungă de duraluminiu de aproximativ doi centimetri şi jumătate grosime şi doar puțin mai scurtă decât o lamă standard. Luând din geantă o telecomandă, pe care o împachetase mai devreme, intră în cuşca de lumină, o activă şi o aruncă în aer, unde rămase, zumzăind şi aşteptând instrucțiuni.

— Asta e o jucărie? întrebă Kaj.

— Nu chiar. E un droid de antrenament – o telecomandă. Cu el începe fiecare Padawan. Trage în tine cu raze EM, iar tu încerci să le parezi înainte să te lovească. Îi arătă lui Kaj un loc de-a lungul liniei de margine. Priveşte, spuse el.

Închise ochii, luă tija de duraluminiu şi înfruntă cu ea sfera mişcătoare. Dădu comanda de activare, iar micuța sferă se îndepărtă de el. O urmări cu Forța, învârtindu-se în cerc, mişcându-se la fel ca telecomanda. O simți îndreptându-se spre un atac, simți micuța rețea neurală pe punctul de a declanşa o rază sfârâitoare de energie. Se mişcă uşor pentru a o intercepta cu tija şi simți o pâlpâire de energie ca răspuns, care îi urcă pe aşa zisa sabie până la mâini. Gâdila, dar nu neplăcut; metalul difuza încărcătura. Continuă exercițiul, arătându-i lui Kaj posturile şi mişcările de bază ale Shii-Cho, fără să deschidă ochii până când nu devie o duzină de lovituri.

Între timp, Laranth dădea târcoale perimetrului cuştii de lumină, mergând chiar până la galerie şi scanând după scurgeri.

— Uau, răsuflă Kaj când Jax dezactivă în sfârşit telecomanda. A fost uimitor. Nici măcar nu te-ai uitat la ea.

Jax îl privi pe băiat neîncrezător pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

— După ceea ce te-am văzut pe tine făcând, tu eşti impresionat de scrimă mea cu o telecomandă?

— Când folosesc Forța pentru a mă apăra, e doar instinct şi disperare, spuse Kaj cu seriozitate. Nu o pot controla aşa – pur şi simplu lovesc. Chiar şi atunci când o folosesc pentru a face alte lucruri, cum ar fi să obțin mâncare sau haine sau să găsesc un adăpost sigur, nu sunt niciodată sigur de ea. Nu ştiu niciodată exact ce va face.

— Înțeleg. Fiecare Padawan trece prin asta. Fiecare Padawan trebuie să îşi învețe propria tehnică. Jax îi întinse băiatului sabia falsă. Încearcă.

Kaj se uită cu nostalgie la sabia adevărată care atârna de cureaua lui Jax.

— Nu aş putea...

— Nu încă. Aşa cum ai subliniat, nu-ți cunoşti cu adevărat puterea.

— Da. Kaj luă tija. Trebuie să închid ochii?

— Încearcă cu ei deschişi pentru o vreme. Apoi poate vom încerca o mască.

Ascultător, Kaj imită poziția lui Jax şi aşteptă ca telecomanda să îl atace. De la început, devie destul de bine salvele, nepermițându-le să-l atingă. Dar Jax înțelegea ce voia să spună despre disperare. Nu anticipa atacurile telecomenzii folosind Forța. Mai degrabă, se folosea de timpii extraordinar de rapizi de reacție pe care îi dădea Forța şi se mişca atunci când micul port de armament al telecomenzii clipea, dându-se de gol. Era o diferență, iar asta putea însemna viață sau moarte într-o situație de luptă.

Jax opri antrenamentul după câteva minute şi găsi o eşarfă în garderoba lui Ves Volette pe care o folosi pentru a-i acoperi ochii lui Kaj. Băiatul zâmbi sub masca improvizată, iar Jax îi putu simți nerăbdarea. Voia o provocare, voia să dovedească.

Fără să-l aştepte pe Jax să înceapă exercițiul, Kaj rosti comanda de activare.

Telecomanda săltă în aer şi îl lovi imediat pe Kaj cu un fulger de energie.

— Au! țipă băiatul şi se învârti.

— Opreşte, instrui Jax telecomanda, străduindu-se să rămână serios. Gândeşte-te la spațiul din jurul tău ca la un câmp – o pânză țesută de şi din Forță. Acest câmp te uneşte cu orice altceva din mediul tău: eu, tija, droidul. Lasă Forța să te ghideze.

— Dar telecomanda este un mecanism – nu este vie. Cum poate Forța să citească intențiile unui mecanism?

— Nu e o chestiune de intenții, Kaj. Ale tale sau ale telecomenzii. Forța există peste tot – în prezent, dar şi în trecut şi în viitor. Iar Forța te poate mişca în direcția corectă.

— Dar viteza...

— Te-am urmărit cum te mişti. Fără să fii legat la ochi, ai reacționat la vederea deschiderii orificiului fasciculului şi nu te-a lovit nici măcar o dată. Forța îți poate afecta reflexele astfel încât să fii şi mai rapid. Simte Forța, Kaj. Las-o să te ghideze...

Un zâmbet lent se răspândi pe fața lui Kajin, iar băiatul tăie aerul cu sabia de antrenament.

— Lasă-mă să încerc din nou, Maestre.

Jax simți o roşeață caldă de satisfacție la auzul acestor cuvinte. Poate că avea pe ceva ce să-i învețe pe alții, până la urmă. Ieşi din zidul de lumină, chemă din nou telecomanda în acțiune şi îl privi pe Kaj dansând cu ea. Aceasta lovi o dată mâneca tunicii tânărului, iar altă dată îi prinse vesta. Dar, cu un zâmbet din ce în ce mai mare, băiatul para săgețile, la început ezitant, apoi cu o încredere din ce în ce mai mare, dansând încoace şi încolo în cercul de lumină cinetică. Laranth se întoarse în tăcere lângă Jax.

— Devine încrezut, murmură ea.

Avea dreptate. Jax îşi dădea seama după îngâmfarea din mişcările mai mult grațioase ale lui Kajin. Probabil că era un moment bun pentru a opri antrenamentul, deşi putea fi benefic pentru puşti să mai fie lovit o dată.

Chiar în timp ce se gândea la asta, Kaj făcu o paradă proastă. O mişcare greşită îi duse mâna prea sus, iar mica sferă plutitoare îl înțepă în încheietură. Țipă şi se învârti după droid – acesta plonjă şi îl lovi din nou la gât şi a treia oară în fese.

Înainte ca Jax să poată opri telecomanda, Kaj răcni incoerent de furie şi dădu drumul unei explozii de energie a Forței. Nefericita telecomandă fu spulberată din cercul de lumină, iar tija de duraluminiu se îndreptă direct spre Jax.

Dacă nu ar fi pus în practică ceea ce predica despre simțurile Forței, ar fi fost înjunghiat. Aşa însă, tija zbură pe lângă el, ratându-l de puțin, trecând exact prin locul în care îi fusese inima cu o clipă înainte, şi se îngropă cincisprezece centimetri în peretele de plasticretă al studioului. Se întoarse să vadă bolurile de lumină care susțineau *camera de siguranță* a lui Kaj scuturându-se violent.

— Kaj! strigă Jax, întărind comanda verbală cu o aplicare a Forței în timp ce se avânta prin vălul de lumină şi intra în cerc.

Băiatul îşi smulse legătura de la ochi şi rămase cu fața la Jax, gâfâind şi rigid de furie, cu o mână ridicată pentru a se apăra de atac.

În afara cercului, Laranth avea blasterele îndreptate spre băiat.

— E doar un exercițiu, spuse Jax. Doar un exercițiu. Calmează-te.

Încet-încet, furia roşie se topi din ochii băiatului, pentru a fi înlocuită de o teamă mizerabilă.

— Îmi... îmi pare rău. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Mi-am pierdut cumpătul. Îmi pare atât de rău.

— Asta, spuse Jax, este ceva la care trebuie să lucrăm, Kaj. Nu poți folosi Forța din furie sau ură. Atragi partea întunecată când faci asta. Ține minte: *Nu există pasiune; doar seninătate.*

Umerii lui Kaj se lăsară în jos şi aprobă din cap.

— *Nu există ignoranță; doar cunoaştere.* Am nevoie de cunoaştere.

— Serios? mormăi Laranth, punându-şi armele în tocuri.

Frica pâlpâi din nou în ochii băiatului.

— Nu vreau să trec de partea întunecată, Jax. Nu vreau să fiu ca Inchizitorul ăla. L-am simțit când a venit după mine. Era plin de ură rece ca... ca un lac de metan

înghețat. A vrut să mă omoare şi nici măcar nu mă cunoştea. Nu vreau să fiu aşa. Învață-mă să nu fiu aşa, te rog.

Se uită de la un Jedi la altul cu o rugăminte în ochi.

— Vom încerca, spuse Jax, uitându-se la Laranth pentru acord.

Dacă supraviețuim lecțiilor, spunea expresia ei.

— Vestea bună e că nu s-a scurs nimic, continuă Jax. Am văzut ce se întâmplă, dar nu am simțit.

— Norocul tău, adăugă Laranth ironic. Dacă ai fi fost legat la ochi, ai fi fost mort acum.

Şi dacă cineva mi-ar fi spus acum două zile că acesta ar fi un gând liniştitor, se gândi Jax, *l-aş fi făcut nebun.*

După aceea, trecură la activități mai blânde, cei doi Jedi punându-l pe Kaj să facă o serie de exerciții de meditație menite să simtă texturile lumii din jurul lui, folosind doar Forța. Acestea au fost mult mai reuşite, iar Kaj părea să fi lăsat în urmă umbra primului său antrenament exploziv cu sabia. Mâncară şi apoi băiatul dormi pe o canapea pe care Jax o trăsese în cuşca de lumină.

— Pare chiar mai tânăr când doarme, comentă Jax. Mă face să mă simt bătrân.

— Nu ai bănui niciodată că e capabil să arunce în aer întreaga clădire, nu-i aşa? spuse Laranth.

Jax chicoti, realizând brusc cât de mult îi lipsea *Paladina Gri*. Se uită la ea, întinsă cu grație felină pe o canapea joasă din sufrageria de la etaj, şi se întrebă cum de fusese atât de prost încât să o lase să plece. Câteva gânduri i se ciocniră în cap în drumul lor spre gură: *Cere-i să se întoarcă în echipă şi să ajute la antrenarea băiatului. Întreab-o ce crede cu adevărat despre complotul lui Tuden Sal.*

Deschise gura să vorbească – şi în acel moment, uşa din foaier sună, apoi se deschise glisând pentru a-i lăsa să intre pe I-5, Den şi Dejah. Laranth se ridică în picioare dintr-o singură mişcare ca de bici. Îi dispăruse poziția relaxată; atmosfera de mulțumire caldă dispăru odată cu ea.

Confuz, Jax se ridică. Evident, nu o mai putea întreba nimic acum.

— Cum a mers? îl întrebă el pe I-5.

— A mers bine. Femela este în drum spre Orto, unde o familie bine plasată o aşteaptă să o preia. Am observat că încă mai este întreagă clădirea, aşa că presupun că lucrurile au mers bine şi aici?

Jax se uită la Laranth, dar ea se retrăsese de lângă ei, cu expresia feței la fel de impenetrabilă ca un zid de duracretă.

— Amestecat, recunoscu el. Vestea proastă este că Kaj a mai avut un episod. A devenit frustrat cu droidul de antrenament şi l-a distrus. Vestea bună e că sculpturile nu au lăsat nimic din asta să iasă la iveală.

Acum Laranth îl privea în ochi, observând în tăcere omisiunea lui evidentă – cât de aproape fusese de moarte.

— Le-ai modificat, deci? întrebă Dejah, durerea agravându-i vocea.

— Dacă nu am fi făcut-o, spuse Laranth cu răceală, nu ar fi existat nicio şansă pentru Kaj să fie vreodată antrenat. Oh, şi locul ăsta ar fi plin de Inchizitori chiar acum. Se întoarse spre Jax. Ar trebui să plec. Îi voi duce mesajul lui Thi Xon Yimmon.

— Oh, sigur, spuse Jax. Anunță-mă când îl pot vedea. Trebuie să fie curând. Astăzi, dacă este posibil.

Ea aprobă din cap sec şi plecă.

— Te întâlneşti cu Yimmon? întrebă I-5.

— Trebuie să rezolv câteva lucruri cu el.

Le povesti despre mesajul lui Pol Haus, despre discursul lipsit de subtilitate că *aceasta nu este o amenințare*, despre indiciul care, atât el, cât şi Laranth, simțeau că îl indica pe liderul *Whiplash*. Reacțiile variară. Dejah părea nerăbdătoare să ajungă la adevăr. Den părea iritat, dar nu spuse nimic. I-5 fu cel care făcu o observație foarte tulburătoare.

— Te-ai gândit, întrebă el, că poate acesta este modul lui Pol Haus de a obține acces la Thi Xon Yimmon? Acces pe care nu îl are încă?

Jax deveni rece până la suflet.

— Crezi că e o înscenare? Că vrea să ne folosească pentru a-l duce la Yimmon?

— Nu cred asta, neapărat, dar este un aspect de luat în considerare.

— Trebuie să ne asigurăm că atunci când mă voi întâlni cu Yimmon, nu sunt urmărit.

— Cred că putem gestiona asta, zise I-5. De asemenea, cred că avem o chestiune importantă de discutat în echipă. Se întoarse spre Den, care era cocoțat în scaunul din fața terminalului HoloNet de la etaj. Dacă ai fi atât de amabil să-l contactezi pe Rhinann...

Den tresări, surprins. Era clar pierdut în propriile gânduri. Se uită de la Jax la I-5, apoi se întoarse să stabilească conexiunea. Într-o clipă, Elominul apăru într-o hologramă în mărime naturală deasupra holoproiectorului de lângă terminal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ce nu este în regulă?

— Multe, mormăi Den.

— Nimic, spuse I-5. Trebuie să ne consultăm. Am promis că-i voi da lui Tuden Sal un răspuns la propunerea sa în seara asta. Deşi mai sunt câteva ore până atunci, încă nu am un răspuns ferm pentru el. Aş vrea să ştiu poziția fiecăruia dintre voi.

— *Eu aleg să stau jos*, spuse Den. Se uită în sus la droid. Îmi cunoşti părerea. Nu mi-am schimbat-o. E prea periculos – pentru tine, pentru noi, pentru Jax, pentru *Whiplash* şi tot ce reprezintă ei. Eu votez nu.

— Nici eu nu aş fi putut-o spune mai bine, fu de acord Rhinann. Sunt, pentru prima dată, în deplin acord cu Den. Eu votez nu.

— Iar eu, spuse Dejah, votez da.

Den şi Rhinann reacționară amândoi la asta cu o neîncredere uluită, iar Jax trebui să recunoască că era la fel de şocat, deşi reuşi să nu arate asta.

— Îmi dau seama că este o schimbare radicală de opinie pentru mine, continuă Zeltrona, dar m-am gândit mult la asta în ultimele zile şi mi-am dat seama că prin tot ce am trecut – fuga, ascunderea, camuflarea talentului lui Kaj, acum teama că Pol Haus ne va folosi pentru a-l demasca pe Thi Xon Yimmon şi a distruge *Whiplash* – nimic din toate astea nu s-ar întâmpla dacă Împăratul nu ar fi la putere. Acest Imperiu sugrumă viața poporului său. Trebuie să cadă, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Jax?

I-5 se uita la el, aşteptând un răspuns, dar Jax nu avea niciunul.

— Acesta este unul dintre lucrurile despre care trebuie să vorbesc cu Yimmon, pentru că Dejah are dreptate – ceea ce vom decide să facem va avea un impact asupra *Whiplash* şi asupra tuturor celor pe care îi *atinge*. Va avea un impact asupra tuturor celor pe care îi *atingem* noi. După ce mă întâlnesc cu Yimmon promit să îți răspund.

— Chiar trebuie să faci asta, Jax? întrebă Dejah cu seriozitate. Se ridică de pe

scaun şi veni să îi ia mâinile în ale ei, privindu-l în ochi. Nu-ți cunoşti propria inimă? Nu poți simți ce e drept? Nu vezi că Împăratul trebuie să moară?

El vedea asta. O vedea foarte clar. O simțea, dar ştia şi cât de seducătoare poate fi ideea de răzbunare. Cum se putea insinua în inimă şi să pară, să sune şi să se simtă ca fiind logică, ca fiind vorba despre justiție sau dreptate.

Îl auzi pe Den murmurând, în timp ce îşi smulgea mâinile din strânsoarea lui Dejah.

— Trebuie să vorbesc cu Yimmon, repetă el.

Dejah se întoarse şi ieşi din cameră, îndreptându-se spre galerie, unde se opri să se uite la Kaj prin strălucirea câmpului de lumină. Apoi, cu o privire înapoi la Jax, intră în bucătărie.

Jax îşi îndepărtă privirea de la ea cu un efort, întorcându-şi atenția către I-5.

— Poți să aştepți? întrebă el simplu.

Droidul îşi înclină capul.

— Cum doreşti.

— Ei bine, spuse Rhinann, asta e o amânare, presupun. Înainte să plec, am câteva lucruri de raportat. Unul este că au fost din nou Inchizitori în cartier astăzi. Doi sau trei – e greu de spus. Cred că trebuie să abandonăm această locație…

— Da, spuse Jax. Sunt de acord. Ai nevoie de ajutor?

— Cred că sunt capabil să mă descurc singur, mulțumesc. Ştiu cum să fac să-mi acopăr urmele.

— Şi celălalt? întrebă I-5.

— A venit un mesaj pentru Den de la o anume Eyar Marath. Să-l transmit?

— Nu, spuse Jax. Ar putea fi urmărit. Criptează-l, cristalizează-l şi adu-l cu tine când vii. Dacă e în regulă, Den?

Sullustanul devenise incredibil de palid şi îi tremurau faldurile obrajilor. Nu spuse nimic, ci doar aprobă din cap.

Jax deschise gura să întrebe dacă se aştepta la veşti proaste, dar înainte să poată spune ceva, Den alunecă de pe scaun şi părăsi camera. Îl auziră coborând cu liftul în studioi. O clipă mai târziu, Dejah apăru în intrarea largă a sufrageriei.

— Bucătăria e goală şi am chef să gătesc ceva. Mă duc la piață, anunță ea.

Jax fu uşurat s-o vadă plecând, sperând că făcând ceva creativ i-ar putea linişti nervii şi ar face-o mai bine dispusă față de decizia lui care încă nu era o decizie.

Capitolul 16

Jax se întâlni cu Laranth într-un colț al *Sălii Grotei* de la *Locul lui Sil.* Decupat din substructura de ferrocretă a blocului comercial de deasupra şi modelat să arate ca o peşteră naturală, subsolul era singurul loc liniştit pe care îl avea cantina.

Jax ajunse primul acolo, luă o cabină din colț cu o masă făcută să arate ca o stalagmită ghemuită, cu vârful plat, şi comandă o bere de *rădăcină daro.*

Apoi se ghemui în fața băuturii aurii palide, privind cum se stinge efervescența din ea. Nu era alcoolică, dar părea că ar putea fi. O sorbi încet, savurând aroma cremoasă şi întrebându-se dacă Laranth va apărea. Se simțea ciudat de gol pe dinăuntru, ca şi cum o parte din el era absentă – ceva ce era obişnuit să aibă acolo.

Şi era neliniştit. Ei bine, existau mai multe motive pentru nelinişte: Inchizitorii pândeau la *Poloda Place*, Kaj făcea crize de Forță, Haus se sprijinea pe ei pentru a-l demasca pe Kaj, Sal se sprijinea pe ei pentru a pune la cale o crimă. Şi mai erau şi fricțiunile aparent banale dintre Dejah şi Laranth... şi Dejah şi Den... şi Dejah şi Rhinann. De fapt, singurii care nu păreau deranjați de Zeltronă erau I-5, Kaj şi Jax însuşi. Îşi aduse brusc aminte de acel fior străin de gelozie pe care îl simțise în stomac când Dejah răspunsese nevoii lui Kaj. Asta fusese pur şi simplu ciudat.

Da, era atrăgătoare, dar el filtrase partea chimică din asta, nu-i aşa?

Îşi aduse aminte de conversația pe care nu reuşise să o aibă cu Laranth la studiou – de comentariul ei despre plecarea lui din infirmerie. Fusese un moment în care se uitase în ochii ei şi ştiuse – ştiuse cu certitudinea intuiției potențate de Forță – că erau pe aceeaşi lungime de undă şi că, în adâncul diferențelor dintre speciile lor, filozofiile lor, pregătirea lor şi personalitățile lor, erau... ce?

Îşi scutură capul. Fusese o senzație atât de trecătoare. Sentimentul că o cunoştea, complet şi sincer, şi că ea îl cunoştea pe el cu aceeaşi claritate. Că erau, cumva, două părți ale unui întreg care era ținut împreună de Forța însăşi.

Apoi dispăruse, spulberată de frica lor reciprocă. Şi de altceva.

Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri: ieşirea în salonul de dincolo de camera în care zăcea Laranth; lumina filtrată a soarelui, ceilalți care îl aşteptau, râsul senzual al lui Dejah şi sentimentul că totul va fi mai uşor, mult mai uşor fără sobra Twi'lekă...

Ceva rece şi insidios se târî din adâncul stomacului lui Jax. Îşi luă mâinile de pe cana rece şi se dădu înapoi în cabină, privind jocul de lumină prin lichidul de culoarea chihlimbarului pal. Fusese manipulat? Se lăsase să fie manipulat?

— Eşti bine? Arăți de parcă tocmai ți-a trecut viața prin fața ochilor.

Laranth, cu ochii ei mari şi întunecați privindu-i chipul, alunecă în cabină lângă el. El îşi spori strânsoarea asupra Forței, trăgând țesătura ei în jurul lui ca o pe mantie reconfortantă. *Trecea viața prin fața ochilor mei? Da, ceva de genul ăsta.* Ceva din viața lui trecuse cu siguranță pe lângă el atât de repede, încât nu reuşise nici măcar să o atingă înainte să dispară.

Se întoarse să o privească, surprinzând îngrijorarea sinceră din ochii ei.

Ar putea să recupereze vreodată acel moment?

— Tocmai am avut o realizare destul de neplăcută.

Sprâncenele ei se ridicară.

El scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să înlăture revelația.

— În dimineața asta ai spus că Kaj devine încrezut. Tocmai mi-am dat seama că şi eu am fost încrezut. Despre ceva mult mai important decât un droid de antrenament.

— Eşti plin de ghicitori astăzi. Parcă ai fi Maestrul Yoda.

El scutură din nou din cap, punându-şi mâinile în jurul berii de *rădăcină daro*.

— Maestrul Yoda nu ar fi făcut niciodată greşeala asta.

Ea îl privi, iar el fu sigur că ochii ei vedeau mai mult decât ar fi vrut el să vadă.

— Sunt sigură că, dacă l-ai întreba, ți-ar spune că toți facem astfel de greşeli din când în când.

El deschise gura să întrebe ce voia să spună prin *astfel de greşeli*, când ea îşi îndreptă atenția spre un cuplu de Rodieni care tocmai intraseră în grota slab luminată, braț la braț. Când se întoarse spre el, Jax îşi dădu seama că trecuse încă unul dintre momentele vieții lui. Gândul aduse cu el un strop de panică incipientă.

Nu există emoție; doar pace.

— Cum se simte frățiorul tău? întrebă Laranth, referindu-se la Kaj.

— E bine. Juca *sabacc* cu băieții.

— Juca *sabacc* cu Zeltrona.

Fusese el atât de transparent?

— Asta e o problemă?

— Nu. De fapt, cred că e o idee bună. Ea îl poate menține calm. A făcut minuni cu femela Togruta, după toate spusele. Îşi înclină capul spre băutura lui şi ridică puțin vocea. De ce nu termini asta ca să putem merge într-un loc mai retras?

El se luptă pentru scurt timp cu disonanța cognitivă, confuz pentru o jumătate de secundă de căldura moale a vocii ei. De statica vagă care se ridică între ei când ea se aplecă aproape de el. *Nu există pasiune; doar seninătate.*

El îşi dădu băutura înapoi şi îi zâmbi, încadrându-se în rolul atribuit.

— Voi merge oriunde vrei tu să mă duci.

Ea îi aruncă o privire care, din cealaltă parte a camerei, trebuie să fi părut arzătoare. De aproape, efectul era oarecum diferit. Mai mult ca o arsură.

El se posomorî.

— Ce – e prea mult? murmură el.

Ea îl apucă de mână şi îl trase afară din cabină. Se îndreptau spre ieşirea din cantină când o femelă Devish înaltă trecu pe lângă ei la intrare.

— Laranth! strigă femela cu un zâmbet larg.

Twi'leka îi întoarse salutul, dar nu şi zâmbetul.

— Cine e omul cel nou? întrebă femela Devish, cu o privire sugestivă pe fața ei roşie şi taciturnă.

— Nu ştiu încă, spuse Laranth. Dar am de gând să aflu.

Ieşiră din cantină, cu râsul femelei Devish urmându-i pe alee.

— Omul cel nou? întrebă Jax după ce străbătură aproape un bloc. Există unul vechi?

— Întâlnesc o mulțime de oameni în cantina aia, Jax. Contacte. Prieteni.

Iubiți? vru el să întrebe, dar nu o făcu.

Coborâră trei niveluri de la marginea portului spațial, într-un labirint de tuneluri şi alei atât de complexe, încât Jax se întrebă cum îşi putea găsi drumul spre ieşire cineva care nu era Jedi – sau cel puțin un adept al Forței.

Când crezu că ajunseseră la destinație, Laranth urcă într-un speeder care îi

aştepta şi fură duşi într-un cartier nu foarte diferit de cel în care se afla *Poloda Place*. Adânc, printre străduțele încrucişate, se afla un teatru vechi, de genul celor în care se montau piese de teatru live pentru un public restrâns. Acestea făcuseră furori cu vreo patru sute de ani în urmă, dar acum vechea clădire nu mai era de mult la modă şi era învăluită în murdărie şi glorie decolorată. Avea o mică galerie de artă la primul etaj, unde artişti necunoscuți lui Jax expuneau o gamă variată de lucrări, inclusiv, observă el cu interes, câteva sculpturi murale în lumină.

Deşi suportul era acelaşi cu cel folosit de regretatul Ves Volette, stilul de expunere era complet diferit. În loc de un bol din care izvora o fântână de lumină cu forme ingenioase, acestea erau afectate de faptul că lumina sărea pe perete de pe o tavă lungă şi îngustă sau chiar de pe o bară care adăpostea emițătoarele şi generatoarele de câmp. De asemenea, erau semnificativ mai mici decât lucrările lui Volette, iar generatoarele erau miniaturale.

Totuşi, îi atrase atenția lui Laranth, care făcu un gest către lucrări.

— Interesant.

— Da. M-am întrebat şi eu despre ele când ai menționat planul pentru *Volette*. Totuşi, nu seamănă deloc cu puterea de coeziune a câmpurilor din lucrările lui.

— Ar putea fi bune în caz de urgență.

Laranth îi aruncă o privire dură.

— Plănuieşti să creezi o urgență care să testeze această teorie?

Jax făcu o grimasă.

— Nu planific niciodată urgențele. Ele par să se întâmple pur şi simplu.

Laranth îşi întoarse capul în altă parte, cu lekkuul drept încolăcindu-se şi desfăcându-se. Apoi făcu un gest spre ceea ce părea a fi un perete gol acoperit cu un jet de lumină.

— Pe aici.

— Pe unde? începu Jax să întrebe, când Twi'leka păşi prin perete.

Corecție: holograma unui perete. O urmă şi se trezi într-un tub de turbolift. Nu îşi putu da seama imediat dacă urcau sau coborau. Folosi un fir al Forței ca să afle. Era în sus, surprinzător.

Păşiră pe un hol care avea mai multe seturi de uşi. Ea îl conduse până la capătul holului şi trecu printr-o pereche de uşi care se deschiseră cu un pocnet şi un oftat.

* * *

Den redă mesajul holografic, inima sa împiedicându-se la vederea strălucirii chipului lui Eyar, la dulceața vocii ei. Impactul acelor lucruri îl surprindea. Era cu cel puțin o duzină de ani mai bătrân decât cântăreața Sullustană. Obosit. Obosit şi bătrân. Dar să o audă, să o vadă, îl făcea să se simtă întinerit, mai ales când se gândea la esența mesajului ei: *Ce te reține, iubire? Cât de repede poți ajunge acasă?*

Acasă. Zei ai căminului şi dealului, dar acesta era un cuvânt glorios. Auzindu-l în mintea lui, se întrebă dacă mai era nevoie să aştepte decizia lui Jax.

Se ridică de la stația de lucru şi, cu o grabă ciudată, fremătătoare, începu să-şi facă bagajele. Îşi spuse că doar îşi acoperea toate posibilitățile. Se pregătea pentru orice eventualitate. Îşi făcea bagaje uşoare, cu strictul necesar – asta fiind tot cu lua cu el când călătorea, dacă era să spună adevărul. O carieră în domeniul ştirilor îl învățase să fie întotdeauna pregătit să zboare pe uşă în orice moment, fără să aibă mai

mult decât o valiză mică de lucruri.

În zece minute era gata. Tot ce mai avea nevoie era să folosească un card de credit pentru a-şi asigura un loc pe o navă de linie care pleca. Asta ar fi durat mai puţin de cinci minute.

Se uită prin cameră şi fu surprins de cât de puţine emoţii simţea. Se gândi la I-5, prietenul lui. Ştia că era laş plecând fără să-şi ia rămas bun. Dar nu putea aştepta – nu-şi putea asuma riscul de a-şi pierde hotărârea. Trebuia să plece cât timp mai avea curaj. Pentru că, la cum mergeau lucrurile, s-ar putea să nu mai aibă o altă şansă.

— Destul cu aventurile, mormăi el. E timpul să ne odihnim.

Den ieşi pe uşă, care se închise în urma lui cu sunetul unui oftat de disperare.

* * *

Camera era confortabilă fără a fi opulentă, culorile erau bogate şi calde, mobila era lucrată manual. Jax, care nu mai fusese niciodată aici, fu impresionat de cameră când Laranth îl conduse înăuntru – şi chiar mai impresionat de singurul ei ocupant.

Aşezat la capătul îngust al unei mese ovale mari era liderul *Whiplash*, Thi Xon Yimmon. Fiind Cerean, avea o siluetă impunătoare, cu mult peste doi metri înălţime, înălţimea fiind accentuată de craniul înalt şi conic, comun speciei sale, care adăpostea un creier binar. Această trăsătură singulară, împreună cu un temperament de un calm supranatural, îl făcea liderul ideal pentru o organizaţie multifaţetată precum *Whiplash*. Acele creiere gemene, capabile să lucreze semi-independent, îi permiteau efectiv lui Yimmon să se concentreze asupra mai multor subiecte simultan. Jax îl mai întâlnise o dată şi fusese impresionat până la punctul de a se întreba dacă Yimmon nu avea unele abilităţi latente ale Forţei. Era cunoscut pentru faptul că trăia după principiile Jedi, cel puţin într-o oarecare măsură. Pe Jax nu îl surprinse faptul că Laranth găsea conducerea lui Yimmon extrem de atrăgătoare.

Liderul *Whiplash* se ridică, zâmbind blând, şi îi întinse o mână mare lui Jax. Marginile groase ale părului negru-albastru strălucitor care creştea din spatele şi din părţile laterale ale capului Cereanului erau purtate lungi şi în împletituri ornamentate.

— Stai jos, spuse Yimmon, cu vocea sa de bariton profund şi cald. Laranth mi-a spus că ai câteva întrebări.

— Pentru amândoi, de fapt, spuse Jax.

Privirea lui o prinse pe Laranth chiar când se întorcea să plece. Ea îngheţă, aruncându-i o privire impenetrabilă. La gestul lui Yimmon, se mută la masă şi se aşeză lângă Jedi.

— Te rog.

Yimmon îşi întinse mâinile spre Jax, cu palmele în sus, ca pentru a primi întrebările.

— Mai întâi, spuse Jax. Ţi-a vorbit Laranth despre tânărul adept pe care l-am luat la noi – Kajin Savaros?

Cereanul aprobă din cap.

— Da. Un tânăr extraordinar, după toate spusele.

— Şi unul periculos, adăugă Laranth.

— Şi într-o poziţie periculoasă, spuse Jax. Inchizitorii au fost înnebuniţi să-l doboare de când l-a ucis pe unul dintre ei. Şi, din păcate, proiecţiile sale de Forţă le-au atras atenţia.

— Au fost nevoiți să se mute, adăugă Laranth. Vader i-a ordonat prefectului poliției din *Sectorul Zi-Kree* să investigheze cazul.

Thi Xon Yimmon încuviință din cap.

— Pol Haus.

— Îl cunoşti?

— A servit bine poliția timp de decenii. E o forță de care trebuie să se țină cont, deşi ştiu că nu pare la prima vedere.

— Ne-a sugerat că ar trebui să-l găsim pe Kaj şi să-l predăm.

— Cred că ar trebui.

Jax fu prins nepregătit.

— Poftim?

Ochii lui Yimmon străluciră de o veselie bruscă.

— Pol m-a întrebat dacă aş fi dispus să expun legătura noastră. I-am spus că dacă el ar fi dispus, eu nu aş putea face mai puțin. Pol Haus a fost unul dintre agenții *Whiplash* originali, Jax. Unul dintre primii. Poți avea încredere în el? Ai încredere în el? Da. Poți avea încredere în el să facă ce e mai bine pentru *Whiplash* şi pentru cei pe care îi serveşte.

— Atunci dacă existența continuă a lui Kaj ar părea să nu fie cea mai bună pentru *Whiplash*...

Yimmon clătină din cap.

— Poate că tu cauți straturi de semnificație acolo unde nu sunt. *Whiplash*, ca şi Ordinul Jedi, este construit pe convingerea că ființele trebuie să fie demne de încredere în relațiile dintre ele. Mi-a spus că nu vrea să facă rău adepților Forței şi îl cred.

— De ce nu ne-a spus şi nouă la fel? întrebă Jax. Nu ne-a spus nimic despre protejarea lui Kaj.

— Nu e surprinzător. Este un veteran în a nu le da potențialilor ascultători nimic de auzit. Întâlneşte-te cu el acolo unde poți vorbi liber şi simplu şi pune-ți întrebările. Chiar dacă mă înşel în privința lui, cred că ai şti dacă a spus o minciună sfruntată.

Dacă te înşeli? Era un gând tulburător.

— Ai putea să te înşeli în privința lui?

Cereanul ridică din umeri.

— Oricine se poate înşela în legătură cu orice. Dar, deşi l-am cunoscut pe Pol Haus mințind, nu l-am cunoscut niciodată fiind necinstit.

Jax clipi la aparentul paradox, dar îşi dădu seama că înțelegea ce spunea Yimmon. Existau minciuni spuse cu intenția de a înşela în mod activ şi minciuni spuse doar pentru a deturna sau proteja.

— Şi asta, spuse Jax, mă aduce la a doua întrebare. Tuden Sal.

— De asemenea, un agent de încredere.

— Ți-a spus despre planul lui?

Laranth şi Yimmon schimbară priviri. Apoi Yimmon spuse:

— Am vorbit cu el că va pune la punct o celulă specială care va întreprinde misiuni deosebit de periculoase.

Jax nu ştia alt mod de a o spune decât direct.

— Vrea ca I-5 să-l asasineze pe Împăratul Palpatine.

Laranth se înverzi şi mai tare, iar ochii lui Yimmon se măriră. Niciunul nu spuse nimic, ci aşteptară ca el să continue.

— Raționamentul este că gândurile unui droid nu ar putea fi citite de Forță, aşa

că intențiile sale ar fi mascate şi prezența sa n-ar fi observată. Ar fi deghizat, desigur, ca să arate ca un 3PO sau alt droid de protocol similar. Şi din moment ce nu are nicio programare care să-l împiedice să facă rău unui organic...

Thi Xon Yimmon dădu din cap, cu ochii impenetrabili.

— Da, desigur. Logica este impecabilă.

— Dar ce părere ai despre plan?

— Tu ce crezi despre el?

— Sunt împărțit – aproape la propriu. În primul rând, înțelegeți că Sal a fost mai puțin de încredere în... ei bine, nu pot vorbi despre experiența mea, dar cu siguranță în ceea ce îi priveşte pe tatăl meu şi pe I-5.

Yimmon păru cu adevărat întristat.

— Da, Tuden Sal mi-a vorbit destul de deschis despre trădarea sa. Se simte obligat să *pună lucrurile la punct*, după cum a spus el.

— Are motive foarte personale să-l vrea pe Împărat mort, spuse Jax. Familia lui a fost distrusă din cauza asta. A trebuit să-şi trimită soția şi copiii departe pentru a le salva viețile – cel puțin aşa spune el. Şi a pierdut aproape totul în cursul unei după-amiezi – aceeaşi după-amiază în care a vândut serviciile lui I-5. În cele din urmă, nu a mai avut nici măcar creditele din acea tranzacție pentru a se întreține. Dă vina pe Împărat şi pe *Soarele Negru* în părți egale, şi din moment ce Imperiul permite *Soarelui Negru* să prospere...

Ridică din umeri, iar Thi Xon Yimmon aprobă din cap.

— Şi ție nu ți se par motive întemeiate pentru a-ți pune prietenii în pericol?

— Pentru a hrăni răzbunarea altcuiva? Nu. Dar a spus şi câteva lucruri despre ce înseamnă existența continuă a Împăratului pentru *Whiplash*, pentru Jedi, pentru cei care trăiesc sub dominația Imperiului. Astea sunt lucruri pe care nu le pot ignora.

— Şi acestea ar fi motivele tale pentru a-i permite lui I-5 să întreprindă ceea ce ar fi aproape sigur o misiune sinucigaşă?

— A fost de acord să se supună deciziei mele. Doar că eu nu sunt sigur...

— Astea sunt motivele tale, Jax? întrebă Laranth, brusc plină de intensitate.

— Eu... nu sunt sigur că ştiu ce vrei să spui.

— Ai spus că Tuden Sal este pornit pe răzbunare. Dar tu? Eşti şi tu hotărât să te răzbuni?

El se holbă la ea, simțindu-se ca şi cum i-ar fi privit în suflet şi i-ar fi citit cele mai profunde temeri. Simți şi privirea lui Thi Xon Yimmon asupra lui şi rezistă impulsului de a se proteja de amândoi. În schimb, se predă privirii lor. Deschizându-şi mintea şi susținând privirea lui Laranth, spuse:

— Spune-mi tu. Spune-mi, te rog. De aceea, această decizie a fost atât de dificilă pentru mine. Mi-e... mi-e teamă că motivele mele de a dori moartea lui Palpatine ar putea fi mai apropiate de adevăratele motive ale lui Sal decât cred eu. Am ajuns să înțeleg recent că nu sunt întotdeauna sincer cu mine însumi în legătură cu anumite lucruri.

Nu menționă că prin *recent* se referea la mai puțin de o oră în urmă, la *Locul lui Sil*.

— Sunt Jedi, Laranth. Dacă vreau să rămân Jedi, nu pot fi pornit pe răzbunare. Nu cred că sunt, dar nu-i pot spune lui I-5 să facă acest lucru decât dacă sunt sigur. Sau cel puțin mai sigur decât sunt acum. Este gata să se transforme într-o armă şi să pună folosirea acelei arme în mâinile mele.

Laranth îi mai susținu privirea o clipă, apoi îşi coborî ochii.

— Sunt multe motive pentru care Palpatine ar trebui să moară. Este ca o infecție pentru galaxie – el şi Sithul. Da, cunosc teoriile despre echilibrul cosmic şi filozofiile despre dualitatea Forței... Îi aruncă o privire în lateral lui Yimmon, ca şi cum aceasta ar fi fost o discuție în curs. Dar eu nu le cred. Răul este aşa cum este.

— Da, spuse Yimmon cu blândețe. Şi dacă este aşa, şi dacă Jax se angajează împreună cu echipa sa într-o încercare de a-i lua viața lui Palpatine, atunci ce îl deosebeşte de cei care reprezintă partea întunecată?

Ochii lui Laranth sclipiră.

— Atunci lupta împotriva răului nu este ea însăşi un rău? Când Kaj l-a ucis pe acel Inchizitor pentru a se salva, nu a fost acel act rău?

— Acela a fost un act instinctiv de autoapărare. Tuden Sal vorbeşte despre intrarea premeditată pe teritoriul lui Palpatine şi uciderea lui. Cu greu poate fi un act de autoapărare.

— Dar nu mi-ai spus mereu că lupta pentru apărarea altora este nobilă? Că până şi furia poate fi pozitivă dacă este îndreptată împotriva nedreptății? Moartea Împăratului ar salva nenumărate miliarde de ființe de la nedreptate şi de la ororile comise asupra Jedilor, M'haelianilor, Caamasilor... şi Forța ştie câți alții.

Vocea ei era joasă, dar pasionată. Văzându-i din nou aura compusă din fire fierbinți, albe ca focul, Jax simți o admirație renăscută pentru Twi'lekă.

Thi Xon Yimmon îşi înclină uşor capul, apoi se întoarse spre Jax.

— Este o dilemă. Mă tem că nu ți-am oferit nicio consolare.

— N-am venit aici pentru consolare. Am venit pentru considerația voastră grijulie – pentru înțelepciunea voastră. Pentru asta, vă mulțumesc.

Jax se ridică, se înclină respectuos şi părăsi sediul *Whiplash*.

În timp ce pleca, cuvintele blânde ale lui Thi Xon Yimmon încă îi răsunau în urechi: *dacă Jax se angajează împreună cu echipa sa într-o încercare de a-i lua viața lui Palpatine, atunci ce îl deosebeşte de cei care reprezintă partea întunecată?*

Nu avea niciun răspuns la această întrebare.

Capitolul 17

— Crezi că Sullustanul o are?

Rhinann își coborî vocea, astfel încât doar Dejah, singură cu el în bucătărie, să audă. Ea îl privi cu coada ochiului în timp ce continua să toace frunze argintii într-un bol de salată.

— Dacă o are, a luat-o cu el în afara lumii, spuse ea. Şi nu, nu e printre efectele lui personale – am verificat. Dacă o are, o are asupra lui. Se uită la ceasul de pe perete. Şi în acest moment, bănuiesc că persoana lui se află la bordul unei nave de linie care se îndreaptă spre Sullust.

Rhinann simți un val de frig curgându-i din capul cornut până la tălpile picioarelor.

— Eşti sigură?

— Că a plecat sau că a plecat cu *bota*?

— Ambele.

— Sunt sigură, în ambele privințe. I-a luat ceva timp să-şi facă curaj să plece, judecând după urmele de mirosuri pe care le-a lăsat în urmă.

Rhinann pufni un arpegiu involuntar.

— De ce ar fi trebuit să-şi facă curaj să plece? E periculos să rămână aici.

— Da, dar asta e problema inerentă ataşamentului. E îndrăgostit de femela Sullustană de la care tocmai a primit veşti – sau cel puțin aşa crede –, dar îi e loial şi lui I-5... şi lui Jax, de asemenea, când vine vorba de asta. Îi iubeşte. E ataşat de ei. Era acasă cu ei – cel puțin era înainte să apar eu.

Ea zâmbi şi clătină din cap.

— Asta e problema cu aceste specii atât de serioase. Se ataşează de lucrurile pe care le iubesc şi nu înțeleg niciodată că dacă pierzi un obiect iubit, trebuie pur şi simplu să găseşti altul.

Rhinann îşi înclină capul într-o parte.

— Ciudat. Întotdeauna m-am gândit la Zeltroni ca la ființe cu o pasiune imensă. Totuşi, în adâncul sufletului, eşti destul de lipsită de sânge, nu-i aşa?

Ea nu păru insultată.

— Deloc. Dar pasiunile noastre sunt de obicei foarte imediate, şi sunt multe, spuse ea tăind ultima bucată de vegetație în castron şi lăsând cuțitul jos.

Apoi îşi şterse palmele împreună pentru a le curăța de reziduuri.

— Totuşi, păreai destul de ataşată de partenerul tău decedat. Sau cel puțin Jax îşi imaginează că ai fost.

Ochii roşii părură nefocusați pentru o clipă şi părură să privească un punct în spațiu sau timp pe care Rhinann nu-l putea vedea.

— Am fost. Ves a fost un creator. Expira mari opere de artă aşa cum alte ființe expiră dioxid de carbon. Era exaltant să fii în preajma lui, să-l vezi cum lucrează, cum se joacă, indiferent cum vrei să-i spui. De asemenea, este îmbucurător să fii în preajma acestor luptători pentru Forță... atunci când nu se ascund. Mi-aş fi dorit să fi fost aici când Jax lucra cu Kaj în dimineața asta devreme. Ea ridică din umeri. Dar şi misiunea *Whiplash* a fost destul de interesantă...

— Eşti dependentă de senzaţii tari. Din cauza asta te-ai răzgândit în legătură cu asasinarea Împăratului? Îţi era foame să participi la un complot chinuitor?

— Hei, asta a fost insensibil.

Tuden Sal intră în cameră înainte ca Dejah să poată continua un răspuns care să se potrivească cu expresia de enervare de pe chipul ei minunat.

Păcat, gândi Elominul. Îi plăcea să o enerveze.

— Sunt pur şi simplu recunoscător, continuă Sal, că Dejah Duare a fost de acord să sprijine propunerea mea.

— Mult bine îţi va face, spuse Rhinann. Bănuiesc că, atunci când Jax Pavan se va întoarce şi te va găsi aici, se va simţi prins într-o ambuscadă.

Înainte să poată continua, bărbia lui Dejah se înclină în sus şi un zâmbet îi curbă buzele.

— E aici, spuse ea şi se grăbi spre sufragerie.

Tuden Sal şi Rhinann o urmară.

— Ar trebui să fie interesant, spuse Elominul cu dezinvoltură, dar emoţiile care i se agitau în piept erau departe de a fi întâmplătoare.

Poţi ieşi, îşi reaminti el înainte să înceapă să hiperventileze. *Poţi ieşi din asta oricând doreşti*. Când intră în cameră, văzu cu surprindere că şi Den era acolo.

* * *

Jax fu deopotrivă surprins şi nedumerit să-l găsească pe Tuden Sal şi pe ceilalţi aşteptându-l când intră pe uşa studioului. Citi rapid camera, observând că Rhinann şi Den erau aliniaţi în spatele grupului – separaţi de acesta într-un mod care nu necesita un Jedi pentru a fi interpretat. Grupul se împărţise în două de-a lungul unor linii de convingere: punctul de vedere al lui I-5, pe care îl cunoştea, şi al lui Sal. Dejah…

O citi cu cea mai mare atenţie – ochii strălucitori şi curioşi, unda de agitaţie, felul în care privirea ei trecea de la el la Sal. Acum vedea şi firele subtile, care se întindeau spre el. Ea nu emana doar feromoni, ci *chiar voia* ca ei să-l afecteze. Cum de fusese atât de orb înainte?

— Unde e Kaj? îl întrebă el pe I-5.

— Dejah i-a pregătit masa. Cred că asta îl va ocupa pentru o vreme.

N-avea niciun sens să o mai lungească. Jax îşi îndreptă atenţia către Tuden Sal.

— O persoană înţeleaptă mi-a pus o întrebare nu cu mult timp în urmă. M-a întrebat dacă aş fi de acord cu acelaşi tip de tactici pe care Palpatine şi Vader le folosesc, cum m-aş distinge de ei. Nu am avut un răspuns la această întrebare. Şi, în lipsa acelui răspuns, nu-mi pot da aprobarea activă pentru această… misiune.

Se auziră o avalanşă de cuvinte surprinse, iar Jax se trezi asaltat din nou de forţa reacţiilor lor emoţionale. Rhinann şi Den rămăseseră literalmente cu gura căscată la el, în timp ce Dejah făcu un pas înapoi, vizibil uimită şi dezorientată.

Jax porni spre intrarea în galerie.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să îl sun pe Pol Haus.

În drum spre camera lui, aruncă o privire spre etajul studioului, unde Kaj era în mijlocul a ceea ce părea a fi o masă foarte bună, într-adevăr. Numai aroma îi făcu stomacul lui Jax să mârâie, amintindu-i cât timp trecuse de când nu mai mâncase. Băiatul se opri suficient pentru a-i zâmbi, cu o expresie de mulţumire pe faţă.

Mă bucur că cineva e fericit, gândi Jax.

Intră în dormitor, cu intenția de a închide uşa în urma lui, dar Dejah ocupă un loc în pragul uşii înainte să o poată face.

— Faci o greşeală, spuse ea. Acest complot al lui Sal este cea mai bună cale de a restabili Republica şi de a pune capăt cruzimii lui Palpatine.

— I-5 este o ființă independentă, Dejah. Poate lua singur această decizie.

— Refuză să o facă. Cu toate că jură că nu e proprietatea nimănui, cu siguranță pare să fie proprietatea ta.

— Asta nu e corect nici pentru mine, nici pentru I-5.

— Deci vei continua, ca de obicei, să rezolvi cazuri pentru Pol Haus şi să ciuguleşti flancurile blindate ale Imperiului până te epuizezi?

Îi întâlni privirea, simțind un val de căldură în timp ce o făcea. Îşi dădu seama că era înarmată până în dinți şi că, probabil, întotdeauna fusese aşa în ceea ce-l privea pe el. Şi de ce? Era atât de important pentru ea să aibă o relație fizică trecătoare cu un Jedi, încât îl amorțise intenționat la ceea ce se întâmpla în jurul lui?

— Asta fac eu, Dejah? întrebă el. Asta suntem noi – eu, Laranth, Thi Xon Yimmon, întregul *Whiplash*? Doar nişte țânțari enervanți care bâzâie în jurul unui crucişător pe care nu putem spera să-l doborâm?

Ea înaintă în cameră, cu pumnii strânşi şi cu focul scânteind în ochii ei.

— Nu sunt strateg militar, Jax, dar chiar şi eu ştiu că dacă vrei să dobori o forță superioară – fie ea o bestie sau o armată – îi tai capul. Nicio altă strategie nu are sens când ai resurse atât de reduse.

El zâmbi ironic.

— Ai vorbit cu Sal.

— Da. Şi cred că ceea ce spune el are mult sens.

Jax aprobă din cap. Chiar avea mult sens. De fapt, Sal avea dreptate. Asta era strategia de manual în circumstanțele date.

— Tu l-ai adus aici? întrebă el blând.

— S-a adus singur aici. Eu pur şi simplu l-am lăsat să intre.

El făcu un gest către nodul HoloNet din colțul camerei sale.

— Trebuie să vorbesc...

— Cu Pol Haus? Ai spus-o deja. Ce ai de gând să faci, să i-l predai pe Kaj?

— Nu. Thi Xon Yimmon crede că Haus este demn de încredere. Vreau să-i dau o şansă să-şi expună ideile.

— Ai de gând să-l trădezi pe băiatul acela.

Jax simți o înțepătură de nelinişte.

— Nu aş face niciodată asta. Sper că nu-i vei sugera că aş face-o.

Ea păru abătută şi contrariată.

— Îmi pare rău. A fost o prostie, un lucru de neiertat pe care l-am spus. Nu sunt... nu sunt obişnuită să mă simt aşa.

Ar fi putut spune mai mult, dar I-5 îşi anunță prezența cu acel sunet ciudat pe care îl cultivase. Aruncându-i o ultimă privire lui Jax, Dejah se scuză şi ieşi din cameră pe lângă droid, care o privi plecând cu o expresie care reuşi cumva să fie speculativă.

Nu sunt obişnuită să mă simt aşa. Jax bănuia că asta însemna că Zeltrona pur şi simplu nu era obişnuită să i se spună nu. Era obişnuită să facă cum voia ea. Îşi dădu seama că era dezamăgit din două puncte de vedere – dezamăgit de Dejah pentru că-şi îndrepta vicleşugurile spre el şi de el însuşi pentru că nu-şi dăduse seama.

Jax îşi puse gândurile deoparte şi se uită la I-5, respirând adânc.

— Îmi pare rău, I-5. Pur şi simplu nu pot...

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze faţă de mine, Jax. Nu-mi datorezi...

— Îţi datorez viaţa mea de mai multe ori.

— Dar nu-mi datorezi sacrificiul principiilor tale. Eşti Cavaler Jedi. Dacă ţi se pare că aprobarea planului lui Sal este prea aproape de partea întunecată, atunci nu ţi-aş cere niciodată să faci parte din asta. Voiam doar să observ că, indiferent de poziţia pe care o iei, cred că tatăl tău ar fi mândru de tine.

Jax se aşeză greoi pe pat, simţindu-se brusc obosit fizic. Şi nu era de mirare – dormise puţin în ultimele câteva zile, abia îşi adusese aminte să mănânce, se jucase de-a v-aţi ascunselea cu Inchizitorii, făcuse sesiuni de antrenament cu Kaj şi plecase la plimbare cu Laranth. Adaugând la asta toată agitaţia emoţională... Suspină.

— Tatăl meu. Măcar o dată, I-5, aş vrea să-i pot cere sfatul tatălui meu.

Reacţia lui I-5 la aceste cuvinte fu bruscă şi neaşteptată. Se ridică brusc în picioare, optica sa devenind intens luminoasă, şi spuse pe un ton mecanic monoton:

— Mod mesaj nouăzeci şi nouă. Destinatar: Jax Pavan. Expeditor: Lorn Pavan.

Un mic port de proiecţie de pe platoşa toracică se activă, lansând o rază de lumină multicoloră care se transformă într-o hologramă în mărime naturală.

Jax se trezi privind chipul tatălui său. Era un chip pe care îl cunoştea şi totuşi nu-l cunoştea. Vedea ceva din el când se uita la propria lui reflexie, dar pometii erau puţin mai largi, bărbia poate puţin mai puternică. Părul lui Lorn Pavan era des şi negru, ca al fiului său – sau mai degrabă, al lui Jax era ca al tatălui său.

Ochii lui erau de un maro închis, clar.

— Jax, zise fantoma din trecut. Urmă o pauză, apoi: Fiule. Ochii negri străluceau de lacrimi incipiente. Uau. Am de gând să sper că noi doi stăm şi urmărim acest mesaj împreună şi râdem bine de tot, dar pot să pariez că nu. Indiferent de motiv.

Ezită, îşi frecă palmele pe pantaloni, apoi ridică privirea.

— La naiba, I-5. E mai greu decât am crezut.

Există o pauză momentană în care Lorn îşi adună gândurile înainte să ridice din nou privirea. Privea în fotoreceptorii lui I-5 – Jax ştia asta instinctiv, desigur – dar părea că se uită chiar la Jax.

— Bine, uite. Chestia e că sunt pe cale să mă duc după tipul ăsta – acest Sith – şi am vrut să-ţi las un mesaj. Pentru orice eventualitate... Când o să primeşti asta, probabil că o să fiu băgat până peste cap în belele – deci, ce e nou? Şi nu ştiu dacă o să pot ajunge la Templu să te văd.

Privirea lui deveni brusc imploratoare, aproape disperată.

— Uite, Jax, aş vrea să te pot asigura că voi scăpa cu viaţă din asta. Adevărul e că voi fi norocos să ies întreg, având în vedere predilecţia acestui Sith de a lua capete.

Respiră adânc, se agită şi îşi şterse din nou palmele.

— Deci te întrebi de ce trebuie să plece bătrânul tău şi să joace rolul eroului. De ce trebuie să încerce să elimine un inamic care până acum a fost aproape imposibil de ucis. Ei bine, e cam aşa. Nu vreau să fiu un erou. De fapt, nu cred că aş putea fi unul, indiferent ce aş face. Dar cineva pe care l-am cunoscut a fost adevărata eroină, şi mă simt oarecum obligat să continui de unde s-a oprit ea. Numele ei era Darsha Assant, şi era Jedi. A fost, de asemenea, cel mai curajos suflet pe care l-am cunoscut vreodată.

Uimit şi îngrozit, Jax alunecă în faţă pe pat până genunche în faţa hologramei, văzându-şi tatăl din perspectiva copilului mic cu care Lorn credea că vorbeşte.

Holograma îşi linse buzele, lacrimile din ochi fiind aproape să cadă. Când vorbi

din nou, vocea îi era aspră de emoție.

— Ştiu că, având în vedere ce ai auzit probabil despre mine, e greu de crezut că aş putea simți aşa ceva pentru un Jedi. Ei bine, să-i ia naiba – eu fac asta pentru o prietenă, pentru Darsha. Şi pentru că vreau să fii mândru de mine.

Mesajul se încheie, holograma păru absorbită înapoi în holoemițătorul lui I-5, iar Jax încă în genunchi pe podea, se simți... lipsit de ceva anume.

Tatăl lui se dusese după Sith. Se luptase cu el şi murise. O făcuse din dragoste. Pentru prietena pe care tocmai o pierduse; pentru fiul pe care îl pierduse cu ani în urmă. O făcuse pentru că nimeni altcineva nu putea sau nu voia s-o facă.

— Jax?

Simți atingerea pe umărul său şi se minună din nou de cât de blând putea fi companionul său metalic – prietenul său metalic. Se uită la fața droidului şi spuse:

— Tatăl meu a fost un erou.

— Da. A fost.

Jax se ridică, dându-şi seama că fața îi era udă. Şi-o şterse pe mâneca tunicii.

— Mergem după Împărat, I-5.

Manifestarea de surprindere a droidului păru să-i cuprindă întregul corp.

— De ce?

— Pentru că nimeni altcineva nu poate.

PARTEA a II-a
LEGĂTURILE CARE UNESC

Capitolul 18

Răsturnarea bruscă de situație a lui Jax fu inexplicabilă şi devastatoare pentru pacea sufletească fragilă a lui Rhinann. Auzea vag motivele – ceva despre un mesaj de la tatăl lui Jax, un mesaj care era, fără îndoială, un truc jucat de acel droid nenorocit şi complice –, dar le ignoră şi se duse în cabina lui, unde făcu singurul lucru la care se putu gândi care l-ar fi liniştit şi i-ar fi permis să gândească limpede. Făcu o listă.

Enumeră motivele pentru şi împotriva faptului că I-5 a ascuns *bota* sau a dat-o diferiților membri ai echipei. Aproximativ o jumătate de oră de urmărire îl lăsă cu câteva posibilități puternice. Prea multe, de fapt.

În primul rând, ascunderea *botei* nu avea niciun sens. Recenta mutare forțată din apartamentele de pe *Poloda Place* dezvăluia falimentul acestei stratageme.

În al doilea rând, nu avea niciun sens ca droidul să păstreze el însuşi *bota*. Ar fi fost un prost să o ducă pe teritoriul inamic, unde ar fi putut fi pierdută în favoarea ultimei persoane de pe planetă pe care ar fi vrut-o să o aibă.

Reacția lui Dejah la revelația lui despre *bota* suna adevărată. Era convins că ea nu ştiuse nimic despre asta până atunci.

Mai rămâneau Jax şi Den.

În ciuda protestelor lui Den, Jax nu se putea aştepta să reziste tentației de a lua *bota*, dar Rhinann bănuia că I-5 – care era loial până la un punct – nu avea încredere în autocontrolul Jediului. De fapt, I-5 probabil credea că, dacă tentativa lui de asasinat eşua, Jax, având *bota*, ar fi fost singura modalitate de a salva operațiunea.

Den pleca. Dejah fusese sigură că plecase deja, iar Sullustanul îi spusese clar că era hotărât. Poate că era planul lui I-5 să ia *bota* cu el oriunde se ducea. Cu siguranță, Rhinann putea vedea un anumit avantaj în a ține substanța departe de cei care aveau şanse să intre în contact apropiat cu Inchizitorii, Vader sau Împăratul. Dacă planul de asasinare eşua îngrozitor, Den Dhur putea să iasă din ascunzătoare şi să ducă *bota* la unul dintre Jedi sau, în caz contrar, să o folosească ca pârghie pentru a obține eliberarea lor. Deci, care dintre ei era? Jediul sau Sullustanul?

Îl bănuia pe Jedi şi spera în Sullustan, pentru că ar fi fost cu siguranță mai uşor să obțină substanța de la acesta din urmă.

Rhinann analiză opțiunile. Erau două: să plece şi să renunțe pentru totdeauna la posibilitatea de a experimenta Forța, sau să rămână şi să aştepte ocazia de a lua *bota* de la cel care o avea. Aşteptase atât de mult, suportase cu atâta răbdare pericolul, servise *cauza* cu atâta abnegație, încât plecarea i se părea acum o pierdere de vreme.

În plus, scăparea era doar la o plimbare cu speederul, mulțumită unui suflet recunoscător din *Soarele Negru* cu care avusese ocazia să se împrietenească. Serviciul avusese un preț, dar avea să merite. Speederul, care îl ducea la baza spațială în mai puțin de o oră, era disponibil oricând, zi sau noapte.

Rămânea, deci. S-ar putea chiar să reuşească să-l convingă pe purtătorul *botei* că a-i da marfa într-o situație disperată era cel mai bun mod de a o păstra.

Acum, dacă s-ar prezenta măcar o situație disperată.

* * *

— Nu ar trebui să te implici, Jax.

Jax îşi ţinea ochii şi mintea concentrate pe micul generator de câmp pe care era pe cale să-l scoată din sculptura în lumină din sufrageria *conaptului* lor abandonat.

— Sunt surprins de tine, I-5. Ai văzut holograma pe care a lăsat-o tatăl meu...

— De fapt, nu am văzut-o. Lorn mă pusese în modul autonom pentru livrarea ei. Era setată să ruleze atunci când era declanşată de o anumită frază. Este unul dintre puţinele moduri în care mai pot fi manipulat ca un droid obişnuit.

— Mă rog... m-ai auzit descriind-o. Cum poţi să asculţi asta şi să te aştepţi ca eu să nu fiu implicat? Tatăl meu nici măcar nu a fost Jedi, şi s-a dus după Sith.

— Şi a murit. I-5 spuse cuvintele de parcă rostirea lor ar fi fost dureroasă. L-am pierdut pe tatăl tău din cauza eroismului său uman prostesc. Nu voi...

— *Cinci*, îl întrerupse Jax. Dacă tatăl meu nu s-ar fi complăcut în eroismul său uman prostesc, dacă te-ar fi lăsat să mergi cu el, nu ai fi fost pe Drongar să iei *bota*... şi nu ai fi fost prin preajmă ca să mi-l arăţi. Acum lasă-mă să termin asta sau s-ar putea să ne trezim făcând conversaţie cu Inchizitorii.

Droidul se potoli cu o serie de mormăituri demne de Rhinann.

Din anumite motive, lui Jax îi veni să râdă. Cu toate pericolele cu care se confruntau – la care insistase să participe activ –, cu toate complicaţiile în care se implicaseră, simţea o lejeritate absurdă a spiritului. Asta se datora în parte, desigur, imaginii fantomatice a lui Lorn Pavan din fişierele de date ale lui I-5. Se simţea conectat la acel om mort de mult. Era membru al unei familii. Îi văzuse chipul tatălui său, îi auzise vocea, iar ceea ce fusese întotdeauna abstract pentru el, acum devenise real.

Asta îi ridica întrebări în minte, desigur. Întrebări despre necesitatea reală de a-i îndepărta pe Padawani de familiile lor şi de a crea un context complet nou pentru ei. De ce nu puteau Jedii să aibă familie şi Forţă? Dacă reuşeau să-l îndepărteze pe Palpatine – *să-l ucidă pe Palpatine*, se corectă el, nedorind să se complacă în eufemisme – ar putea exista un viitor Ordin Jedi în care Padawanilor să li se permită ambele? Un viitor în care diversitatea era suficient de permisă pentru ca până şi *Paladinii Gri* să fie dispuşi să se numească cu mândrie Cavaleri Jedi?

— Ai terminat cu asta? spuse I-5. Te holbezi la generator de exact şaptesprezece virgulă două secunde. Pot să-ţi reamintesc că trebuia să ne întâlnim cu Pol Haus la ora opt?

Jax se uită în jos la obiectul strălucitor din palma lui. Nici măcar nu observase că îl scosese din reţeaua de emiţătoare. Râse.

— Da. Îmi pare rău. M-am pierdut în gânduri. Îmi imaginez că Haus ne va aştepta dacă întârziem puţin. La urma urmei, el ne-a făcut uneori să aşteptăm.

Jax băgă generatorul în buzunar şi îl urmă pe I-5 până la ieşirea din spate a *conaptului* – un lift antigravitaţional care urca direct spre staţiile de andocare.

I-5 aruncă o privire înapoi peste un umăr, o manevră care îl făcu să-şi rotească capul aproape în întregime spre spate.

— Eu nu i-aş aminti asta dacă aş fi în locul tău.

* * *

Kaj era fericit să fie din nou în mişcare – să-şi poată folosi braţele şi picioarele pentru mai mult decât pentru a lupta cu droidul înţepător. La început se simţise puţin

dezbrăcat, plimbându-se între Rhinann şi Dejah, fără să vadă nici măcar o sculptură de lumină. De fapt, fusese sigur că îl înţeleseseră greşit pe Jax când spusese că nu credea că Kaj trebuia să-şi petreacă tot timpul în cuşca de lumină. Dar chiar şi micul Sullustan obosit fusese de părere că era în regulă ca el să-şi scoată nasul afară şi să exploreze *caverna*, după cum spusese el.

— Dar să ies afară..., protestase Kaj. Nu e chiar acelaşi lucru cu a sta aici. Adică, aici sunt destul de aproape de scut pentru a mă scufunda înapoi înăuntru.

— Ai simţit nevoia să te scufunzi înapoi înăuntru? îl întrebă Dejah. Ai lucrat cu Forţa, ai folosit-o, ai exersat-o. Simţurile îmi spun că nu mai simţi presiunea pe care o simţeai când o ţineai înăuntru; că nu îţi mai este atât de frică de vreo explozie.

Ea îi zâmbi atrăgător, iar el recunoscu că ceea ce spunea ea era adevărat.

Aşa că se lăsă convins să meargă la un mic bazar local, unde Dejah îi cumpără *nuci takhal* prăjite şi nişte îngheţată dulce cu care să le ajute să alunece pe gât.

Rhinann, după cum înţelesese el, profita de ocazie pentru a lua legătura cu câteva dintre contactele de stradă ale echipei, pentru a aduna informaţii despre ce se întâmplase în *Sectorul Zi-Kree*, unde Inchizitorii încă dădeau târcoale.

Toate acestea i se păreau lui Kaj foarte interesante şi, pe când se întorceau de la piaţa locală, se simţi destul de confortabil. Îşi dădu seama că lucrul cu Jax îi făcea bine; dobândea nu doar cunoştinţe, ci şi un sentiment de apartenenţă, chiar un scop. Era pe cale să devină Jedi. Cu excepţia acelei mici explozii din ziua precedentă, îşi controlase complet talentul. Chiar şi Jax spusese că învăţa repede.

Visa cu ochii deschişi să lupte alături de Jax, mânuind o sabie de culoarea unui cer crepuscular, la zborul cu salturi controlate de pe un zgârie-nori pe altul, când Dejah, care mergea alături de el, înţepeni brusc. Se opri şi ridică privirea.

— Ce este? întrebă el, uitându-se la faţa ei.

Ea pălise şi se uita în fereastra ciudat de înclinată a unui magazin din stânga lor. Apoi se întoarse să privească strada din spatele lor.

— Am crezut... am crezut că am văzut ceva.

— Ai putea fi puţin mai obscură? întrebă Rhinann.

Ea îi aruncă o privire neliniştită.

— Mi s-a părut că am văzut un Inchizitor – reflectat în vitrina de acolo.

Arătă din cap spre vitrină. Rhinann îşi întoarse capul şi îi urmări privirea înapoi pe stradă. Kaj se uită şi el, simţind un fior oribil şi rece care îi aluneca pe şira spinării. Văzu câteva camioane plutitoare, câteva ricşe speeder, *împletitoare* şi o mulţime de fiinţe din toate speciile. Nu văzu niciun inchizitor. Se întinse ezitant cu Forţa – doar un firicel – şi sondă traseul din spate. Era pe cale să anunţe că Dejah se înşelase, când îl simţi – simţul unui alt adept al Forţei, care îi căuta. Îl căuta pe el.

Îşi retrase atingerea ca şi cum ar fi fost ars.

— Are dreptate. E cel puţin unul acolo. L-am simţit.

Dejah se holbă la el, îngrozită.

— El te-a simţit?

— Nu ştiu.

Îl apucă de braţ şi îl roti. Cu Rhinann gâfâind îngrijorat în spatele lor, accelerară pasul. Dar nu era bine. Kaj ştia, pe măsură ce treceau de colţul blocului în care se afla studioul, că acea inteligenţă iscoditoare îi simţise atingerea minusculă.

Inchizitorii veneau.

* * *

Studioul era gol, chiar şi micul sanctuar al lui Kaj. Şi dacă asta nu era destul de tulburător, locuința era şi ea goală, de asemenea. Era, însă, îngrijită şi ordonată, ceea ce nu se potrivea cu ideea unei invazii Imperiale. Uşile nu erau forțate, încuietorile erau încuiate şi totul era la locul lui.

— Un mesaj pe HoloNet, spuse I-5, întorcându-se de la terminalul din studio. Pol Haus, confirmând că va fi aici, deşi e posibil să întârzie puțin. Desigur, va trebui să verific nodurile din fiecare cameră pentru a fi sigur.

Jax se uită la droidul din galerie, simțind un început de uşurare.

— Probabil că asta i-a speriat – gândul unei vizite de la Pol Haus cu Kaj aici. Probabil că s-au gândit că ar trebui să-l îndepărteze până când suntem siguri de Haus. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta.

— Sunt doar presupuneri, nu-i aşa?

— Nu are sens pentru tine?

— Doar pentru că are sens, nu înseamnă că aşa s-a întâmplat.

Jax închise ochii şi simți camera. Nu, nu era nimic aici. Nu era teamă. Nici vreo fantomă reziduală a Forței care să fi fost folosită... Deschise ochii şi se uită la I-5.

— Dacă ar fi fost luați cu forța, Kaj ar fi spulberat locul şi ar fi trimis o explozie de energie a Forței pe care aş fi simțit-o tocmai din *Poloda Place*. L-au scos afară ca să nu-l vadă Haus, asta-i tot.

I-5 scoase un sunet percutant nu foarte diferit de un oftat exasperat.

— Aşa cum ai spus, are sens.

— Uite, putem să nu ne complacem în acest comportament fără sens? Pot să te aud de aici cum îți *rostogoleşti* fotoreceptorii.

— Ce comportament fără sens? întrebă droidul. Nu eu sunt sensibilul la Forță care insistă să joace un rol activ într-o intrigă în care prezența unui sensibil la Forță este sinucigaşă.

Jax auzi doar jumătate din ce spunea I-5. Cealaltă jumătate fu înecată de un țipăt tăcut care îl făcu pe Jedi să se izbească de balustrada galeriei. *Kaj!*

Jax se stabiliză pe picioare şi o luă la fugă spre uşa studioului, vag conştient că I-5 îl striga pe nume. Se apropie de colțul spre liftul antigravitațional din coridorul exterior şi simți prezența altcuiva, care înainta din cealaltă parte. Fără să rişte, scoase şi aprinse sabia Sith şi trecu de colț mânuind-o cu două mâini.

Pol Haus îl privea fix din mijlocul coridorului, cu mâna plutind deasupra blasterului său. Ochii i se măriră la vederea sabiei din mâinile lui Jax.

— Am venit într-un moment nepotrivit?

* * *

Kaj rămase încremenit pe duracreta uzată a străzii, ştiind că nu era scăpare. Pentru el, poate, dar pentru cei doi de lângă el, care nu aveau abilitățile Forței, nu putea exista decât un singur rezultat. Îşi aminti noaptea în care părinții lui hotărâseră să-l trimită departe. Trupele de şoc veniseră în satul Imrai, şi fusese un singur Inchizitor cu ei. Îşi aminti de teama părinților săi că micuța lui sensibilitate la Forță – o sensibilitate care se manifestase mai întâi ca un instinct de a vedea ce era greşit sau corect într-o recoltă de alimente şi ca o capacitate stranie de a empatiza cu animalele

bolnave şi de a le vindeca – va fi observată.

La fel de clară ca scena de pe această stradă murdară era şi amintirea momentului în care îl văzuse pe primul său Inchizitor. El, mama şi tatăl său tocmai ieşiseră de la punctul comercial din centrul satului, după ce schimbaseră o parte din recolta lor de fructe pentru maşini. Mama lui ridicase privirea, văzuse tulburarea de la marginea satului şi îl prinsese de braț.

— Bey, spuse ea numele tatălui său.

Doar atât, nimic mai mult, dar teroarea tăcută din vocea ei îi înghețase interiorul lui Kaj până la zero absolut. Ridicase privirea exact la timp pentru a surprinde privirea pe care o schimbaseră pe deasupra capului său, văzuse frica din ochii mamei sale şi flacăra de furie din ochii tatălui său, care se transformase rapid în disperare.

Acum se uita la Rhinann şi Dejah şi vedea acelaşi schimb de priviri între ei, simțindu-le teama. Nu. Nu vor suferi din cauza lui. Pur şi simplu nu va permite să se întâmple asta. Se întoarse spre Dejah.

— Vin din două direcții. Sunt doi în spatele nostru şi unul drept înainte.

— Oh, demoni ai haosului! gemu Elominul. Suntem izolați. Nu ne putem întoarce la...

— Oricum nu ne putem întoarce la studiou, îi spuse Dejah tăios. Ne-ar urmări.

— Voi puteți, spuse Kaj. Eu nu pot. Pe mine mă vor.

Aruncă o privire pe stradă, luând în considerare trecătorii, vehiculele, vitrinele, străzile încrucişate – întreaga scenă. Îi putea vedea pe toți cu o claritate incredibilă, ca şi cum ar fi avut o sută de ochi şi creierul bun la executarea mai multor activități al unui Cerean. Inchizitorul din fața lor era la înălțime şi la o jumătate de bloc distanță, dar se apropia tot mai mult. Cei doi din spate erau la nivelul străzii şi urmau să treacă de colț în orice moment.

— Vedeți cafeneaua aia cu trei uşi mai sus, peste drum? întrebă el.

Rhinann şi Dejah aprobară din cap, urmându-i privirea.

— E foarte aglomerată. Mergeți acolo şi amestecați-vă în mulțime. Între toată confuzia şi mine, nu vă vor observa.

Rhinann se puse în mişcare înainte ca el să termine de vorbit, dar Dejah rămase pe loc, groaza încordându-i trăsăturile purpurii. Puse o mână pe brațul lui Kaj.

— Lasă-mă să rămân cu tine, Kaj, imploră ea. Îmi pot folosi abilitățile...

El rânji cu ferocitate.

— Nu-i voi lăsa să se apropie atât de mult. Acum pleacă! Te rog, adăugă el.

Ea plecă.

Kaj zbură pe stradă, ferindu-se de ochii celor doi Inchizitori din spate prin simplul procedeu de a intra în pas cu un camion plutitor care se deplasa încet. Dacă avea noroc, putea să rămână ascuns în spatele acestuia până când trecea de poziția înaltă a celui de-al treilea Inchizitor. Îşi stăpâni puternic gândurile, emoțiile şi impulsul de a folosi Forța. Cuvintele mantrei Jedi îi răsunau în minte: *Nu există emoție; doar pace*. Îşi verifică conştiința pasivă față de al treilea Inchizitor. Ca o piatră într-un pârâu, amuleta taozin a Inchizitorului despărți *apa privirii* lui Kaj, lăsând în lume o strălucire ciudată, deformată.

Aproape trecuse de ea, păşind calm în umbra camionului plutitor şi simțind o euforie fremătătoare, când cineva ieşi pe uşa cafenelei. Era Twi'leka, Laranth Tarak. Surprins, Kaj se opri din mers. Laranth îl văzu, îl recunoscu, şi ieşi în stradă, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Kajin, ce faci aici singur? Unde este Jax?

— Nu sunt singur. Dejah şi Rhinann erau cu mine, dar mai sunt şi...

Ea îl întrerupse.

— Îi pot simţi.

Se uită în sus şi în jos pe stradă. Îi văzu expresia schimbându-se în timp ce se uita pe strada din spatele lui şi ştiu că îi vedea. Aproape că îi putea vedea şi el, reflectaţi în ochii ei.

Ea îl apucă de braţ şi îl învârti, îndreptându-l spre farmacie.

— Mergi, murmură ea, apoi îşi strecură braţul în jurul umerilor lui.

— E unul chiar deasupra noastră, îi spuse Kaj.

Treceau pe lângă farmacie, încă protejaţi de cei doi Inchizitori din spatele lor de către camion, când o siluetă într-o robă sclipitoare, stacojie, apăru din senin pentru a le bloca calea. Kaj ridică privirea spre chipul ei şi simţi de parcă i-ar fi fost înfipt un fir de gheaţă în inimă. Ochii palizi şi arzători care îl priveau, triumfători în adâncurile lor reci, aparţineau unui om pe care crezuse că îl ucisese.

Reacţia lui fu rapidă şi involuntară. Chiar în timp ce Laranth trăgea cu blasterul, Kaj inundă strada cu un baraj de energie a Forţei, aruncându-l pe Inchizitor o duzină de metri. Explozia armei lui Laranth trecu pe lângă locul în care se aflase şi arse prin compartimentul de marfă al camionului plutitor, care izbucni în flăcări.

Cineva ţipă, iar scena din stradă se dizolvă în haos.

Capitolul 19

Jax văzu pentru prima dată scena de pe *Aleea Galeriilor* din interiorul intrării de la primul nivel al clădirii lor. Ceea ce văzu – şi simţi – îi îngheţă sângele. Lumea fugea de ceva ce se petrecea mai încolo, aproape de colţul cu o stradă principală – *Şoseaua Parcul Curcubeului* se numea, deşi nu avea parc, şi niciun curcubeu nu fusese văzut de cetăţenii acestui nivel al Coruscantului de secole nenumărate. Până acum.

Acum văzuseră o manifestare a Forţei care lansa panglici strălucitoare şi rotiţe în toate direcţiile – o explozie de energie variată aproape de colţul dintre *Şoseaua Curcubeului* şi *Aleea Galeriilor* – o explozie generată de mai mulţi adepţi ai Forţei.

Ezită, căutând pe stradă unghiuri de ieşire. Nu voia să fie văzut ieşind din clădire sau simţit venind din această direcţie. Pol Haus şi I-5 îl ajunseră din urmă în timp ce se gândea la opţiunile sale.

— Să înţeleg că avem o problemă, spuse Haus.

— Acolo jos are loc o luptă a Forţei, spuse Jax.

— Adeptul nostru rebel?

— Da. Şi cel puţin alţi trei, poate patru. Greu de spus când unii dintre ei poartă taozin.

— Şi trebuie să ajungi acolo fără să fii observat.

Streşinile şi contraforturile clădirilor erau cea mai bună şansă a sa. Poate că dacă ar fi mers pe o alee din spate, spre colţ...

— O să luăm speederul meu.

Haus se îndrepta deja spre partea din spate a clădirii, de-a lungul unui coridor care adăpostea un şir de mici studiouri şi apartamente. Jax se întoarse şi sprintă după el, lăsându-l pe I-5 să ţină spatele.

— Nu poţi fi văzut cu mine.

Haus scoase un râset sec.

— Serios? Nu am nicio intenţie să fac asta. Dar pot da o mână de ajutor... sau un speeder.

Cu cei trei înghesuiţi într-un speeder construit pentru doi, Haus întunecă geamurile şi aruncă vehiculul pe o alee lungă şi umedă pe care plutea o ceaţă unsuroasă. Ieşi pe *Şoseaua Parcul Curcubeului* şi viră brusc la dreapta, apoi opri speederul la colţ, băgându-l cu îndemânare sub contrafortul unui turn care adăpostea trei restaurante şi un furnizor de materiale pentru artişti.

— Nu îndrăznesc să mă apropii mai mult, îi spuse el lui Jax. Dar, dacă vrei, pot măcar să ţin gorilele Imperiale departe de asta. Le voi spune că Inchizitorii se ocupă de asta şi nu au nevoie de intervenţia lor. Rânji, arătându-şi dinţii albi şi ascuţiţi. De câte ori pot, încerc să intervin între Inchizitori şi soldaţii Imperiali. E bine pentru moralul departamentului.

Jax deschise capota şi sări din speeder.

— Mulţumesc. I-5, de ce nu rămâi...?

— De parcă asta se va întâmpla vreodată, replică droidul, ieşind din mica zonă de încărcare din spatele scaunului pasagerului.

Jax îi aruncă un zâmbet sumbru şi se îndreptă spre colţ, scoţându-şi sabia în

timp ce alerga. Strada se golise rapid de ultimii săi locuitori, lăsând ca public doar pe cei prinşi în afacerile de pe ambele părți. El asimilă scena dintr-o privire: Kaj se afla la aproximativ douăzeci şi cinci de metri distanță, pe partea dreaptă a străzii. Jax îşi dădu seama cu o tresărire că Laranth era cu el. Cei doi se aflau într-o bulă de aer ciudat de distorsionată – un scut de Forță pe care Kaj îl folosea pentru a-i ține la distanță pe cei doi Inchizitori care dădeau târcoale chiar dincolo de perimetrul său, în timp ce el privea în sus, în aerul murdar, căutând ceva.

Jax ezită foarte puțin – doar cât să evalueze situația –, apoi îşi aprinse sabia şi se aruncă asupra Inchizitorilor, sperând că, având atenția concentrată asupra lui Kaj, aceştia nu-l vor vedea venind.

* * *

În aceeaşi clipă în care văzu cu coada ochiului sabia purpurie a lui Jax, Kaj îl zări pe Inchizitorul înviat deasupra lui, pe o cornişă înaltă şi îngustă de peste stradă. Faptul că îl rănise îngrozitor la întâlnirea lor anterioară era evident din cicatricele de pe fața bărbatului şi din ura nealterată din ochii lui.

Se uită la Laranth, apoi îşi îndreptă privirea în sus pentru a-şi expune intențiile. Şi ea îl văzuse pe Jax după colț şi păşi uşor spre Inchizitorul din dreapta ei, îndreptându-şi blasterele spre el.

Kaj îşi închise scutul Forței şi sări.

* * *

Din locul în care Rhinann stătea ghemuit în farmacie, privind prin oțelul transparent gros, părea că băiatul îşi luase zborul sau pur şi simplu se teleportase. Într-o secundă era acolo, privind în sus, iar în următoarea dispăruse din vedere, lăsând-o pe Laranth la mila celor doi Inchizitori.

Chiar în timp ce Rhinann reacționa, silueta slabă a lui Jax pătrunse în imagine dinspre stânga, lama lui fiind o pată de un roşu strălucitor pe fereastră. Unul dintre Inchizitori se roti pentru a-l ataca, în timp ce al doilea fu nevoit să facă o săritură în spate pentru a se feri de o salvă a armelor lui Laranth. Ea porni după el, dispărând din peisaj. Rhinann se întoarse să se uite la Dejah.

— Trebuie să plecăm de aici. Cu siguranță, trebuie să existe o cale prin care să ne strecurăm afară...

— Eşti nebun? întrebă ea. Strada este o zonă de război. Cel mai inteligent lucru pe care îl putem face este să stăm aici şi să sperăm că Jax va câştiga.

Rhinann îşi pufni dezacordul şi, văzând că Jax se lupta cu adversarul său în mijlocul străzii, porni spre uşă. Când aceasta se deschise în fața lui, fațada clădirii începu să se dărâme. Rhinann se răzgândi repede şi plonjă la adăpost.

* * *

Jax nu avu timp să se gândească unde se dusese Kaj. Îl întâlni pe Inchizitor lamă la lamă într-o descărcare de energie strălucitoare. Pe fața Inchizitorului, ascunsă de gluga robei sale, se citea uimirea momentană că sabia blocată cu a lui avea aceeaşi nuanță de purpuriu strălucitor. Uimirea sa nu dură decât o clipă. Apoi trecu la treabă.

Pară prima lovitură a lui Jax, dar se înclinase departe de atac şi se plasase într-un dezavantaj. Jax îl împinse înapoi spre mijlocul străzii, în direcția în care Laranth fugise după al doilea Inchizitor.

Ştia că avea să fie un test al talentului său brut şi al antrenamentului său. Se spunea că Inchizitorii primiseră instruire avansată de la Darth Vader însuşi şi se zvonea că erau mult mai puternici decât Jedii în virtutea faptului că nu erau limitați de ceea ce ei considerau a fi o *filozofie pacifistă*.

Jax bănuia că nu era vorba decât de propaganda menită să inspire teamă – Împăratului cu greu îi păsa de dezvăluirea adevărului în publicitate –, dar chiar şi aşa, simțea timiditatea propriilor lovituri, ca şi cum ar fi luptat cu un necunoscut complet.

Îşi respinse propria indecizie. Se luptase cu Aurra Sing şi cu Prințul Xizor – se îndoia că acesta ar putea face ceva mai neaşteptat sau mai reuşit decât cei doi.

Făcu o fentă, lama lui întâlnind lama Inchizitorului la mâner. Continuând mişcarea, mătură în jos şi în jur, prinzând veşmintele adeptului şi carbonizându-le. Simultan, sări, folosind punctul în care cele două săbii se încrucişau ca punct de sprijin. Făcu o săritură prin aer, aterizând uşor pe bordură. Momentul de răgaz îi dădu ocazia să se uite după Kaj. Aruncă o privire în sus exact la timp pentru a vedea fațada clădirii în care se afla farmacia ondulându-se ca suprafața unui lac în furtună. Zidăria începu să plouă de sus, ratându-l de puțin pe Inchizitorul care ataca.

Nu era nici urmă de băiatul său.

* * *

Kaj se opri pe schelele înalte de susținere ale clădirii farmaciei. Abia observase că sărise de multe ori mai sus decât reuşise până atunci, dar era mulțumit de punctul său de observație. Îl văzuse pe *Cicatrice* chiar acolo – peste stradă, pe acel pervaz, la câteva etaje mai jos. Acum dispăruse, dar pentru ochii lui Kaj, lăsase o pată uleioasă în urmă, la fel ca melcii pătați de fosfor de la ferma părinților lui.

Amintindu-şi de acea zi – ziua în care Inchizitorul repartizat în satul său le luase ferma – Kaj îşi îndreptă indignarea stocată spre acest Inchizitor. Ochii îi urmăriră pata uleioasă de-a lungul pervazului. Se oprea brusc. Deci sărise de acolo la… Kaj mătură partea din față a clădirii, fără să vadă nicio mişcare şi fără să prindă vreo reluare a urmei. Unde a…?

Realizarea îl lovi pe Kaj la fel de brusc ca şi cum cineva ar fi deschis o fereastră în mintea lui. Sări din nou, arcuindu-se peste stradă până la o cornişă mai înaltă, chiar când un fulger al Forței lovi locul în care se aflase, dansând pe rama de duroțel a schelei. Inima lui Kaj bătu cu putere în piept. *La naiba*, fusese cât pe ce.

Uitase de efectul taozinului. Sări a treia oară, drept în sus, şi se pierdu în umbrele de sub o stație de andocare. Totuşi, nu îi pierdu urma Inchizitorului. Nici Inchizitorul nu-i pierduse urma. *Cicatrice* se lăsase pe contrafortul pe care tocmai îl prăjise cu fulgerul Forței şi țintea spre stația de andocare.

Kaj se apără cu o mână şi o ținu pe cealaltă întinsă, pentru a strânge tot ce se putea strânge. Avea nevoie de muniție – energia şi materia din aer i-ar fi furnizat-o.

Salva de fulgere ale Forței de la Inchizitor învălui stația de andocare şi o distruse, exploatând fiecare fisură şi crăpătură din țesătura îmbătrânită. Explodă spectaculos, bucățile de duracretă zburând în toate direcțiile. Sub ea, în coconul său de forță, Kaj aşteptă până când fu sigur că stația de andocare îşi pierdu şi ultima bucată. Apoi

renunță la scut şi împinse energia şi materia departe de el într-un val uriaş, măturând totul în calea sa direct către Inchizitor. Zidăria bombardă schela, purtată de un val de energie a Forței. Suprafața solidă de sub ea se ridică, apoi se ondulă ca un steag în vânt. Bucăți din fațadă se desprinseră şi căzură, prăbuşindu-se sub contraforturile metalice până când şuruburile uriaşe ale schelei îşi pierdură aderența la zidărie. Cu un geamăt de capitulare, schela se răsturnă spre stradă, purtând cu ea dâra de resturi.

* * *

La început, Jax nu fu sigur cine trăsese salva; apoi văzu fluturarea veşmintelor cărămizii printre resturile care cădeau. Inchizitorul care în urmă cu doar câteva secunde îl atacase dispăruse. Prins de resturi? Puțin probabil. Era prea ingenios pentru asta. Jax se feri sub streaşina clădirii din spatele său, cercetând trotuarul în căutarea lui Laranth. O văzu chiar în capătul străzii, la stânga lui, ridicându-şi gâtul să vadă unde se dusese adversarul ei. Nu-l văzuse sărind dintre resturile care îl ascundeau, pentru că se întorcea spre Jax, lăsându-şi propriul flanc expus.

Într-o clipă prea scurtă pentru a fi măsurată, el văzu ceea ce văzuse şi Laranth – silueta cu glugă din vârful surpării, cu sabia scoasă, pregătindu-se să i-o înfunde în vârful capului prin duracretă. Reacția lui fu instantanee: se eschivă în lateral, împingându-şi propria armă în sus prin pervaz şi lovind lateral cu o forță izvorâtă din disperare. Despică duracreta ca şi cum ar fi fost un lichid dens şi greu. Deasupra lui se auzi un strigăt de agonie. O fracțiune de secundă mai târziu auzi blasterele lui Laranth trăgând. Se întoarse şi îl văzu pe adversarul ei evitând împuşcăturile, prinzând un proiectil cu lama sabiei sale şi sărind pe spate în stradă. O bucată mare de zidărie se rostogoli din vârful unei grămezi de moloz, ascunzându-l vederii.

Jax făcu o săritură de sub acoperişul protector, îndreptându-se spre Laranth, dar pregătit să se apere şi de un atac de sus. Se rostogoli în picioare chiar în momentul în care Inchizitorul rănit se replia pentru un nou atac. Piciorul stâng îi fusese distrus de la genunchi în jos, lăsând un ciot carbonizat, dar nu avea de gând să se predea. Lansă o încărcătură de fulgere ale Forței din mâna liberă şi plonjă spre Jax ca un răpitor. Fusese o mişcare isteață. Jax fu nevoit să pareze fulgerul cu sabia sa şi nu era în poziția de a se apăra şi de lama inamicului său. Timpul încetini la o viteză glacială. Jax ştiu că, dacă sărea din drum, al doilea Inchizitor, ascuns printre dărâmăturile de pe stradă, avea şanse foarte mari să-l doboare.

Va trebui să-şi încerce norocul cu fulgerul. Se lăsă în genunchi, sperând că Inchizitorul nu va fi în stare să-şi regleze zborul. Avu parte de o furnicătură ciudată şi ascuțită în simțul Forței şi, o fracțiune de secundă mai târziu, o linie subțire de energie alb-albastră tăie aerul gros şi arătă înțelepciunea manevrei sale. Raza tăie brațul cu sabie al Inchizitorului la nivelul umărului. Inchizitorul fu dus de propriul său impuls la câțiva metri de Jax. Brațul şi arma lui îşi urmară propria traiectorie.

O a doua rază laser tăie gâtul Inchizitorului, oprind urletul său de durere.

Jax se uită după sursa focului de blaster. I-5 stătea, strălucitor, printre praf şi resturi, cu degetul arătător al mâinii drepte încă îndreptat spre inamicul prăbuşit.

— Mulțumesc, murmură Jax, apoi îşi dădu seama că nu mai era conştient de Laranth prin intermediul Forței.

Pivotă, cu sabia pregătită, şi fu inundat de uşurare când o văzu alergând spre el. Uşurarea fu de scurtă durată. Al doilea Inchizitor se mişcase de când se prăbuşise,

plin de furia morții coechipierului său. Căzu peste Laranth de pe o cornișă de deasupra trotuarului, îndreptând un fulger al Forței spre spatele ei neprotejat şi un al doilea spre Jax şi I-5. Jax sări, încercând cu disperare să se încline pe deasupra fluxului de energie arzătoare. Dar ştiu, chiar când picioarele îi părăseau pământul, că va fi prea târziu pentru a o salva pe Laranth.

* * *

Kaj ateriză uşor printre dărâmături, cu simțurile vibrând, cu valuri de Forță ieşind din el ca nişte unduiri de la o pietricică aruncată într-o piscină liniştită.

Oh, da, duşmanul său era încă aici, undeva, încă prezent. Şi dacă simțurile lui erau adevărate – şi ştia că aşa era – talismanul taozin fusese distrus sau îndepărtat.

Auzea şi simțea bătălia care se dădea pe stradă în timp ce el scotocea printre dărâmături, în căutarea inamicului. Toată furia pe care o simțise din cauza despărțirii de părinții săi, toată pierderea de a fi trimis departe de ei pe Coruscant, toată ura lui față de *Ordinea Imperială* se adună sub stern şi o investi în această misiune. Dacă mai exista viață în Inchizitorul cu cicatrice, Kajin Savaros o va stinge.

Urmări unduirile întunecate ale Forței până la o movilă răsucită de rămăşițe unde căzuse cea mai mare parte a schelelor, lăsând fluxul pur de energie să se infiltreze printre blocurile şi traversele răsturnate la întâmplare. Se simțea frustrat. Urmele îi spuneau că Inchizitorul era în apropiere, iar energiile inconstante ale Forței îi spuneau că omul încă trăia, dar ceva îi întuneca capacitatea de a simți clar şi de a-l găsi.

Dar stai – era mişcare în acea distrugere, o zvâcnire de putere ca o flacără care se lupta să prindă putere. Kaj se apropie, cu ochii pe locul unde emanațiile Forței erau cele mai puternice, unde *Cicatrice* se lupta să se ridice. O smucitură la nivelul simțurilor îl făcu să se oprească şi să arunce o privire peste stradă. Laranth Tarak se întoarse să alerge spre locul unde Jax şi I-5 stăteau lângă cadavrul unui alt Inchizitor.

Kaj îşi permise un moment de sărbătoare aprigă, apoi văzu pericolul în care se afla Laranth. În groapa creată de duracreta căzută, la nici doi metri distanță, al treilea Inchizitor folosea Forța pentru a împinge molozul departe de el. Supărat, Kaj se întoarse spre locul unde duşmanul său se ridica, din nou, din ceea ce ar fi trebuit să fie mormântul său. Ştia că avea mijloacele de a-l trimite din nou înapoi – o dată pentru totdeauna de data aceasta. Dar Inchizitorul de deasupra capului lui Laranth sărise, fulgerul Forței scânteind din mâinile sale în două fluxuri mortale, dansante.

Kaj se întoarse şi îşi ridică mâinile, exercitând asupra Inchizitorului o împingere masivă a Forței din toate unghiurile. Acum o clipă, Inchizitorul cădea spre Laranth, cu puterea curgându-i din mâini – în clipa următoare, dispăruse pur şi simplu. În locul unde fusese nu mai era decât un vârtej fin de cenuşă. În câteva secunde, şi acesta dispăruse, smuls de curenții de aer de deasupra străzii.

Laranth căzuse pe jumătate pe o placă de zidărie înclinată şi privi în aerul gol; Jax şi I-5 alergau lângă ea, dând la o parte obstacolele în timp ce alergau – Jax folosind Forța, I-5 folosindu-şi forța de maşină. Kaj răsuflă uşurat; Twi'leka avea să fie bine.

Se întoarse spre propria lui țintă... şi o găsi dispărută. Mătură zona cu Forța, fără să-i pese în acel moment dacă îl simțea fiecare Inchizitor din sector.

Nu-i folosi la nimic. Inchizitorul dispăruse. Scoase un urlet de furie care înfipse o bucată de duroțel lungă de un metru în clădirea din apropiere.

* * *

Mult mai sus pe stradă, Probus Tesla, sprijinit dureros într-o fereastră adâncă, privea cum Jediul şi droidul pe care îi căutase îşi adunau însoţitorii şi dispăreau din vedere. Primul său impuls când ieşise din dărâmături – unde zăcuse răsucit dureros în ciuda efortului său de a se proteja – fusese să continue lupta, să se lase dominat de furia sa pură. Dar apoi îl văzuse pe băiat – acel băiat neantrenat – folosind Forţa pentru a-l... atomiza pe Mas Sirrah. Îl distrusese atât de complet încât nu mai rămăsese nici măcar un ecou al semnăturii sale în Forţă. Era ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

În toată perioada în care fusese Inchizitor, Tesla nu văzuse niciodată Forţa folosită într-un asemenea mod. Şi mai era ceva ce nu înţelegea. Pentru o clipă, în timp ce se zbătea să se elibereze din dărâmături, simţise o nouă prezenţă ciudată în Forţă, ca un ecou sau o imagine în oglindă într-o suprafaţă imperfectă. Când, în sfârşit, se eliberase de sub dărâmături, îi văzuse doar pe droid, pe Jax Pavan, pe femela Twi'lek şi pe băiatul, ale căror semnături le simţise înainte.

La început crezuse că era ecoul morţii lui Mas Sirrah, apoi îşi dăduse seama că simţise şi asta – după acel fenomen ciudat. Nu putea ajunge decât la o singură concluzie: ciudatul ecou al Forţei provenea de la droidul I-5YQ.

Deci Tesla profită de momentul de distragere a atenţiei cauzat de stratagema sinucigaşă a lui Sirrah nu pentru a ataca, ci pentru a fugi. Era exasperant şi se gândi să-i urmărească pe rebelul Jedi şi pe droidul ciudat, dar asta nu ar fi făcut decât să întârzie un raport complet către Lordul Vader. Asta era datoria lui, îşi spuse. Oricât de mult ar fi fost însetat de răzbunare, înţelese că trebuia să aştepte. Trebuia să raporteze stăpânului său. Erau prea multe lucruri aici pe care nu le înţelegea.

Avea încredere că Lordul Vader va înţelege.

Se mişcă uşor pe cornişă şi o durere arzătoare îi străbătu partea de la coaste până la şold. Abia atunci îşi dădu seama că o bucată de duroţel îi străpunsese zona şi sângera puternic. Din nou, avea nevoie să fie târât până la un vindecător.

Îşi înghiţi ruşinea pentru această a doua înfrângere, folosi Forţa pentru a încetini curgerea sângelui şi trimise un apel de ajutor.

Capitolul 20

Jax decise că ar trebui să se întoarcă la studio prin spatele farmaciei, luându-i pe Dejah şi Rhinann pe drum. Proprietara umană a afacerii – mare, impresionantă şi furioasă din cauza distrugerii faţadei clădirii sale – crea totuşi o mică problemă.

— Eşti una dintre fantomele alea nenorocite?

Se plasă ferm în calea lui, cu mâinile pe şoldurile ample, şi îl fulgeră cu privirea.

Jax se încruntă.

— Una dintre...

— Cred că se referă la Inchizitori, spuse I-5 placid.

— Nu. Nu, nu sunt. Se poate vedea că nu am robă ca a lor.

Îşi ţinu braţele depărtate de corp, subliniind banalitatea tunicii sale purtate, a pantalonilor şi a cizmelor zgâriate. Ce Inchizitor ar fi fost prins mort într-o ţinută atât de banală?

— Ei bine, cu siguranţă se luptau cu cineva, spuse farmacista plină de dubiu. Eşti sigur că nu erai tu?

— Nu am văzut cu cine se luptau, spuse Jax, apoi adăugă cu o schimbare subtilă de ton, şi nici tu nu ai văzut.

— Nu am văzut cu cine se luptau, spuse femeia.

Jax ridică din umeri şi zâmbi. El şi ceilalţi ieşiră rapid prin spatele magazinului şi porniră spre casă pe un traseu sinuos. Auziră sirenele poliţiei de sector bubuind de-a lungul străzii când păşiră prin uşile din spate. Uşile se închiseră, tăind sunetul.

Pol Haus îi aştepta.

— Credeam că o să ţii poliţia de sector departe de asta, spuse Jax în timp ce se îndreptau spre lift.

Prefectul Zabrak îşi ridică sprâncenele.

— Am făcut-o. Dar când am interceptat un apel de la un anume Probus Tesla, Inchizitor de meserie, care cerea ajutor, a trebuit să bănui că se terminase şi să-mi chem forţele. Ar fi fost destul de suspicios dacă nu aş fi făcut-o, nu-i aşa?

Jax trebui să recunoască că da.

* * *

În siguranţă în studiou, Jax mai avea o singură întrebare în minte – una pe care era sigur că toată lumea o împărtăşea. Se întoarse spre Kaj, care stătea în sanctuar, şi îl întrebă:

— Ce i-ai făcut Inchizitorului ăluia – şi cum?

Băiatul ridică din umeri, zâmbind sumbru.

— Acasă trebuia să pun adun şobolanii de mlaştină. Să-i ţin departe de hambar. Dacă bagi femela alfa într-un sac şi o duci undeva în mlaştină, întregul ei cuib o va urma. Aşa că l-am băgat într-un sac. Un sac foarte mic.

Dejah se holbă la băiat.

— Dar cum?

Zâmbetul lui Kaj se clătină.

— Eu... nu ştiu. Nu am mai făcut asta până acum. Eu doar... Înghiți convulsiv. Mi-am imaginat că prind şobolanul de mlaştină şi... era un Inchizitor. Chiar contează ce s-a întâmplat cu *chestia* aia?

Jax trase aer în piept.

— *Cu el*, Kaj. Nu este o *chestie*. Inchizitorii sunt oameni, la fel ca noi.

Băiatul se înroşi şi scutură din cap.

— Nu. Nu la fel ca noi. Ei sunt răi. El era rău.

Apoi se duse la canapeaua lui şi se întinse pe ea, întorcându-le spatele. Jax le făcu semn celorlalți să-şi ducă discuția sus şi departe de ochii şi auzul lui Kaj.

— Şi acum? întrebă Laranth când ajunseră în camera de zi de deasupra.

— Da, reluă Rhinann, şi acum? În ciuda manipulării Jedi a acelei fermaciste, s-ar putea să ne fi distrus acoperirea cu pirotehnicile tale...

Jax se întoarse spre el.

— *Pirotehnicile mele?* Nu eu l-am scos pe Kaj din galerie pentru plimbări. Nu puteați să-l ascundeți în studiou sau într-unul din dormitoare?

Fața Elominului deveni albă.

— Să-l ascundem? Păi...?

— A fost vina mea, spuse Dejah repede, privirea ei purpurie zburând spre Pol Haus. Mi-a fost teamă că poate prefectul va veni cu forțele de securitate. Sau că, dacă i-ai fi spus despre Kaj, ar fi vrut să-l ia la el. Se uită la Jax cu seriozitate. Nu am vrut să i se întâmple asta, Jax. Cred că a fost o prostie din partea mea...

Se opri, coborându-şi ochii.

— S-a întâmplat. Ne vom ocupa de asta, spuse Jax. Dar Rhinann are dreptate în legătură cu un lucru. De data asta le-am atras atenția asupra acestei zone şi i-am invitat la o inspecție mai atentă. Trebuie să-l mutăm din nou pe Kaj.

— Ai putea să mă laşi pe mine să-l iau, sugeră Pol Haus.

Toată lumea se întoarse să se uite la el.

El ridică ambele mâini ca şi cum le-ar fi deviat privirile.

— Nu am nicio intenție să-l predau lui Vader. Îmi dau seama, adăugă el, cu ochii ațintiți asupra lui Jax, că nu am avut suficient timp pentru a-mi dovedi bunele intenții. Deşi te-am ajutat astăzi, cu un oarecare risc pentru mine.

— Iartă-mă că spun asta, spuse I-5, dar s-ar putea să fi făcut asta şi din simplul motiv de a ne câştiga încrederea. Când ai chemat poliția sectorului la locul *tulburării* de adineauri, s-ar putea să le fi dat şi această locație.

— S-ar putea, spuse Haus imperturbabil, dar nu am făcut-o. Uitați că am făcut oferta. Dar acum sunt aici. Dacă pot ajuta cu asta...

— Oriunde l-am muta pe Kaj, spuse Laranth, va trebui să mutăm cu el cel puțin o parte din acele sculpturi. Care ar putea părea suspecte dacă ar merge într-un loc greşit. Din întâmplare, ştiu o galerie de artă care ar fi o casă perfect potrivită.

Era cocoțată pe pervazul unei nişe de perete în care unul dintre colegii lui Ves Volette crease o pictură murală cu pigmenți care se transformau şi care o încadrau într-un spectacol caleidoscopic de culori dansante. Ceva legat de prezența ei acolo îl deranja pe Jax, dar nu reuşea să-şi dea seama ce era.

— Vrei să-l trimiți la Yimmon?

Asta venise din partea lui Pol Haus. Jax se uită la el.

— Tu... tu ştii unde...

— Unde este *Whiplash*? Da. Şi Thi Xon ştie că ştiu. Asta te ajută să te linişteşti,

tinere Jedi?

Jax ignoră întrebarea, pentru că tocmai realizase ce era în neregulă cu grupul din cameră.

— Unde e Den?

Sullustanul prefera întotdeauna cel mai înalt loc din cameră, ceea ce, în noul lor mediu, l-ar fi plasat acolo unde era cocoțată Laranth. Jax își aminti, brusc, de camera aranjată din capătul holului. Camera în care nu se vedea niciun artefact personal.

I-5 se mișcă înaintea lui Jax și ajunse în camera jurnalistului cu câteva secunde înaintea lui. Când Jax ajunse acolo, droidul stătea în centrul camerei, uitându-se la curățenia ei impecabilă. Arăta ca și cum nimeni nu dormise vreodată în ea.

— A plecat, spuse I-5. De data asta chiar a plecat.

Droidul părea, pentru prima dată, complet pierdut.

— Îmi pare rău, I-5. Cred că e vina mea. Votul...

— Nu, e a mea. Se gândește de ceva vreme să plece – să se întoarcă acasă pe Sullust pentru a se căsători cu Eyar Marath. I-5 își îndreptă umerii într-un gest foarte uman. Ar fi trebuit să anticipez asta. Ar fi trebuit...

— Să-l convingi să renunțe?

Droidul scoase un mic suspin metalic.

— Nu și dacă era ceea ce își dorea cu adevărat. O casă. O familie. Presupun că s-a păcălit destul de mult că are asta aici.

Jax făcu o grimasă.

— Am fost o familie destul de disfuncțională în ultima vreme.

— Da. Am fost. I-5 își întoarse capul să se uite la Jax. Dar am fost o familie, totuși.

Jax își ținu respirația. Era din nou – acel ecou ciudat al Forței. La fel cum simțise... Își puse mâna pe umărul strălucitor al droidului.

— *Cinci*, te pot simți. Chiar acum. Și înainte – pe stradă – chiar înainte să-l ucizi pe Inchizitor. Ai simțit... teamă atunci. Frică pentru mine. Pe măsură ce rostea cuvintele, pe măsură ce memoria îi reda imaginile și senzațiile, știa că era adevărat. Acum simți durere. Pierdere.

Capul droidului se înclină ușor într-o parte.

— Da. Așa e.

— Nu vezi ce înseamnă asta? Nu mai poți intra neobservat în sediul Imperial. Poți fi simțit prin Forță, I-5. Nu te-ai apropia niciodată de Împărat.

— Dar ai spus-o chiar tu: am simțit emoții puternice. În sediul Imperial nu voi simți nimic. Voi fi un droid de protocol cuminte, făcându-mi treaba...

Jax puse ambele mâini pe umerii lui I-5 și îi întâlni ochii.

— Până ajungi în aceeași cameră cu Împăratul. Și apoi ce? Atunci poți să-mi promiți că nu vei simți furie? Pierdere? Durere? Că gândul din mintea ta nu va fi să răzbuni moartea tatălui meu?

— Pot...

— *Să-mi promiți?* Pentru că dacă nu-mi poți promite asta cu toată sinceritatea, nu te pot lăsa să faci chestia asta.

Droidul se cutremură la propriu.

— Nu mă poți opri.

Jax îl scutură suficient de tare încât să-i zdruncine cadrul.

— Aici nu este vorba despre independență și liberul arbitru și prerogativele unui

simțitor. Este vorba despre... este vorba despre familie. E vorba despre faptul că am nevoie de tine pentru că tu eşti singura familie care mi-a mai rămas. Şi în inima aia de metal ai singura imagine pe care o am despre tatăl meu. Dacă mori...

— Pot pune holograma pe un cristal.

— Dar nu te poți pune pe tine pe un cristal! Uite, mi-ai spus că trebuie să rămân în viață pentru că este nevoie de mine. Trebuie să antrenez o nouă generație de Jedi. Ei bine, şi tu eşti necesar. Pentru a mă ajuta să rămân în viață.

I-5 clipi, fotoreceptorii lui oprindu-se şi pornind rapid. Jax simți din nou un puls de emoție din partea droidului – mai puternic acum decât înainte. Dar de data asta nu era frică sau pierdere. Era furie.

— Dacă te duci în cartierul general Imperial cu o scurgere ca asta, spuse Jax, vor fi călare pe tine într-un minut. E sinucidere curată.

— Atunci presupun că trebuie să găsim un alt plan.

— Poate că da. Dar mai întâi, trebuie să-l mutăm pe Kaj.

Capitolul 21

— Atunci Jax Pavan încă trăieşte.

Darth Vader stătea cu spatele la Tesla. Postura, ca şi vocea sa, nu dădeau niciun indiciu de stres sau tulburare interioară. Doar pumnul său drept înmănuşat, ținut într-o parte, lucra ritmic. Inchizitorul, proaspăt vindecat, fu sigur că poate auzi micile servomecanisme din degetele bionice făcând clic şi bâzâind odată cu mişcarea. Avea Vader de gând să-i înfăşoare acele degete cibernetice în jurul gâtului? Declarația *Jax Pavan încă trăieşte* avea să fie epitaful lui Probus Tesla?

— Da, Stăpâne, spuse Tesla. Îşi făcu vocea cât mai incoloră cu putință. Am simțit că era mai bine să vă aduc la cunoştință fără întârziere aceste evoluții surprinzătoare. Dacă ar fi fost doar Pavan cu care ar fi trebuit să mă confrunt...

— Ar trebui să fii recunoscător, Tesla, că nici tu, nici ajutoarele tale nu l-ați ucis. Aş fi fost foarte nemulțumit. Şi ai avut dreptate să presupui că această informație este neprețuită pentru mine.

Vader se întoarse şi îl privi pe Inchizitor cu ochi strălucitori, fără trăsături.

— Ai făcut bine.

Tesla căzu într-un genunchi, fiind copleşit de uşurare.

— Mulțumesc, Lord Vader. Sunt satisfăcut.

Vader făcu un gest de oprire.

— În mod clar, forțele lor combinate sunt considerabile – şi total neaşteptate. Profunzimea puterilor acestui tânăr adept este necunoscută, ceea ce înseamnă că este incalculabilă. Capul cu cască se înclină uşor într-o parte. Nu ai simțit nimic când a dispărut Mas Sirrah?

Tesla nu-l ştiuse niciodată pe stăpânul său să arate vreo nesiguranță. Gândul că abilitățile acestui adept îl derutau pe Vader îl intriga şi îl excita în acelaşi timp.

— Nimic. A fost ca şi cum ar fi fost... şters.

Vader aprobă din cap.

— Şi eşti sigur că acel fenomen – acel ecou sau reflexie a Forței de care vorbeai – a fost droidul?

Exista, spre surprinderea lui Tesla, o notă de nedumerire în vocea profundă, bine modulată.

— Cât de sigur pot fi.

Darth Vader se mişcă pentru a sta direct în fața lui Tesla, într-un şuvoi de veşminte întunecate, privind în jos la el. Tesla îşi văzu capul acum pleşuv şi fața plină de cicatrice reflectate în suprafața lentilelor stăpânului său.

Vader întinse o mână peste capul Inchizitorului.

— Dă-mi gândurile tale, Tesla. Lasă-mă să văd ceea ce ai văzut, să aud ceea ce ai auzit, să simt ceea ce ai simțit.

În mintea lui Tesla, ritmul cuvintelor era un cântec, o incantație. Stăpânul său voia să îl citească, să îi atingă mintea direct. Simplul gând era intoxicant. Simți atingerea în mintea sa şi tremură de o exaltare ciudată.

Îşi aduse aminte de stradă, văzută de la înălțimea sa de pe contrafort, mult mai sus. Barajul de materie şi energie care o lovise. Căderea lui printre dărâmături. Acea

furnicătură ciudată a simțului Forței chiar înainte ca Mas Sirrah să moară. Şi apoi, ceea ce văzuse când, în sfârşit, se ridicase dintre dărâmături – acolo unde se aşteptase să vadă un alt Jedi, văzuse în schimb droidul de protocol.

Tesla simți un moment de îndoială. Poate că Pavan crease ecoul?

— Nu. Vocea lui Vader era acum în capul lui, mustrându-l. Nu modifica ceea ce ți-au spus simțurile tale. Nu-l califica. Jax Pavan este un Jedi – un adept al Forței. A fost aceasta semnătura unui adept al Forței?

Nu fusese, iar Tesla ştia asta. Îşi aminti restul atunci, până în momentul în care scăpase de pe strada blestemată. Când Darth Vader îşi retrase atingerea, Tesla aproape că plânse de durere.

Vader rămase tăcut mult timp. Tăcut şi nemişcat. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre fereastra camuflată. Soarele apunea, transformând vârfurile clădirilor acoperite de nori în cupru, ferestrele lor strălucind ca nişte pietre prețioase deasupra sceptrelor giganților.

— Ce avem aici, Tesla? Un Jedi care se sustrage oricărei încercări de capturare – nu, doi – mai este şi femela Twi'lek. Adaugă la acestea un adept rebel cu abilități nemaiauzite şi un droid care posedă o semnătură în Forță... Se întoarse să se uite la Inchizitor. Sunt mai hotărât ca niciodată să îi capturez. Pe toți. Alte informații pe care le-am primit mă fac să cred că băiatul este cheia. Dacă îl avem pe el, îi vom avea pe toți.

Tesla, încă îngenuncheat, se uită la stăpânul său.

— Ce ai vrea să fac, Stăpâne?

Vader îi făcu semn acolitului său să se ridice.

— Aş vrea să aranjezi capturarea băiatului.

— Dar... Lord Vader, abilitățile lui...

— Trebuie să fie ocolite. Există modalități prin care putem face asta – cu un aliat la locul potrivit.

— Avem un astfel de aliat, Stăpâne?

— Se pare că da.

Capitolul 22

Laranth se oferi voluntar să îl ducă pe Kaj la sediul *Whiplash*. Jax insistă la început să meargă cu ei, dar Laranth argumentă că descoperirea sa despre prezența lui I-5 în Forță făcea ca o nouă consultare cu Tuden Sal să fie mai importantă.

— Nu ai încredere în mine să-l duc pe Kaj la Yimmon în siguranță? îl întrebase Laranth, chipul ei fiind o mască lipsită de emoții.

— Nu încrederea e problema. Trebuie să ştii asta. Am încredere în tine cu viața mea. Am avut încredere în tine cu ea, adăugase el, întâlnindu-i privirea. Nu aş fi stat aici, vorbind cu tine, dacă nu aş fi avut.

— Atunci care este problema?

Care era problema? Nu se temea pentru Kaj, de fapt; instinctele băiatului se dovediseră până acum eficiente în ceea ce priveşte autoconservarea. Problema era Laranth. Se temea pentru siguranța ei.

Îi răspunse, oarecum lamentabil:

— Cred doar că două capete sunt mai bune decât unul.

Laranth deschise gura să spună ceva, apoi clătină din cap.

— Vom fi bine, mulțumesc.

Aşa că îi trimise la Yimmon, în timp ce Dejah aranja mutarea sculpturilor în lumină la galeria din *Sectorul Portuar* – cu o escortă de droizi de poliție aleşi cu grijă din rândul contingentului de securitate al *Sectorului Zi-Kree*, condus chiar de Pol Haus. Sculpturilor le va lua ceva timp să ajungă şi să fie instalate; până atunci, Kaj va fi păzit prin mijloace mai puțin tehnice. Bazându-se pe certitudinea băiatului că Inchizitorul care îl urmărea îşi pierduse artefactul taozin în căderea de moloz de pe *Aleea Galeriilor*, Laranth trimisese un grup de tineri *Whiplash* – nişte vagabonzi care trăiau furând şi a căror prezență printre resturi nu ar fi fost remarcată – pentru a-l găsi. Nodul de piele de taozin uscat şi transformat în pudră nu era suficient pentru a ascunde de Vader o putere precum cea a lui Kajin, în cazul în care tânărul ar fi avut un acces de furie, dar Laranth era mulțumită că va fi suficient până când vor putea remonta sculpturile în lumină.

Jax îi văzu plecând pe ea şi pe Kaj cu un sentiment de premoniție şi îşi spuse că era doar pentru că el şi Laranth aveau ceva neterminat între ei. Simțea frica irațională a omului că nu va avea niciodată ocazia să termine ce avea de făcut.

Îi aruncă o privire lui I-5 în timp ce mergeau unul lângă altul prin cel mai jos nivel al *Pieței Ploughtekal*, în drum spre o întâlnire cu Tuden Sal. Un curcubeu de neon în continuă schimbare stropea învelişul metalic al droidului în timp ce mergeau. O ființă cu multe culori, gândi Jax filozofic. O ființă care, în momentul de față, suferea de asemenea de afaceri neterminate. Den Dhur nu lăsase în urmă niciun mesaj, nicio explicație, niciun indiciu despre ceea ce simțise în zilele dinaintea plecării sale. Chiar şi Laranth îşi luase rămas bun de pe patul ei din centrul medical înainte să plece.

Nu, îşi spuse el, *te înşeli în ambele privințe*. Nici Den, nici Laranth nu fuseseră reticenți în a-şi exprima sentimentele cu privire la cursul pe care îl luau lucrurile. El şi I-5 fuseseră pur şi simplu prea ocupați, prea concentrați...

Pe cine păcălea? Fusese prea orb ca să observe. Şi prea încurcat de vălul de

feromoni al lui Dejah. Acea cunoaştere îl rodea acum, pătrunzându-i în suflet. Ce-o fi crezut Laranth despre felul în care el trecuse în câteva clipe de la acea atingere intimă pe care o împărtăşiseră în centrul medical, la a uita practic că ea exista.

Îşi aminti acum momentul şi bănui că ştia ce se întâmplase. Dejah intrase în zona de aşteptare din fața camerei lui Laranth. Cu abilitățile ei telepatice, ea ar fi simțit acea puternică explozie de conştientizare bruscă, de emoție, când el intrase în cameră, câteva momente mai târziu...

Văzuse expresia de pe chipul Zeltronei când el şi I-5 plecaseră la misiunea lor adineauri. Fusese rănită şi nedumerită pentru că îl simțea blocând-o agresiv şi nepermițându-i să-i simtă emoțiile. Atunci simțise ceva remuşcări pentru asta. Acum, la douăzeci de minute şi câțiva kilometri distanță, nu mai simțea nimic.

Asta îl deranja. Îi dădea de înțeles că, deşi o blocase cu o voință puternică şi antrenată, ea încă era capabilă să-l afecteze. Simți un fior de furie, atât față de el însuşi, cât şi față de amestecul lui Dejah, şi o dădu deoparte.

Nu există pasiune; doar seninătate.

Exact.

Ajunseră la destinație – o cârciumă mizerabilă care se autointitula *han*. Jax îl urmă pe I-5 până la capătul coridorului principal, unde acesta făcu un viraj la stânga şi se deschise pe un coridor mai larg, flancat de ceea ce proprietarul numea *săli de conferințe*. Cea în care îl găsiră pe Tuden Sal avea suficient loc pentru o masă joasă şi patru şezlonguri. Pe masă era aşezată o selecție de mâncare care nu părea deloc apetisantă pentru Jax, care se bucura că îşi adusese aminte să mănânce ceva în drumul lor prin *Ploughtekal*. Chiar şi mâncarea oferită de localuri dubioase precum *Magazinul Plăcintelor cu Carne Misterioasă* al lui Max Shrekk arătau mai bine decât mâncarea pe care Sal o înfuleca cu entuziasm. Greu de crezut că aceeaşi persoană fusese proprietarul unui restaurant popular de lux cu vreo două decenii în urmă.

Jax se aşeză, în timp ce I-5 rămase în picioare. Jediul acceptă o ceaşcă de ceai din frunze roşii aburinde şi sorbi, apoi lăsă ceaşca jos şi spuse:

— Avem o problemă.

Ochii lui Sal se îngustară.

— Am auzit despre *scandalul* de pe *Aleea Galeriilor*. Tu ai fost, deci?

— În timpul *scandalului*, cum ai spus tu atât de pitoresc, îi spuse I-5 lui Sal, Jax a descoperit că generez o semnătură sporadică în Forță.

Fața lui Tuden Sal era un gol stupefiat. Prima emoție care se manifestă acolo fu neîncrederea. Apoi se uită la Jax.

— Ce ai descoperit?

— Am fost atacat..., începu Jax.

— Un Inchizitor a fost la o jumătate de secundă să-l străpungă pe Jax. L-am împiedicat. Eram cuprins de emoții destul de puternice în acel moment.

— Pe care eu le-am simțit, adăugă Jax.

Sal rămase cu gura căscată.

— Emoții puternice?

— Eram îngrozit să nu-l pierd, dacă vrei să ştii.

— Pe scurt, spuse Jax, problema este că I-5 nu poate garanta că şi-ar putea ține emoțiile sub control dacă s-ar apropia de Împărat. Nu mai este asasinul ideal pe care îl credeai tu.

Fața lui Sal se înroşi într-o nuanță mai închisă de bronz.

— Eşti sigur de asta?

Jax scutură din cap.

— Cum poate fi cineva sigur? Dar faptul că există o îndoială rezonabilă de primejdie este suficient pentru a anula totul.

Ochii Sakiyanului se îngustară din nou.

— Eşti singurul care a simţit asta? A simţit-o şi Laranth?

— Ea avea propriile ei dificultăţi în acel moment, notă I-5 ironic. Eram atacaţi de mai mulţi Inchizitori.

— Am auzit zvonul, dar nu l-am crezut. V-aţi luptat cu Inchizitorii – în văzul tuturor? Sal scutură din cap. Asta e o altă lovitură împotriva planului nostru. Dar poate că asta ai intenţionat.

Acum fu rândul lui Jax să se holbeze surprins.

— Poftim?

— Ai fost cu adevărat împotriva acestei misiuni încă de la început, nu-i aşa? De ce? Din cauza tatălui tău?

Jax se aplecă în faţă.

— De ce mă acuzi, mai exact?

— Nu este greu de descifrat. Te angajezi într-o luptă publică cu Inchizitorii, atrăgând astfel atenţia asupra ta şi a lui I-5, apoi pretinzi că, drept urmare, îl poţi simţi prin Forţă. Îşi întinse mâinile. Nimeni altcineva nu a pretins că îl poate simţi.

— Asta e o acuzaţie ridicolă, spuse I-5. Dacă cineva ţi-ar fi purtat pică pentru moartea lui Lorn Pavan, acela aş fi fost eu. Şi, în cele din urmă, Senatorul Palpatine a fost cel care a pus să fie ucis, prin intermediul asasinului Sith. Cercetările îmi spun că asasinul, sau cel puţin un Zabrak cu tatuaje rituale similare, a fost ucis ulterior în timpul unei lupte la o centrală electrică de pe Naboo, aşa că s-a dus orice şansă de răzbunare împotriva lui. Rămâne doar Palpatine. Jax nu a pus la cale incidentul de ieri. Am fost atraşi într-o luptă cu Inchizitorii pentru a preveni capturarea unui prieten.

— Un alt Jedi, fără îndoială.

— Un potenţial Jedi, spuse I-5.

— Ah... sau un potenţial Sith, atunci.

Jax se mişcă neliniştit, amintindu-şi uşurinţa cu care Kaj îl trimisese pe Inchizitor în uitare. Simţise valul fierbinte de ură care precedase actul.

— Nu şi dacă putem face ceva în privinţa asta, spuse el. Dar asta nu e nici una, nici alta. Nu am dat ieri în vileag acoperirea noastră, şi nici nu inventez ceea ce am simţit. I-5 poate fi simţit prin Forţă. Cum, nu ştiu...

— E un droid, spuse Sal. Poate acţiona ca un droid şi...

— A *acţiona* este termenul operativ, îl întrerupse I-5. Singura modalitate ca intenţiile mele să fie lipsite de falsitate ar fi ca cineva să-mi *dezbrace* modulul cognitiv până la nucleul meu de programare de bază...

— Ah! Desigur! strigă Sal. Asta e ceea ce vom face.

— În acest caz, însă, nu aş mai fi capabil să îndeplinesc directiva, încheie I-5. Programarea nu mi-ar permite să rănesc o fiinţă sensibilă.

Sal păru abătut, apoi se lumină şi pocni din degete.

— Dar dacă ai avea un manipulator? Cineva care să meargă cu tine şi să dezactiveze de la distanţă programarea când vei fi suficient de aproape de Împărat pentru a finaliza misiunea.

Jax scutură din cap.

— Prea riscant. În acel ultim moment, când i-ar fi restabilită acoperirea senzitivă, e posibil ca modulul lui să se supraîncarce şi să explodeze.

Sal ridică din umeri.

— Dar atunci ar fi fost prea târziu, cel puţin pentru Împărat.

— Da. Şi poate că va fi prea târziu şi pentru I-5.

Sal ridică din umeri.

— Şi ce dacă? Manipulatorul va reinstaura pur şi simplu programul. Va face o suprascriere, fără probleme.

— Nu *pur şi simplu*, obiectă Jax. Habar nu ai cu ce ai de-a face aici. Dacă un droid a fost vreodată mai mult decât suma părţilor sale, acela este I-5. Nu vreau să risc ca o repornire să-l facă să piardă acea parte din el care a putut depăşi codul.

Sal se holbă la Jax.

— Doar nu sugerezi serios că I-5 are un suflet?

— Sugerez că s-ar putea să nu fie acelaşi droid pe care îl vom dezactiva. Şi asta nu e tot. Împăratul Palpatine este Maestrul Ordinului Sith. Dacă tu crezi că Inchizitorii sunt mortali, Împăratul este în mod exponenţial mai mortal. Mai rapid, mai concentrat, mai puternic. În acea fracţiune de secundă în care procesorul lui I-5 se deconectează, Împăratul ar putea foarte bine să simtă asta şi să riposteze înainte ca I-5 să aibă ocazia să facă ceva.

— Nu ştii asta. Palpatine nu se va aştepta la nimic. Iar droidul nu trebuie să fie atât de aproape de el – o împuşcătură cu laser de la tribună când Împăratul se află la Senat, de exemplu…

— Un astfel de scenariu ar putea funcţiona, dar întotdeauna există Darth Vader de care să ne facem griji.

— Dar droidul ar putea…

— Droidul s-ar putea prăbuşi din cauza uzurii metalului aşteptându-vă pe voi doi, interveni I-5. Să presupunem pentru un moment că putem trece de supraveghere. Se uită la Sal. La ce te-ai gândit?

Tuden Sal se animă brusc.

— E un plan simplu. Şi pentru că e simplu, cred că are şanse mari de reuşită. Palpatine participă la *dezbaterile* Senatului – mai degrabă la festivaluri de linguşeală – în ultima zi a fiecărei săptămâni. Numărul droizilor de protocol din sala Senatului în acele momente este uluitor. Sunt peste tot – interpretând, transmiţând mesaje, servind ceaiul – nu ar trebui să ne fie greu să intrăm ca ataşaţi ai oricărei delegaţii cu care I-5 spune sistemului de securitate că suntem.

— Şi ca ataşat, unde aş fi eu? întrebă Jax.

I-5 reacţionă puternic la asta.

— Jax, nu poţi. Eşti Jedi. Un Jedi căutat. Chiar dacă ai purta un costum de camuflaj, ai fi în pericol să fii citit. Ai periclita misiunea.

Jax se gândi la asta.

— Aş putea fi unul dintre *Tăcuţi*, poate. Ei călătoresc foarte bine acoperiţi şi nimeni nu-i observă. Apoi îl lovi o revelaţie. Am găsit. Voi intra ca Inchizitor. Foarte potrivit ca sensibil la Forţă.

— Şi de unde ai face rost de o robă de Inchizitor? întrebă Sakiyanul.

— Nu ştiu, dar sunt sigur că Rhinann ştie. Şi cred că ştiu şi de unde pot face rost de nişte pudră de taozin. Am deja o sabie Sith.

Tuden Sal aprobă din cap.

— Da. Ar putea funcționa. Galeriile cetățenilor au o vedere neobstrucționată asupra platformei Împăratului din Senat.

— Care este protejată de un scut repulsor şi un scut EM, obiectă I-5, uitându-se la Jax ca şi cum ar fi înnebunit complet.

— Sunt Jedi. Le pot învinge pe amândoi.

— Poate. Dar dacă o faci, te vei aprinde ca o supernovă pentru ceilalți Inchizitori.

Jax ridică din umeri.

— Va fi prea mult haos pentru că Împăratul va fi mort.

Fotoreceptorii lui I-5 se întâlniră direct cu ochii lui Jax.

— Eu, spuse I-5, ar trebui să te țin în viață. Îți aminteşti?

— Atunci ar fi bine să faci tot posibilul. Jax se întoarse spre Tuden Sal. Încă eşti convins că am încercat să-ți sabotez misiunea?

Sakiyanul nu răspunse; în schimb, spuse:

— Următoarea apariție a lui Palpatine în Senat este peste două zile. Îi va da asta suficient timp lui Rhinann să obțină o robă de Inchizitor?

Jax se ridică în picioare.

— Hai să aflăm.

* * *

— Vrei să fac rost de ce?

Rhinann era îngrozit. Aşa cum bănuia de ceva timp, Jediul îşi pierduse complet mințile.

— O robă de Inchizitor. Poți?

— Preferabil fără să alertezi întreaga Inchiziție cu privire la destinația ei, adăugă I-5.

Rhinann îl fixă pe droid cu o privire rea.

— Nici măcar nu vor şti că lipseşte. Când ai nevoie de ea?

— În următoarele două zile.

Rhinann simți clădirea legănându-se în jurul lui.

— Atât de repede?

— Dacă nu o poți face, spuse Pavan, poate ar fi mai bine să caut o altă sursă.

Rhinann se crispă. Niciun Elomin nu putea suporta să fie astfel contestată integritatea sa profesională. Ştia că Pavan cunoştea acest lucru şi că se folosea de el pentru a-l manipula, dar faptul că ştia asta nu-l ajuta.

— Pot să o fac. Doar că e... atât de curând. Elominul se mută la stația HoloNet din sufragerie şi se conectă. Apropo, spuse el în timp ce îşi începea intrarea în nodul Inchiziției, am monitorizat traficul *Biroului Imperial de Securitate* în această dimineață. Droidul a fost descoperit. Inchizitorul supraviețuitor l-a simțit în timpul incidentului de ieri.

Îi văzu pe Pavan şi pe I-5 schimbând priviri şi simți un fior de satisfacție.

— Hmm. Da. O perspectivă un pic mai alarmantă acum, nu-i aşa?

Spre surprinderea lui Rhinann, Jediul ridică pur şi simplu din umeri.

— Eu nu sunt surprins, dar Tuden Sal ar putea fi. Anunță-l.

Rhinann se întoarse să se holbeze la nebunul de om.

— Deci încă mai mergi până la capăt cu asta? La ce te poți gândi?

— Că *Biroul* va căuta un Jedi cu un droid senzitiv şi va primi un Inchizitor cu

un 3PO banal.

Îl lăsară să se ocupe de treburile lui – coborând cel mai probabil în galeria de artă goală, gândi Elominul, pentru a-şi continua procesul de planificare a propriilor înmormântări.

Totuşi, gândi Rhinann, s-ar putea să nu fie un dezastru total. I-5 s-ar fi asigurat cu siguranță că, în aceste condiții, Jax era cel care va avea *bota*. Cu cât Rhinann se gândea mai mult la asta, cu atât avea mai mult sens ca plan de rezervă. *Bota* ar fi o rezervă. Dacă I-5 era descoperit sau dacă planul dădea greş în vreun alt fel, Jax lua *bota* şi ducea misiunea la bun sfârşit.

Elegant. De asemenea, clarificase ce avea de făcut Rhinann. Trebuia să ungă angrenajele pentru intrarea asasinilor în sediul Imperial.

Şi trebuia să se asigure că el era unul dintre asasini.

Capitolul 23

Lui Kaj îi plăcea să fie cu femela Twi'lek cu pielea verde. Ea era ideea lui de Jedi – discretă, suplă, inteligentă, curajoasă, misterioasă.

— Eşti diferită, îi spuse el în timp ce mergeau împreună din adăpostul în care îşi petrecuse noaptea prin labirintul de alei care duceau, în cele din urmă, la galeria/teatrul deasupra căruia se afla sanctuarul lui Thi Xon Yimmon.

— În comparație cu cine?

— Cu Jax.

— Jax este om. Eu sunt Twi'lek.

— Nu asta am vrut să spun.

— Jax e bărbat. Eu sunt femeie.

— Păi, da. Am cam observat asta.

— Eu sunt verde. Jax are o nuanță bolnăvicioasă de bej.

— Acum mă tachinezi.

— Eu nu tachinez niciodată.

— Tot spui asta, dar acum mă tachinezi. Şi uneori îl tachinezi şi pe Jax.

Laranth îşi întoarse capul să se uite la el.

— Nu-i spune asta.

Ochii ei aveau o nuanță stelară de verde – ca stelele gemene care răsăreau în serile de iarnă, imediat după miezul nopții, pe cerul din sud-vest, deasupra fermei părinților lui.

El îi zâmbi.

— N-o să fac asta. Ceea ce am vrut să spun este că nu eşti ceea ce mă aşteptam să fie un Jedi. Ei bine, nici Jax nu este, de fapt.

— Nu sunt un Jedi. Sunt un *Paladin Gri.* Ochii verzi se întunecară. Deci cum te aşteptai să fie Jedii?

— Serioşi. Ei bine, tu eşti serioasă, dar vreau să spun ca... precum călugării din Ordinele vindecătoare.

— *Tăcuții?*

— Da. Adică, Jax mă învață cum să fiu liniştit şi calm şi toate alea, dar el e... Jax. Făcu o pauză pentru un moment, apoi întrebă. Cum faci? Cum te abții să nu laşi furia să te cuprindă?

— Te simți furios chiar acum?

Ea îl cuprinse cu privirea ei de smarald, iar el ştiu că îl citea – atât cât putea, având în vedere faptul că purta colierul taozin al Inchizitorului. Rhinann îi spusese numele Inchizitorului: Tesla. Îşi va aminti despre el.

— Nu, nu sunt furios acum. Este... este parțial din cauza a ceea ce le-au făcut părinților mei.

— Ferma?

Îi spusese despre asta. Acum doar aprobă din cap.

— Şi parțial e doar...

— Poate ar fi mai bine dacă nu te-ai gândi la asta.

— Aşa te descurci tu? Prin a nu te gândi la asta?

Ea îi aruncă o privire lungă, deconcertantă.

— Ți se pare că sunt furioasă, nu-i aşa?

— Da. Mai ales când…

Nu termină propoziția. Ieşind în intersecția a patru coridoare înguste, se trezi cu genunchii înmuiați într-un fel de ceață ciudată. Se prelingea languros în jurul picioarelor lui ca bioxidul de carbon lichid.

— Hei, ce e chestia asta?

Laranth se uită în jos la ceața care se ridica, apoi înjură. Întorcându-se, ea îşi scoase blasterele şi făcu un pas, apoi se opri.

— Inchizitori, mârâi ea şi se întoarse din nou.

Sângele lui Kaj pompă mai tare.

— Nu-i nimic. Pot să am grijă de ei.

— Nu, nu poți.

Ea o luă pe brațul drept al intersecției. Era blocată la nici un metru şi jumătate de intersecție de ceea ce părea a fi un bloc solid de ferrocretă.

Kaj stătea în centrul intersecției privind cum se ridică ceața, prinzându-i mirosul. Ştiu că era un drog chiar în momentul când îl lovi primul val de vertij. O văzu pe Laranth trecând pe lângă el şi verificând coridoarele din centru şi din stânga.

Ea se clătină când se întoarse în intersecție, înjură din nou şi fugi înapoi pe drumul pe care veniseră. Logica acestui lucru îl lovi pe Kaj în timp ce îi cedau genunchii. Răpitorii lor aveau tot timpul din lume să astupe complet coridoarele din fața lor cu obiecte pe care nu le puteau manipula, dar traseul din spate trebuia să fie păzit. Primul său impuls fusese corect, gândi el în timp ce ceața i se infiltra în minte. Ar fi trebuit să se întoarcă şi să arunce totul în aer.

Încercă să-şi adune voința şi concentrarea pentru a face asta acum, dar mintea lui nu voia să coopereze. Se simțea ca şi cum corpul său ar fi fost deconectat de creier şi diferitele părți ale creierului său erau blocate să comunice între ele.

Căzu în vârtejul de ceață, privind silueta lui Laranth îndepărtându-se de el. Auzi zumzetul săbiilor de lumină şi văzu sclipirile roşii.

Cum îi va găsi Jax? Cum avea să ştie ce se întâmplase cu ei?

Pietricele.

Răspunsul veni dintr-o poveste simplă din copilărie despre o soră şi un frate mai mic, pe care tatăl malefic îi dusese în pădure ca să piară, ca nu cumva să ajungă adulți şi să împlinească o profeție care-i prevestea dispariția. Ei aruncaseră pietricele de-a lungul traseului lor pentru a găsi drumul înapoi.

Kaj nu avea pietricele, dar avea amuleta taozin. Cu ultima lui fărâmă de gândire concentrată, îşi smulse chestia de la gât şi o aruncă în spatele lui.

* * *

Jax nu ar fi putut spune unde se transformase visul şi devenise un coşmar. Nu era un vis al Forței, ci doar o reluare a evenimentelor recente văzute în stropi de culoare şi mişcare. Apoi, cu o bruschețe care îl aruncă într-o stare pe jumătate trează, întreaga atmosferă a visului se schimbă, devenind vâscoasă, fluidă şi terifiantă.

Plonja prin straturi de nori uleioşi într-un loc rece şi îngust, la fel de întunecat ca inima unui Inchizitor. Fu aruncat într-un labirint şi alerga orbeşte încoace şi încolo, căutând scăpare. Dar scăparea era blocată la fiecare cotitură şi cineva sau ceva îl

căuta, apropiindu-se tot mai mult în întuneric.

Se sili să se trezească, cu un gust chimic în gură. După o clipă, îl recunoscu.

Gaz de mirodenii.

Se ridică în şezut, presimțirea opresivă pe care o avea încă de ieri fiind acum o greutate zdrobitoare care îi stătea în mijlocul pieptului. Se ridică şi îşi trase tunica pe el. Nici nu se punea problema să mai doarmă. Se va duce să-l vadă pe Thi Xon Yimmon. Verifică ceasul de pe perete. Dacă se ducea acum, o putea ajuta pe Laranth să alinieze sculpturile în lumină. Îşi atârnă sabia la curea, îşi aranjă vesta peste ea şi ieşi în galeria de la etaj. I-5 îşi ridică privirea din inspectarea pânzei pe care i-o întindea Rhinann.

Mantia Inchizitorului, îşi dădu seama Jax.

— Unde te duci? întrebă I-5.

— Mă duc să văd ce face Kaj.

— Suntem programați să ne întâlnim din nou cu Sal în scurt timp pentru a finaliza...

— Ştiu. Cred că voi întârzia.

Droidul clipi.

— Jax, pot să-ți reamintesc că plănuim asasinarea Împăratului, nu un picnic în familie.

Jax ezită. I-5 avea dreptate, dar coşmarul încă îl apăsa – era chiar în el, făcându-i gândurile lente şi dezarticulate. Respiră adânc.

— Cred că am simțit o perturbare în Forță. Dormeam, aşa că totul e amestecat cu un vis pe care îl aveam.

Rhinann se întoarse spre I-5.

— Poți să-mi traduci asta în Bazică, te rog?

I-5 păru enervat.

— E Jedi, asta înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Împinse mantia înapoi în brațele lui Rhinann şi veni să stea sub balcon, privind în sus la Jax. Kaj?

— Nu sunt sigur. Vreau să merg să verific.

— Avem un nod HoloNet pe care îl putem folosi, zise Rhinann, gesticulând spre el.

Ca la un semn, HoloNetul făcu ping pentru a semnala primirea unui mesaj.

Rhinann se deplasă la stația plutitoare din colțul galeriei şi verifică sursa.

— E Thi Xon Yimmon.

Se uită în sus la Jax.

— Deschide legătura.

Până să apară Thi Xon Yimmon, Jax ajunse pe panoul de proiecție, cu fața spre el. O privire aruncată asupra feței liderului *Whiplash* făcu ca fiecare atom din corpul său să se înfioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Cel mai rău lucru, mă tem. Kaj şi Laranth au fost capturați.

Jax îşi dădu seama că folosea Forța pentru a se ține în picioare, picioarele lui simțindu-se brusc nepotrivite pentru a-i suporta greutatea corpului.

— Cum?

Yimmon se uită într-o parte.

— Din câte ne putem da seama, a fost pregătită o ambuscadă de-a lungul unuia dintre coridoarele noastre de acces de sub spațioport. Unul puțin folosit pe care l-am ales special cu scopul de a-l muta pe Kaj. Nu vă pot spune cum a fost făcută. Cumva

trebuie să-i fi incapacitat pe Laranth şi pe băiat sau… sau mai rău.

Jax închise ochii şi se întinse cu Forța, fără să-i pese acum dacă vreun Inchizitor din apropiere i-ar fi simțit mintea când atingea țesătura Forței.

— Nu, murmură el. Sunt în viață. Mi-aş fi dat seama dacă ea… dacă ei ar fi fost ucişi. Ar fi existat un ecou al forțelor lor vitale. Am simțit ceva, dar nu am ştiut ce era. Cred că au fost drogați. Gaz de mirodenii. M-am trezit abia acum, simțind gustul.

— Asta, cel puțin, este o veste bună. Au întârziat să ajungă aici, aşa că am trimis echipe de căutare. Nu ne-am fi dat seama niciodată ce li s-a întâmplat sau unde dacă una dintre echipele noastre nu ar fi găsit asta.

Se întinse într-o parte, iar o mână puse ceva în mâna lui. Era amuleta taozin pe care o purtase Kaj. Lanțul împletit era rupt.

Jax se simți ca şi cum o bandă de metal i-ar fi fost strânsă în jurul pieptului. Îşi forță mintea să-şi prioritizeze gândurile, nu în funcție de dorințele sale personale, ci în funcție de binele suprem.

— Crezi că eşti în pericol de a fi descoperit?

— Punctul de ambuscadă a fost la o oarecare distanță de aici – de fapt, Laranth şi Kaj abia intraseră în tuneluri şi ar fi putut lua orice fel de rute diferite după ce au trecut de acest punct particular. Cred că ambuscada a fost pusă la cale de cineva care cunoştea doar superficial căile noastre de acces.

I-5 scoase un sunet ciudat.

— Cine a pus-o la cale? Doar o mână de persoane ştiau cine este Kaj şi că era mutat astăzi. Numai agenții *Whiplash*, aşa cum ai subliniat, vă cunosc rutele.

— Da. Ceea ce duce la concluzia nefericită că persoana sau persoanele care au aranjat asta sunt de încredere pentru *Whiplash*, dar numai până la un punct.

Gândul făcu mintea lui Jax să vuiască.

— Cineva precum Pol Haus?

— Nu aş crede asta despre el, zise Yimmon. Sau poate că pur şi simplu nu vreau să cred asta despre el. Este un prieten vechi şi este de încredere.

— Pot să vă reamintesc, spuse I-5, că Pol Haus ştie despre galeria de artă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut renunța la întreaga organizație.

Lui Jax îi veni în minte o altă posibilitate care era înfiorător de rezonabilă.

— Dacă nu cumva tot ce voia sau trebuia să facă era să-l calmeze pe Vader, ceea ce era destul de sus pe lista lui de priorități, dacă vă amintiți. S-ar putea să nu fie aliat cu Imperiul, ci doar să încerce să mențină pacea. De fapt, s-ar putea să se fi gândit că renunțarea la *adeptul rebel* era cel mai bun mod de a proteja *Whiplash* de descoperire. S-ar putea foarte bine să fi văzut prezența lui Kaj acolo ca pe o amenințare la adresa vechiului său prieten de încredere.

În timp ce Yimmon digera asta, Dejah păşi pe panoul holoproiectorului la capătul său de transmisie.

— Jax, Yimmon mi-a spus că unii Jedi au puterea psihometriei. Tu o ai?

— Am unele abilități. Le-am folosit rar.

Zeltrona ridică talismanul taozin din mâinile lui Yimmon şi i-l întinse.

— Ai fi dispus să încerci? Chiar şi eu pot simți ceva în legătură cu acest colier. Ceva… o rezonanță emoțională din el. Poate că tu ai putea ghici mai multe.

Jax aprobă din cap.

— Vom veni imediat.

Yimmon fu de acord.

— Vom trimite verificatori la toate punctele de acces de pe perimetrul exterior. Voi alegeți pe care îl folosiți. În acest moment, este singura modalitate de a ne asigura că nu va mai fi o altă ambuscadă.

Cu aceste cuvinte înfricoşătoare, Thi Xon Yimmon îşi încheie transmisia.

Rhinann îşi ridică brațele într-un gest de consternare.

— *Vom veni imediat?* Pot să vă reamintesc...

Jax era deja în drum spre lift.

— I-5 şi cu mine vom merge. Tu ia legătura cu Sal. Spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i... spune-i că lucrurile s-au schimbat. Complotul nostru de asasinare tocmai a devenit o operațiune de salvare.

Capitolul 24

Kaj se trezi dintr-un coşmar şi se văzu întins într-o cameră elegantă, dar spartană. Îl durea capul, avea vederea încețoşată şi nu-şi amintea să fi venit aici. O panică rece îl străbătu atunci, de sus până jos. Nu-şi amintea nimic, în afară de numele său. Era Kajin Savaros. În afară de asta, tot trecutul lui era un vid.

Se uită prin cameră. Pereții erau blânzi, de un albastru-cenuşiu intens, mobila rară era neagră. Ascultă camera. Nu era complet tăcută, ci respira uşor, prin intrarea şi ieşirea lentă şi regulată a aerului filtrat. Era un parfum plăcut care îi amintea de...

Îşi răscoli creierii. De apă. Îi amintea de apă, de flori şi de parfumul verde al casei. Dar unde era casa? Asta era casa?

Se ridică, cu capul pulsându-i, şi îşi dădu jos picioarele de pe canapea. Țesătura acesteia era moale sub degetele lui. Îşi înfipse vârfurile degetelor în ea, încercând să se concentreze. Nu venea nimic. Poate că era lucrul greşit de făcut. Cineva îi spusese odată că atunci când vrei să-ți aminteşti ceva, trebuie să-ți iei gândul de la amintire.

Nici nu-şi mai amintea cine îi spusese asta. Panica i se coagulă în gât, făcându-l să îl doară, făcându-i ochii să îl înțepe de lacrimi.

Opreşte-te, îşi spuse el. *Asta e o prostie. Eşti în acest loc frumos. Cineva te-a pus aici. Nu ți-e foame, deci ai fost bine hrănit. Cineva are grijă de tine. Eşti în regulă.*

Avu o amintire bruscă, orbitoare, a mâncării de la chioşcurile dintr-o piață murdară. Dispăru la fel de repede cum venise.

Se ridică în picioare cu grijă, clătinându-se puțin în timp ce se îndrepta spre uşă. Aceasta nu se deschise la apropierea lui. Era prizonier? Se uită în ambele părți, căutând o placă de control. Era în dreapta: un octogon de metal strălucitor, la acelaşi nivel cu peretele. Flutură mâna peste ea şi uşa alunecă înapoi cu un suspin.

Icni cu voce tare la frumusețea camerei de dincolo de uşă. Era mare, elegantă şi decorată în aceeaşi nuanță de albastru-cenuşiu ca şi camera de dormit. Mai multe picturi şi sculpturi o decorau. Peretele cu care se confrunta era un panou curbat din oțel transparent care dădea spre toată splendoarea oraşului.

Oraşul... Căută un nume. *Centrul Imperial.* Era în Centrul Imperial. Încă nu ştia cine este, în afară de numele său, dar fiind atât de sus, într-o clădire ale cărei ferestre dădeau spre turlele strălucitoare, norii albi şi moi şi cerul auriu, trebuia să fie cineva important.

Se auzi un vuiet de aer şi o uşă se deschise în dreapta lui. Un bărbat păşi prin ea; un om înalt şi subțire, cu un cap chel şi fața acoperită cu cicatrice palide. Kajin îşi ținu respirația în fața unei înțepături de recunoaştere. Îl cunoştea pe acest om, dar nu-şi putea aminti cum îl cunoscuse.

Bărbatul ezită în pragul uşii pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere de vederea lui Kaj, apoi zâmbi.

— Te-ai trezit. Sunt mulțumit.

— Am fost... am dormit mult timp?

— Mă tem că da. Mai mult de o zi. Am fost îngrijorați pentru tine.

— De ce? Ce s-a întâmplat cu mine? Nu-mi amintesc.

Ochii bărbatului erau trişti.

— Probabil că e mai bine aşa. Ai avut parte de un adevărat calvar.

Kajin înghiți în sec.

— Ce calvar? Ce s-a întâmplat cu mine?

— Jedii au încercat să te captureze. Aproape că au reuşit. Te-au dus în subteran când i-am prins din urmă.

Întuneric. Alergând înainte şi înapoi prin întuneric cu zidurile care se apropiau. O femelă. O femelă Twi'lek cu pielea verde. Nu, nu poți, spusese ea. Îl oprise să facă... ceva. Îşi frecă tâmplele.

— A fost o femelă. Twi'lek.

Ochii bărbatului erau reci.

— Da. Era una dintre ei. Un Jedi. Nu-ți aminteşti?

— Ți-am spus că nu-mi amintesc nimic.

Fuga. Frica. Dorința de a face ceva – ce anume? Ți se pare că sunt furioasă, nu-i aşa? îl întrebase ea. De ce l-ar fi întrebat asta?

El era furios acum. Frustrat.

Bărbatul din uşă îşi întinse mâinile într-un gest liniştitor.

— Te rog, Kajin. Nu te supăra. Femela Jedi te-a drogat. S-ar putea să dureze ceva timp până când îți va reveni memoria.

— Cine eşti tu?

Privirea palidă pâlpâi dezamăgită.

— Sunt Probus Tesla. Profesorul tău.

— Profesorul meu.

Avusese un profesor. Îşi amintea vag. O voce blândă care îl îndemna, îl încuraja. Atingerea moale a unei alte minți... *Nu există emoție; doar pace.*

Amintirea nu era însoțită de niciun chip. Se uită la bărbatul chel.

— Atunci cine sunt eu?

Zâmbetul reveni, cald şi reconfortant.

— Tu, Kajin, eşti unul dintre cei mai promițători inițiați ai Inchiziției. Acesta este motivul pentru care Jedii au vrut să te captureze.

Inchiziția.

Unduirea veşmintelor iridescente. Sclipirea unei săbii de lumină purpurii.

— Sith, spuse băiatul. Sunt un Sith.

Zâmbetul profesorului său se lărgi.

— Bun. Îți aminteşti.

Capitolul 25

Inchizitorul ieşi pe pasarela care se termina în piața din fața *Biroului Imperial de Securitate* şi păşi cu o încredere studiată de-a lungul ei. Personalul care trecea pe lângă el înclina capul în semn de respect față de postul său aparent şi mergea mai departe.

Niciunul dintre ei nu îşi ridică privirea pentru a încerca să-i vadă chipul de sub gluga obscură. Se părea că şi agenții Imperiali erau atât de impresionați de Inchizitori încât îşi abăteau privirea. Acesta era un avantaj.

Scopul lui Jax era dublu: să vadă cât de bine funcționa deghizarea lui când nu era în pericol viața nimănui şi să vadă dacă apropierea îi permitea să îl simtă pe Kaj.

Pe Laranth nu avusese probleme s-o simtă, deşi natura contactului ei fusese extrem de deranjantă. Venise într-o explozie de sfidare şi durere amestecată şi îl lăsase zguduit până în măduva oaselor. Bănuia că fusese provocată să facă acel scurt contact; răpitorul ei voind ca el să ştie unde era.

Ea era acolo. În acel monolit obsidian de pe suprafața aurie a pieței. Jax îşi putea vedea propria reflexie în fațada clădirii în timp ce traversa piața – sau mai degrabă putea vedea reflexia unui Inchizitor înalt şi subțire care se mişca cu o grație asemănătoare unui nor; unul dintre cei câtiva care treceau încoace şi încolo.

Privi cum doi dintre ei, cu veşmintele încolăcindu-se ca un fum sângeros în jurul lor, dându-le aspectul unor fantome purpurii, intrau pe uşa largă a *Biroului. Biroul* devenise o *casă departe de casă* pentru Ordinul lor – birourile Inchiziției se aflau aici, dar Ordinul în sine îşi avea centrul într-un templu aflat la câțiva kilometri distanță.

Cei doi Inchizitori pe care îi urmărea intrară în clădire fără niciun fel de control de securitate. Jax îşi încetini pasul. Ar putea fi atât de uşor? Se gândi la Laranth – la acea izbucnire frenetică de durere şi disperare pe care o simțise prin Forță – şi simți dorința urgentă de a intra direct pe acele uşi, de a o găsi şi de a o scoate afară – acum.

Faptul că ştia că ea se afla acolo şi că fusese torturată cu suficientă forță încât să frângă acea voință de fier, chiar şi pentru o clipă, era chinuitor.

Mătură locul cu fire de Forță. O găsi pe Laranth printre ecourile ciudate, moarte, ale protecțiilor taozin purtate de aproximativ o duzină de Inchizitori. Era o prezență încâlcită, cu firele încolăcite şi înnodate, dar era acolo. Ea era acolo.

De la Kaj Savaros, însă, nu prinse niciun semn.

Jax se deplasă încet de-a lungul fațadei clădirii până la un lift din colțul îndepărtat, scanând pe parcurs. Nimic, nimic şi iar nimic. Apoi, brusc, alunecă pe lângă o altă semnătură a Forței. O forță întunecată – la fel de neagră, strălucitoare şi dură ca edificiul în sine. Vader.

Îşi retrase uşor atingerea şi coborî cu liftul câteva niveluri înainte de a se întoarce la *Whiplash*.

* * *

— Ce înseamnă asta?

Tuden Sal se uită la ceilalți din cameră – Jax, I-5, Rhinann, Dejah şi Thi Xon Yimmon. Privirea lui rămase apoi ațintită asupra lui Jax.

— Înseamnă că nu putem continua cu tentativa de asasinat, spuse Jax. Dacă îl asasinăm pe Împărat, am pierde orice şansă de a-i recupera vreodată pe Laranth şi Kaj în viaţă.

— Eşti sigur că mai sunt în viaţă?

Jax mângâie mânerul sabiei sale şi se simţi liniştit. Ce ar spune Laranth despre asta? Spera să afle.

— O pot simţi pe Laranth, dar nu şi pe Kaj. Ceea ce înseamnă unul din trei lucruri: e drogat, e mort, sau nu se află în centrul de detenţie al *Biroului de Securitate*.

Dejah îşi duse mâinile la gură.

— Doar nu crezi că e mort?

Jax scutură din cap.

— Aşa cum am mai spus, aş fi simţit asta. Şi nu are niciun sens ca Vader să îl ia doar ca să îl omoare. Este prea mult o anomalie pentru asta – prea potenţial util pentru el. Ar fi vrut să îl întoarcă spre partea întunecată. De asemenea, nu cred că este drogat. Vader nu e prost; el ştie că sedarea profundă pe termen lung poate face ravagii în Forţa unui adept.

— Atunci care sunt alternativele? întrebă Thi Xon Yimmon.

— Cred că îl ţin în altă parte şi că au găsit o modalitate de a-i diminua puterile.

— Corectaţi-mă dacă greşesc, zise I-5, dar asta pare să pună capăt ideii noastre de misiune de salvare.

— Cam da.

— Nu înţeleg, spuse Dejah, încruntându-se. De ce ar fi aşa?

— Ei nu sunt împreună, explică Jax. Am putea intra să o luăm pe Laranth, dar sunt destul de sigur că nu îl vom găsi pe Kaj în acelaşi loc.

Dejah făcu un gest frustrat.

— Dar cu siguranţă, chiar dacă o putem salva doar pe Laranth, merită riscul?

Jax îi aruncă Zeltronei o privire.

— Nu credeam că îţi pasă atât de mult de Laranth.

— Ai înţeles pe dos – ei nu-i pasă prea mult de mine. Eu sunt de acord cu ea, deşi o găsesc puţin cam sumbră. Dar tu... ţii la ea. Ăsta e un motiv suficient pentru mine să vreau s-o aducem înapoi.

Jax clătină din cap, parţial în semn de negare a cuvintelor, parţial în semn de negare a şuvoiului manipulativ de feromoni care veni odată cu ele.

— Nu putem da buzna pur şi simplu după ea. Ea... Îşi strânse buzele, respingând agonia ultimei ei atingeri. Cred că o folosesc ca pe o baliză. Încearcă să ne facă să mergem după ea. Pot intra în clădire ca Inchizitor, dar nu aş convinge pe nimeni că am autoritatea de a scoate prizonierul. Dacă ar fi fost doar trupe de intervenţie care o păzeau, ar fi fost altceva. Dar ei sunt Inchizitori.

— Vrei să spui că o folosesc pe ea ca momeală, zise I-5. Nu pe Kaj. Interesant.

— Momeală, repetă Rhinann. Pentru noi ceilalţi.

— Ei bine, mai exact, pentru mine şi Jax. I-5 se uită la Jedi. Şi poate că dintre noi doi, Darth Vader ar fi cel mai interesat de mine – dacă nu pentru ceea ce sunt, atunci cu siguranţă pentru ceea ce crede că am. Cred că ar trebui să propunem un schimb: eu pentru Laranth şi băiat.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală. Jax îşi regăsi în sfârşit vocea.

— Asta e o nebunie.

— Eu nu cred. Nici nu sugerez să fiu dat pe mâna lui Vader. Ideea mea este că,

având deghizarea ta – care se pare că funcționează admirabil – am putea intra sub pretexte false.

— Să intrați unde? întrebă Yimmon. Nu poți să propui să intri în *Biroul Imperial de Securitate*.

— Dacă Vader mă vrea pe mine – şi *bota*, desigur – am putea avea un oarecare control asupra punctului de schimb.

— Chiar şi aşa, argumentă Yimmon, nu putem avea încredere că Vader va respecta acest târg. Ar fi o capcană.

— Desigur, recunoscu I-5. E de aşteptat. Vom lua în considerare asta în planurile noastre.

Tuden Sal arăta de parcă înghițise ceva deosebit de acru.

— Şi putem include în aceste planuri o modalitate de a-l duce pe Împărat la punctul de schimb?

Jax deschise gura să spună ceva laconic despre noul scop al misiunii lor, dar I-5 vorbi primul, cu privirea ațintită asupra Sakiyanului.

— Mă aştept pe deplin ca momeala *botei* să facă asta. Gândiți-vă că, atunci când vine vorba de acea substanță rară şi misterioasă, Palpatine şi Vader s-ar putea afla în competiție. M-aş gândi că Împăratul ar ține neapărat să participe la schimb pentru a fi sigur că *bota* va ajunge în mâinile lui, nu ale locotenentului său.

Sakiyanul pufni.

— Dacă, într-adevăr, chiar ştie despre asta.

— Mă pot asigura că ştie, spuse Rhinann liniştit.

— Şi poți să ajungi la Vader şi să-i faci propunerea noastră? îl întrebă Jax.

Elominul aprobă din cap.

— Da. S-ar putea să fie distrugerea mea completă, dar voi reuşi.

— Foloseşte sistemul HoloNet de la studiou. În felul ăsta, dacă îți dau de urmă…

— M-am gândit deja la asta.

Jax se trezi întrebându-se la ce altceva s-ar mai putea gândi Elominul. Era, la urma urmei, un fost asociat al lui Darth Vader – secretarul şi ajutorul său. Jax nu era complet de acord cu ideea că Pol Haus era cârtița. Haninum Tyk Rhinann era, de asemenea, un posibil candidat. Cu această posibilitate tulburătoare în minte, după ce grupul redactă propunerea de schimb pentru Darth Vader şi îl trimise pe Rhinann să o livreze, Jax îl luă pe I-5 deoparte pentru o sesiune privată de strategie.

* * *

În cele din urmă, ideea schimbului fu acceptată, iar apoi discutaseră condițiile.

Prima condiție fusese ca aranjamentele să fie finalizate de Jax însuşi, prin HoloNet. Rhinann, spunând că se temea de vreo şmecherie din partea lui Vader, mută stația HoloNet plutitoare a lui Ves Volette din galerie într-un *conapt* abandonat dintr-un sector învecinat. În acea locație anonimă se afla acum Jax, față în față cu masca holografică a Lordului Întunecat.

Chiar şi ca hologramă, Darth Vader reuşea să proiecteze o aură – o prezență – de întuneric solid. Efectul era şi mai pronunțat atunci când vorbea.

Cuvintele lui fură scurte şi la obiect.

— Jax Pavan. Tu ai ceea ce vreau eu.

— Sentimentul – şi situația – sunt reciproce, răspunse Jax. Laranth Tarak…

— Este aici.

Vader se dădu la o parte cu o mişcare a braţului îmbrăcat în robă. O lumină se aprinse în spatele lui, iar holoproiecţia se extinse pentru a o arăta pe femela Twi'lek înghesuită într-o celulă mică, fără uşă, cu mâinile legate în lanţuri de forţă electromagnetică. Jax văzu că lekkuurile ei erau înconjurate de un fel de benzi metalice flexibile, de-a lungul cărora curgeau mici panglici de lumină. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar le putea ghici scopul. Se împotrivi unui val de greaţă şi îşi stăpâni chipul şi inima care-i bătea cu putere, ca să se calmeze. *Nu există emoţie*...

Laranth aproape că îl distruse atunci când se uită la imaginea lui holografică, cu ochii stinşi şi nefocalizaţi. Îşi strânse pumnii, unghiile tăindu-i palmele. Durerea era bună. Îl centra. *Nu există emoţie*...

— Dacă i-ai făcut vreun rău...

— Scuteşte-mă de ameninţările tale goale, Pavan. Este doar reţinută de roadele programului de cercetare Imperial. Se pare că Twi'lekii îşi folosesc lekkuurile pentru o serie de activităţi legate de Forţă. Când i se vor scoate brăţările, va fi aşa cum a fost.

Jax îşi smulse privirea de la Laranth şi îşi îndreptă umerii.

— Condiţiile tale?

Vader nu pierdu timpul.

— Droidul va purta un bolţ limitator.

Jax se prefăcu reticent.

— De ce? De ce te poţi teme de...?

— Nu mă tem de nimic. Droidul va purta un bolţ limitator. El, ca şi tânărul tău adept – sau ar trebui să spun Padawanul tău? – este atât necunoscut, cât şi neaşteptat.

Jax proiectă o furie abia reţinută şi îşi plecă capul.

— De acord. Nu se făcuse încă vreun bolţ limitator care să-l poată controla pe I-5, dar Vader nu avea de unde să ştie asta. Unde este Kaj?

— Sunt sigur că înţelegi că a trebuit să ne ocupăm de el într-un mod diferit. Este în siguranţă şi bine îngrijit. Sunt oarecum reticent să renunţ la el.

Jax nu spuse nimic. Îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

— Acesta va fi doar un armistiţiu temporar, Pavan. De îndată ce voi obţine ceea ce vreau de la droid, jocul nostru va reîncepe. Ai face mai bine să mi te predai pur şi simplu acum.

— Îmi pare rău, Vader. Eu nu fac parte din înţelegere. Sunt dispus să sacrific droidul, nu pe mine.

Vader îşi înclină uşor casca, mişcarea transmiţând un sentiment de amuzament.

— O atitudine ciudată pentru un Jedi.

— În cele din urmă, el este doar un dispozitiv mecanic.

Râsul lui Vader păru să se rostogolească direct din platoşa toracică.

— Tu nu crezi asta mai mult decât mine. Făcu un gest larg de respingere. Ajunge cu asta. Să ne încheiem aranjamentele.

Jax abia îl auzea; privirea îi fusese atrasă din nou de Laranth. Aceasta se ghemuise într-un colţ şi îşi întorsese capul de la el, apăsându-şi faţa de peretele celulei sale. Vader îi observă îngrijorarea.

— Cât devotament. Îţi distrage atenţia? Este uşor de remediat.

Făcu un gest subtil cu mâna, iar celula şi patetica ei deţinută se dizolvară în întuneric.

— E mai bine aşa? întrebă Vader, cu o voce batjocoritoare şi compătimitoare.

Nu era mai bine. Să o vadă aşa era îngrozitor, dar să nu o vadă era mult mai rău. Cu un efort...

Nu există emoţie...

Trase în jurul său o mantie de detaşare şi continuă negocierile.

* * *

— Cu siguranţă nu vrei să le înapoiezi băiatul, spuse Tesla de îndată ce dispăru holoproiecţia lui Jax Pavan.

Darth Vader îşi întoarse capul cu cască pentru a-l privi pe acolitul său.

— Este aici, aşa cum am cerut?

— Da, Stăpâne.

— Aduceţi-l.

Tesla făcu aşa cum i se ceruse, mergând acolo unde îl lăsase pe tânărul adept care studia un holocron al primilor Maeştri Sith şi îl escortă în prezenţa Lordului Întunecat. Tesla îi explicase bineînţeles băiatului cine era Darth Vader şi, aşa cum se aşteptase, tânărul fu uimit în prezenţa Maestrului său.

Chiar şi uimit, tot îndrăzni să vorbească primul.

— Tu eşti... tu eşti cel care m-a salvat de Jedi, nu-i aşa? întrebă el.

Vader înclină capul în semn de aprobare.

— Nu puteam permite să ţi se întâmple aşa ceva, Kajin. Am fost foarte deranjaţi de răpirea ta. Te-am adus aici ca să o poţi vedea pe una dintre acei rebeli care au încercat să te ia de lângă noi.

Se întoarse şi, cu o mişcare a mâinii, aprinse alcovul în care Laranth Tarak zăcea încolăcită ca un fetus. Băiatul se uită de la Tesla la Darth Vader – apoi, cu o îndrăzneală surprinzătoare, se apropie de celulă.

— Ea este unul dintre Jedi? Apoi continuă. Da... da, mi-o amintesc acum. În tunelul acela. Ea era...

Femela Twi'lek, auzind vocea băiatului, îşi întoarse capul ca să se uite la el. Ochii i se limpeziră uşor, iar buzele îi formară numele. Kaj se crispă, cu spatele drept ca o grindă. Totuşi, Tesla observă că îşi menţinuse poziţia, dar şi privirea femeii.

Faţa i se strâmbă într-o mască de furie când băiatul scuipă un singur cuvânt:

— Jedi.

Tesla întâlni privirea ascunsă a stăpânului său şi zâmbi.

Capitolul 26

I-5 avea să fie escortat de Dejah Duare, care avea cele mai mari şanse să-l țină calm pe Kaj, şi de Rhinann, ale cărui motive pentru care se oferise voluntar erau cel mult vagi. Se străduise atât de mult să se ascundă de Lordul Întunecat, încât era greu să le explice tovarăşilor săi de ce era brusc dispus să mărşăluiască în calea răului.

În mintea lui, încercase o serie de explicații care sunau nesincere chiar şi pentru el: loialitatea față de Jax, o afecțiune secretă pentru I-5, dorința de a-şi etala alianța cu un Jedi în fața unui stăpân care îi abuzase sensibilitatea într-un mod extraordinar. Nimic nu părea credibil, aşa că găsise ceva mai aproape de adevăr.

— Sincer, le zise el complotiştilor adunați, sper să transform asta într-o manevră strategică. Vader mă va recunoaşte, bineînțeles, şi ar putea fi convins să creadă că sunt un fel de cârtiță şi, astfel, i-aş putea fi de folos în capturarea lui Jax şi lichidarea *Whiplash*. În plus, adăugase el, strâmbându-şi nasul dezgustat, vreau să mă achit mai bine decât a făcut-o laşul ăla de Sullustan. Refuz să fiu atât de lipsit de caracter încât să-mi abandonez tovarăşii.

Micul discurs păru să fie destul de bine primit de grup, iar Rhinann se aruncă în ultimele aranjamente pentru schimb. El credea că acum, în sfârşit, *bota* va trebui să iasă la suprafață, iar el ar fi fost ultima persoană la care cineva s-ar fi aşteptat să o ia şi să o folosească.

Punctul de schimb urma să fie turnul de control al unui hangar de nave spațiale dintr-un complex militar abandonat. Locul fusese ales de Tuden Sal, ceea ce trebuia să-i fi provocat lui Pavan o oarecare nelinişte. Sal încă era un nou-venit în *Whiplash* şi, deşi Yimmon şi chiar Laranth aveau încredere în el, faptul că îl trădase anterior pe tatăl lui Jax trebuia să-l facă pe tânărul Jedi să nu aibă aceeaşi încredere în el.

Rhinann găsea ironic faptul că Tuden Sal nu se oferise voluntar să facă parte din misiune, deşi I-5 încă intenționa să îl asasineze pe Împărat dacă se ivea ocazia.

Elominul nu era prea optimist în privința perspectivelor lor, dar făcuse liste mentale abundente cu toate lucrurile care puteau merge prost, aşa că se simțea bine pregătit pentru orice ar fi putut întâlni. Cu toate astea, fu surprins aproape imediat după sosirea lor la turn. În timp ce el şi Dejah conduceau droidul din speeder, se treziră în compania unui trio de Inchizitori. Adepții îi flancară în timp ce se apropiau de liftul care urca spre camera de control.

Rhinann reacționă într-un mod cât se poate de nedemn, aproape ascunzându-se în spatele droidului. Dejah primi apariția lor ceva mai calmă, exprimându-şi doar o uşoară supărare că ea şi Rhinann nu fuseseră avertizați de precauția suplimentară din partea lui Vader. I-5YQ, deghizat într-o unitate de protocol a liniei 3PO, nu spuse nimic, aşa cum se cuvenea unui droid care purta un bolț limitator. Fusese de acord ca modulul său cognitiv să fie şters până la nucleul său de programare de bază, iar datele să fie stocate în bolțul limitator fals. La momentul potrivit, cineva – Rinann nu ştia cine, pentru a-l împiedica pe Vader să îi smulgă cunoştințele din minte, dacă Dejah sau Jax era persoana care îl monitoriza de la distanță – avea să reactiveze funcțiile cerebrale superioare ale droidului, astfel încât acesta să îşi poată îndeplini misiunea.

— Ne veți însoți, spuse simplu una dintre ființele fără chip, apoi se îndepărtă

pentru a-i conduce în lift.

— Puteai să mă avertizezi că sunt acolo, îi spuse Rhinann lui Dejah printre dinţii strânşi.

— Ce te face să crezi că ştiam că sunt acolo?

— Parcă-mi amintesc că ai spus că taozinul nu împiedică telepatia. Presupun că aceşti indivizi emit un fel de unde cerebrale. Posibil să aibă chiar şi emoţii.

Zeltrona se uită la el cu coada ochiului.

— Într-adevăr, au.

— Încetaţi să mai vorbiţi, spuse unul dintre Inchizitori.

Rhinann le simţi ochii aţintiţi asupra lui când ieşiră din lift şi traversară camera goală care fusese cândva o navă spaţială Republicană şi care acum adăpostea praf, murdărie şi insecte.

Rhinann o văzu pe Laranth stând într-un fel de câmp de forţă învârtindu-se între o serie de emiţătoare portabile. Încheieturile ei erau încătuşate, iar de lekkuul stâng era ataşat un fel de dispozitiv care clipea – un emiţător de impulsuri electromagnetice, presupuse el, menit să perturbe interacţiunea creierului cu misteriosul *tentacul* cărnos. Părea furioasă, gândi el. Dar pe de altă parte, când nu era aşa?

Trei siluete stăteau chiar în spatele ei, la fereastra care dădea spre podeaua îndepărtată a hangarului: băiatul Kaj, Darth Vader… şi Împăratul Palpatine. Împăratul era aşezat într-un scaun plutitor în centrul micului grup, privindu-i rece. Vader era… ei bine, Vader. Nu se schimbase deloc de când îl văzuse Rhinann ultima oară. Băiatul, însă, era îmbrăcat într-o uniformă Imperială de culoare neagră, pe fondul căreia pielea şi părul său palid erau şocant de strălucitoare. Ciudat, nu părea bucuros să-i vadă. Rhinann depuse un efort enorm pentru a rămâne pe loc – la vederea lui Vader, toată vechea panică se reinstală în el, într-o asemenea măsură încât camera căpătă literalmente culoarea gri, pentru câteva momente. Simţea că se clatină şi îşi porunci cu înverşunare să se stăpânească.

Se uită la Dejah. Zeltrona stătea pe partea opusă a lui I-5, cu ochii mari de groază, cu privirea fixată pe Vader şi pe Împărat, cu respiraţia rapidă şi superficială. Se uită apoi la droid. Ce aştepta? De ce nu trăgea în Palpatine? Nu se realizase încărcarea? Răspunsul veni într-un mod neaşteptat. Împăratul zâmbi şi îşi strânse degetele, apoi se stinse ca o stea muribundă – cu scaun cu tot. Nu fusese mai mult decât o imagine holografică. Rhinann avu dorinţa absurdă de a râde.

Darth Vader, cu o mână pe umărul lui Kaj, îi supraveghea prin lentilele sale insectoide. Apoi se îndreptă spre ei cu o graţie relaxată, ameninţătoare, cu veşmintele lui foşnind încet.

— Haninum Tyk Rhinann. Sunt surprins să vă văd aici. Nu te-aş fi crezut nici erou, nici prost.

Rhinann nu avu niciun răspuns la asta, fiind prea îngrozit să vorbească – şi ştia că nici Lordul Vader nu s-ar fi aşteptat la unul.

Vader se apropie de ei, se opri şi îi privi pe toţi pentru o clipă. Kaj stătea la câţiva paşi în urmă, cu o expresie neutră. Rhinann se miră de asta, dar doar vag – în capul lui nu prea era loc pentru nimic altceva în afară de teroarea de a fi din nou atât de aproape de Vader.

După un moment nesfârşit de tăcere, Vader i se adresă, nu lui Rhinann sau lui I-5, ci lui Dejah.

— Care dintre ei are *bota*? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse ea calmă. Se întoarse să se uite la I-5. Am încercat să descopăr, dar I-5 este teribil de isteț cu astfel de lucruri. Nu pot exclude cu adevărat posibilitatea ca el să o aibă încă.

Rhinann fu surprins de cât de puțină surpriză simți la această dovadă a trădării lui Dejah.

— Pe de altă parte, spuse ea, întorcându-se de la droid şi uitându-se la unul dintre Inchizitori, s-ar putea să o fi dat Jediului.

Rhinann prinse un şuierat de respirație din partea Inchizitorului.

Dejah se apropie de silueta stacojie, cu o expresie dulce şi melancolică.

— Îmi pare rău, Jax, spuse ea cu blândețe. Chiar îmi pare rău.

Capitolul 27

Sângele vuia în urechile lui Jax Pavan – atât de tare, încât abia auzea ce-i spunea femela Zeltron.

— Te rog să înțelegi că acest lucru nu este personal, Jax. Sau politic, de altfel. De fapt, îți sunt recunoscătoare pentru că m-ai introdus în Forță. Nu am mai fost niciodată atât de aproape de un adept al Forței. Nu aveam nicio idee despre puterea senzuală a acesteia. E cel mai intoxicant lucru pe care l-am întâlnit vreodată. Credeam că acea creativitate incredibilă a lui Ves era amețitoare, dar asta – inspiră lung – această putere pe care tu şi Kaj şi ceilalți Jedi o exercitați... este dincolo de experiența mea. Îl privi gravă printre gene. Cum am spus, îmi pare rău.

Jax îşi dădu pe spate gluga robei de Inchizitor. Cu coada ochiului, surprinse ecoul mişcării unuia dintre cei doi Inchizitori adevărați din încăpere – Probus Tesla, dacă cicatricele de pe cap şi față erau un indiciu. Se uită apoi în ochii lui Dejah.

— Nu, nu îți pare, spuse el.

Ea clătină din cap cu tristețe.

— Dacă ai fi fost dispus să mă întâlneşti la jumătatea drumului, acest lucru nu ar fi fost necesar. Dar ai continuat să te îndepărtezi de mine, să mă ții la distanță. Nu m-ai lăsat să intru. Nu m-ai lăsat să gust Forța din tine. Gura ei minunată se strâmbă. Toată acea circumspecție Jedi, acel cod moral, te-a împiedicat să mă laşi să te ating – te-a împiedicat să mă atingi. Dar...

— Dar Probus Tesla, spre deosebire de mine, nu este îngrădit de limite morale.

Ea zâmbi, privirea ei mângâind crestele neregulate ale cicatricelor de pe fața Inchizitorului.

— Da. Cum de ai ştiut?

— Am bănuit că ceva nu e în regulă când ai încetat să mă mai ataci cu feromonii tăi. La început ți-ai îndreptat dorința spre Kaj, dar când acesta a dispărut, ai avut nevoie de o altă sursă. Cu cine să faci o alianță mai bună dacă nu cu Inchizitorul care mă vâna? Dar trebuia să-ți dovedeşti sinceritatea. Aşa că i-ai dat pe Laranth şi pe Kaj. Le-ai spus unde să îi găsească pe băiat şi pe Paladină.

Ea păru nedumerită.

— Dar am fost atât de atentă...

— Ți-am povestit despre visul cu Forța pe care l-am avut, în care am simțit miros de gaz de mirodenii. Mirosul feromonilor tăi era şi el acolo.

Ea păru pe cale să răspundă, dar Vader o întrerupse.

— Toate astea sunt vag interesante şi amuzante, Pavan, spuse el. Dar a durat destul de mult. Întinse o mână cu mănuşă neagră. Dă-mi *bota* acum.

Jax râse fără veselie.

— De ce? N-o să ne laşi să plecăm, indiferent ce aş face eu.

— Nu te voi lăsa pe tine să pleci, dar o voi lăsa pe ea să plece.

Vader îşi înclină capul spre Laranth.

— De ce ai face asta?

— Pentru că e mai uşor decât alternativa – să vă disec pe toți, bucată cu bucată, până când voi găsi ceea ce caut. Ceva ce ştii deja că sunt capabil să fac.

Făcu un gest neglijent cu o mână şi Laranth înțepeni, cu capul dat pe spate, cu ochii mari de o durere subită.

Sub robă, Jax declanşă telecomanda care, în teorie, ar fi restaurat funcțiile cognitive superioare ale lui I-5. Cu toate astea, droidul nu dădu niciun semn de schimbare. Jax simți cum frica îi străpunge inima. Oare avusese dreptate? Oare I-5 pierduse acea parte efemeră din el pe care nu o mai putea recăpăta niciodată?

— Spune-i droidului să-mi dea *bota*, Pavan.

— Droidul nu o are, spuse brusc I-5.

Ambele mâini se ridicară într-un gest letal, cu laserele trăgând. Razele porniră spre Vader... şi se opriră la doar câțiva centimetri de mâna lui întinsă.

— Interesant, spuse el. Ți-am citit intenția chiar în timp ce o formai. Nu ca un curent în matricea ta pozitronică, ci ca o emoție. Protejai ceea ce îți este drag. Eşti cu adevărat o maşină remarcabilă.

— Iartă-mă că nu sunt suficient de amabil să-ți mulțumesc pentru compliment, spuse I-5.

— Ascultă-mă, omule de tinichea. Dacă nu-mi dai *bota*, te voi forța să priveşti cum îi distrug pe Jax Pavan şi Laranth Tarak. Nu va mai rămâne nimic pentru tine de protejat.

Se auzi o reverberație psihică ciudată care părea să vină de peste tot deodată. În urma ei, Jax simți atingerea mentală a lui Laranth şi se uită la ea. Vader o eliberase din strânsoarea în care o ținuse şi acum ea se uita fix la Jax. Când privirea lui o întâlni pe a ei, ea făcu un gest subtil, ochii ei coborând spre vârful lekkuului drept, care, aşezat peste umărul ei, atingea centura de la talia tunicii.

El înțelese imediat mesajul – ea avea *bota*. Laranth era complicele secret al lui I-5. Ceea ce era perfect logic. Era accesibilă echipei, dar nu mai făcea parte din ea, şi era, dintre toți asociații lui Jax, cea mai de încredere.

Mintea lui Jax se agită în căutarea unei revelații. Continuând să o privească pe Laranth, îi dădu un mic semn din cap şi un mic ghiont cu Forța. Ochii ei se măriră de neîncredere.

Jax deschise gura să vorbească când o forță ca un pumn invizibil uriaş îl lovi şi îl aruncă înapoi într-un perete. Rămase blocat acolo, în timp ce fiecare terminație nervoasă din corpul său exploda şi lua foc. Un țipăt îi fu smuls din gât înainte ca el să-l poată opri.

— Opreşte-te! mârâi Laranth la Vader. Eu am *bota*!

Vader îi dădu drumul lui Jax, iar el se prăbuşi grămadă pe podea. Stătea rezemat de perete, privind cum Vader o elibera pe Laranth de lanțuri şi dezactiva scutul. Twi'leka întinse mâna până la un buzunar de la centură şi scoase seringa hipodermică care conținea doza unică de extract de *bota*, apoi i-o întinse lui Vader.

Acesta o luă şi îi reactivă celula cu o singură mişcare fluidă. Prinsă încă o dată în câmp, Laranth fu trântită la podea.

Din nou, Jax simți acel tremur ciudat de teamă în Forță, dar nu avu timp să pună întrebări. Vader venise să stea deasupra lui.

— Şi acum, dacă vrei să-mi înapoiezi *pyroniumul*...

Nu avea sens să tergiverseze. Dacă se prefăcea că nu-l are, Vader pur şi simplu l-ar fi întors pe dos şi i l-ar fi luat. Băgă mâna în mantia Inchizitorului, scoase piatra din buzunarul interior al vestei sale şi i-o înmână.

— Şi în cele din urmă, Holocronul Sith.

Din nou, Vader întinse mână înmănuşată, dar Jax clătină din cap.

— Nu-l am.

— Spune adevărul, interveni rapid I-5. Jax i l-a dat unui alt membru al echipei noastre care... nu mai este cu noi.

— Ah, da, Sullustanul *bârfitor*. Unde este?

— În drum spre lumea lui natală, cred.

Mâna înmănuşată se strânse într-un pumn, făcându-l pe Jax să se pregătească pentru torturarea continuă a nervilor săi. Fu surprins când Vader pur şi simplu ridică din umeri nepăsător, ca şi cum Holocronul Sith ar fi fost lipsit de importanță.

Desigur, revelația lui Jax putea fi doar o iluzie. Presupunerea sa că Vader ar avea nevoie de holocron pentru a-i spune cum să folosească puterea *pyroniumului* ar putea fi una falsă. Îl credea pe Vader un om cu un orgoliu suprem, dar cine ştia – poate că era doar încrezător şi ar fi ştiut pur şi simplu cum să folosească *pyroniumul* odată ce ar fi avut o conexiune neîngrădită la Forță.

Jax se uită la Dejah. Fața ei era cea a unui fanatic în pragul extazului meditativ. Rhinann, de asemenea, părea complet concentrat asupra lui Darth Vader, în timp ce Lordul Întunecat privea cele două obiecte din mâinile sale.

— Nu-ți poți imagina ce mi-ai dat, îi spuse el lui Jax. Tonul său era exultant. *Bota* îmi va purifica şi îmi va creşte exponențial legătura cu Forța, o transformare care va fi menținută şi întărită de energia latentă din *pyronium*. Holocronul Sith conținea instrucțiuni scrise cu mult timp în urmă de Darth Ramage, un savant Sith, care ar fi fost un adaos util la combinație, dar nu esențial. Va trebui doar să ghicesc care este legătura dintre aceste două forțe.

— Cum ai aflat că le aveam? întrebă Jax.

Se ridică de pe podea cu oarecare grijă, terminațiile nervoase simțind încă înțepătura agoniei.

— Ştiam că ai intrat în posesia unuia dintre obiecte – şi când am urmărit istoria încâlcită a droidului lui Lorn Pavan, am ştiut că existau şanse mari să ai şi *bota*. Cât despre celălalt, a fost o simplă suspiciune din partea mea. Mulțumesc pentru confirmare.

Se întoarse pentru a se învârti în jurul lui I-5, cu *bota* într-o mână şi *pyroniumul* în cealaltă.

— Şi această creatură; un droid conştient? Sunt curios să aflu cum a fost realizată o asemenea ispravă.

— Această cunoaştere, spuse I-5, este pierdută chiar şi pentru mine. Mă îndoiesc că ți-ai putea da seama.

Vader ridică din umeri la disprețul droidului.

— Nu contează. Când mă voi folosi de astea, bănuiesc că voi poseda chiar şi această cunoaştere.

Păşi nepăsător înapoi spre centrul camerei, ca şi cum ar fi vrut să pozeze în fața marii întinderi transparente a ferestrei, gândindu-se încă la obiectele din mâinile sale. Apoi se uită la Inchizitorul său şi spuse:

— Eşti binecuvântat, Probus Tesla. Astăzi vei fi martorul triumfului meu total.

Înainte ca Jax să poată ghici ce intenționa să facă, Vader golise conținutul seringii hipodermice într-un recipient de pe platoşa toracică.

— Stăpâne! strigă Tesla, pornind înainte.

Lordul Întunecat întinse o mână pentru a-l opri.

— E doar o analiză, Tesla. Nu aş fi atât de prost încât să...

Vader se opri brusc. Capul său cu cască se înclină pe spate, surprins.

— Ce...?

Era tăcut, aproape contemplativ.

— Interesant..., spuse el încet. Cumva, se pare că am...

Apoi înţepeni, ca de o durere bruscă. Într-o clipă, silueta sa blindată fu acoperită cu energie albastră care trosnea. Lordul Întunecat începu să tresară spasmodic pe măsură ce energia se intensifica.

Jax se desprinse rapid de roba Inchizitorului şi îşi aprinse sabia Sith. Nici Vader, nici altcineva din încăpere nu păru să observe.

Lordul Întunecat continuă să stea în picioare, fixat pe loc, uitându-se la modelele frenetice de lumină care circulau peste şi în jurul său. O undă de şoc a Forţei îl lovi atunci pe Jax, un sentiment de intensitate dincolo de orice experimentase vreodată. Pentru o clipă înţelese ce se întâmpla, dându-şi seama că trăia cel mai slab ecou al conexiunii inimaginabile pe care o simţea Vader – conexiunea cu *Forţa Cosmică*. Jax îşi ridică sabia. Acum era momentul să acţioneze.

Nu mai avu nicio şansă. Blocat într-un fel de criză întunecată, Darth Vader începu să arunce energie de Forţă în toate direcţiile deodată, ca şi cum s-ar fi luptat cu o armată de duşmani care roiau. Dar loviturile erau aleatorii, spasmodice, lovind pereţii, tavanul, podelele. Era ca şi cum Forţa lovea prin el, folosindu-l pe Lordul Întunecat ca pe o marionetă – sau, mai bine zis, ca pe o armă.

Una dintre primele rafale lovi fereastra camerei de control, spulberându-i întinderea vastă într-o puzderie de cioburi mici. Acestea se umflară în afară şi căzură ca o ploaie de stele mortale pe pământ. Un scaun ponosit de consolă se smulse din podea şi zbură spre I-5. Îl lovi în umărul drept şi îl aruncă înapoi, prinzându-l de peretele din spate al camerei şi strivindu-i şasiul. Cadrul din duroţel al scaunului se înfipse în ferrocretă, blocându-l efectiv pe I-5 acolo.

Câmpul electromagnetic din jurul lui Laranth căzu, iar emiţătorul de impulsuri care îi tulburase simţul Forţei din lekku căzu pe podea. Eliberată, ea plonjă spre Kaj, care se ghemuise într-un colţ lângă fereastră, tremurând, palid şi aparent neajutorat.

Rhinann fugi să se adăpostească în spatele unei console de control distruse. Dejah stătea încă în centrul camerei, la doar un metru şi jumătate de inima furtunii. Faţa ei era răvăşită, zâmbitoare, ochii ei mari strălucind de plăcere.

— Dejah! strigă Jax la ea. Dejah, dă-te din drum!

Ea se întoarse pentru a-i arunca o privire timidă peste un umăr, apoi se apropie şi mai mult de Sith, ridicând braţele ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze. În schimb, fu îmbrăţişată de Forţă – o explozie a puterii instabile a lui Vader o aruncă prin cameră, pentru a se lovi cu o forţă zdrobitoare de perete. Jax nu avu nevoie ca Forţa să-i spună că era deja moartă. Nu avu timp să fie uimit. Se strădui să pareze loviturile aleatorii, dar instabilitatea lui Vader zguduia Forţa atât de tare, încât câteva lovituri trecură. Una fu suficientă pentru a-l zdrobi pe al treilea Inchizitor.

Jax recurse în cele din urmă la strigăte:

— Laranth! Acoperă-l!

Ea încercă să-l învăluie pe Vader într-o bulă de energie a Forţei fără cusur, dar şi ei îi era la fel de greu să mânuiască Forţa ca lui Jax. El simţea frustrarea ei ca pe nişte fire rupte de energie tremurândă.

Nu conta. Cu sabia aprinsă, Jax începu să se apropie de Lordul Întunecat.

Inchizitorul Tesla, imobilizat de şoc, păru să îşi revină brusc. Îşi aprinse propria armă şi îl întâlni pe Jax lamă pe lamă, hotărât să-l împiedice pe Jedi să-şi atingă scopul evident. Cu locul prăbuşindu-se în jurul lor şi fără nicio cale de a ajunge la Vader, Jax se angajă într-o confruntare cu Inchizitorul.

Îi aruncă o privire lui Kaj, încolăcit cu Laranth în colțul lor, cu fața albă şi plină de teroare. Ce îi făcuse Vader, ca să îl împiedice să încerce măcar să folosească Forța? Cum îl transformase Lordul Întunecat dintr-un inamic imprevizibil şi implacabil într-un animal de companie pe care îndrăznise să-l lase să iasă din cuşcă? Jax ştia că nu va primi niciodată răspunsuri la aceste întrebări dacă nu putea pune capăt impasului.

Pe deasupra şuieratului şi ciocnirii celor două lame purpurii, Jax auzi un sunet binecuvântat în spatele lui: vâjâitul laserului lui I-5. Droidul se eliberase şi lucra la uşi. Jax îşi ținu răsuflarea când văzu în ce stare era prietenul său – un braț era aproape secționat, atârnând de câteva fire, şi cea mai mare parte a trunchiului era zdrobită. Fusese nevoit să se târască până la uşi, iar singurul său laser funcțional pâlpâia des.

Cu toate astea, persevera. Strângându-şi toate energiile, Jax se năpusti asupra Inchizitorului, împingându-l înapoi spre Maestrul său întunecat. Manevra lama Sith ca şi cum ar fi fost o extensie a corpului său, ca şi cum mintea sa o mânuia fără ca brațele şi mâinile sale să fie intermediarul. Împingere, parare, împingere; de sus în jos, apoi din nou sus.

Tesla, cu fața lucioasă de sudoare şi răsucită într-un rictus de furie pură, încercă să reziste, dar fu forțat să cedeze teren. Privirea i se înfipsese în cea a lui Jax, ca şi cum ar fi putut să-i provoace daune fizice. Jax ştia că voia să o facă.

Înapoi şi înapoi, din ce în ce mai aproape de Vader, cei doi se luptară, până când o fentă inteligentă a lui Tesla îl dezechilibră uşor pe Jax. Grimasa Inchizitorului deveni un zâmbet de exaltare. Îşi mută lama într-o mână şi o învârti într-un arc spre coastele lui Jax. O lovitură fulgerătoare a puterii neîngrădite a lui Vader îl lovi pe Inchizitor şi îl răsturnă, cu capul în jos, într-o învălmăşeală de maşini distruse şi fibre optice. Sabia lui de lumină se stinse şi se îndepărtă, zdrăngănind pe podea. Jax se trezi brusc în fața lui Darth Vader cu nimic altceva decât sabia lui. Oportunitate sau dezastru? se întrebă el. Capul cu cască al lui Vader se întoarse spre el, pe jumătate întunecat de fluxul frenetic de statică al Forței. Fiecare terminație nervoasă din trupul lui Jax îl furnică de la acea privire. Ridică lama şi văzu mişcarea oglindită a mâinii lui Vader.

Vader rosti două cuvinte, iar Jax nu şi-a putut da seama dacă le auzea cu urechile sau prin Forță: *Nu poți.* Un avertisment? O speranță? O minciună? Înainte ca Jax să poată răspunde cu un cuvânt sau cu sabia, uşile din spatele lui se deschiseră.

Jax văzu capul lui Vader înclinându-se spre uşi şi îşi învârti sabia într-un arc, lovind învelişul de Forță care îl acoperea pe Vader şi ricoşând ca şi cum ar fi fost făcut doar din metal. Şocul contactului îi amorți brațul lui Jax şi îl aruncă la podea.

— Jax!

Vocea era a lui Laranth, strigând din spatele lui; el se întoarse şi se zbătu să se ridice în picioare. Prin uşa deschisă a camerei de control îi văzu pe Thi Xon Yimmon, Tuden Sal şi o echipă de agenți *Whiplash* din care făcea parte, incredibil, Den Dhur. Erau înarmați până în dinți, colți şi mandibule.

Laranth stătea chiar în interiorul uşii, cu o mână întinsă spre el. Lângă ea, Tuden Sal se străduia să-l scoată pe Kaj fără să-l rănească; băiatul părea hotărât să ajungă la Vader. Țipă inarticulat; Jax nu reuşi să-l înțeleagă pe deasupra sunetelor puternice ale exploziilor Forței lui Vader. În timp ce Jax se poticnea spre ei, întinzându-

se spre mâna întinsă de Laranth, Kaj se desprinse de Sal şi trecu pe lângă el. Înainte ca Jax să poată reacţiona, băiatul fu lovit de energia Forţei şi smuls de pe picioare.

Vader îl prinsese efectiv cu un laţ de energie pură şi îl trăgea inexorabil spre fereastra distrusă. Jax sări după băiat, cu sabia ridicată – doar pentru a fi prins de un alt bici de energie al lui Vader.

Capitolul 28

Nu. Nu se putea termina aşa. Şansa lui – singura lui şansă de a experimenta Forța, era irosită. *Irosită.*

Rhinann nu înțelegea ce se întâmplase sau de ce *bota* nu-l afectase pe Vader aşa cum se aşteptase Lordul Întunecat, aşa cum se aşteptase oricare dintre ei. Lordul Sith nu devenise acea ființă mărită exponențial, asemănătoare unui zeu, cu un control suprem, pe care o sugerau zvonurile despre proprietățile *botei.* Devenise în schimb un loc instabil al puterii, scuipând moarte şi distrugere. Iar acum, cu Jax Pavan şi Kaj Savaros legați de el cu lanțuri de energie indestructibilă, Vader se îndrepta spre fereastra spartă a camerei de control, arătându-şi intenția de a-i distruge pe Jedi şi pe băiat. O utilizare atât de meschină a acelui dar extraordinar.

Rhinann nu mai putu suporta.

— Ar fi trebuit să fie a mea! țipă el şi se aruncă din ascunzătoarea sa direct spre Lordul Întunecat.

Nu avea de partea lui decât forța brută, dar cunoştea slăbiciunile fostului său stăpân. Energia lui Vader era acum total concentrată pe Jax şi pe băiat. Rhinann porni spre el şi lovi cu pumnii încleştați în aparatul respirator al lui Vader, încercând cu disperare să-l avarieze. Mişcarea, oricât de neprevăzută şi neaşteptată ar fi fost, îi distrase atenția lui Vader. Acesta îşi pierdu strânsoarea Forței atât asupra lui Jax, cât şi asupra lui Kaj şi se îndepărtă câțiva paşi de Elomin, clătinându-se pe marginea ferestrei sparte. Era o cădere lungă, iar Rhinann bănuise deja că acolo i se va sfârşi viața, aşa că nu-i mai păsa. Smulse platoşa de piept cu ghearele mâinilor, strigându-şi supărarea iar şi iar.

— Era a mea! Era a mea!

Simți mâinile lui Vader în jurul gâtului său şi îşi ridică privirea pentru a-şi vedea propriul chip devastat reflectat în masca de obsidian.

— Mi-ai furat viața, icni Rhinann în timp ce degetele se strângeau. O voi lua pe a ta drept răsplată.

Se avântă şi căzură împreună peste pervazul spart, prăbuşindu-se în spațiul cavernos de dincolo. Rhinann nu simți impactul. Avu experiența Forței pentru o clipă scurtă şi strălucitoare, simțind un ecou al acesteia trecând prin el în timp ce îl făcea praf.

* * *

Camera de control era tăcută, cu excepția respirației greoaie şi a văicărelii lui Kaj. Se auzi mişcare în spatele lui; Jax simți mâini care îl atingeau, ridicându-l. Mâinile lui Laranth şi cea bună a lui I-5. Se agăță de ele şi le lăsă să-l îndrepte, apoi dădu din cap spre Kaj, care zăcea ghemuit pe podea în apropiere.

Atunci se auzi un vacarm de sunete, pe măsură ce salvatorii inundau camera cu intenții agresive. I-5 se întoarse cu fața la Den, care stătea în spatele lui ținând în mână o puşcă blaster care era aproape la fel de mare ca el.

— Ştii măcar cum să foloseşti chestia aia? întrebă droidul.

Den se uită în jos la armă.

— Ei bine, nu sunt sigur. Să o îndrept spre craniul tău gros de metal şi să aflu?

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse încet I-5.

— La fel. Sullustanul se uită cu atenție la droidul avariat. Nu e acelaşi braț pe care ți l-a smuls Wookieeul atunci când ai fost beat pe Drongar?

— Stai puțin, spuse Jax, simțind o tensiune bruscă în atmosfera locului.

Aruncă o privire în jur, căutându-l pe Inchizitorul căzut, Tesla. Acesta dispăruse.

Nu era bine.

O explozie cataclismică de energie a Forței de pe podeaua hangarului aruncă cele mai întunecate nişe ale camerei de control într-o strălucire orbitoare.

Întreaga clădire se zgudui.

— Afară! Ieşiți afară!

Jax se feri de o bucată de placă de tavan care cădea şi se uită în jur după sabia lui. Poate că era o lamă Sith, dar era tot ce avea acum. O văzu zăcând pe podeaua distrusă. Lângă ea zăcea cristalul de *pyronium* pe care îl luase Vader. Jax trimise câteva fire încordate de energie din Forță şi chemă ambele obiecte în mâinile sale. Apoi sprintă spre uşile deschise, în timp ce camera se dezintegra în jurul lui.

Capitolul 29

Den şi I-5, ca nişte prieteni vechi şi confortabili, reintrară cu uşurinţă în relaţia lor obişnuită, aparent disfuncţională. I-5 îl tachina pe Den cu privire la întoarcere. Den îl acuza pe droid că este nevolnic şi inept, dacă nu ar fi el să-i ofere sfaturi înţelepte şi sfaturi practice.

În timpul reparaţiilor, droidul se folosise de talentul mai multor mecanici şi proiectanţi *Whiplash* şi, ca urmare, era ca nou – chiar mai bun, în unele privinţe. Pe lângă laserele gemene şi vârful de interfaţă, acum poseda un adevărat arsenal în mâinile sale, inclusiv o linie monofilament capabilă să susţină peste o tonă metrică, un aruncător automat de proiectile, mic dar eficient, şi capacitatea de a lansa jeturi de diverse gaze soporifice neletale.

Jax ştia că între I-5 şi Den se vorbise despre scuze şi confesiuni, dar refuza să se amestece. Den recunoscu însă de faţă cu toţi că stătuse în spaţioport, fumegând şi oscilând, până când îşi dăduse seama că, oricât de îndrăgostit ar fi fost de Eyar Marath şi oricât de plăcut ar fi fost gândul la o peşteră confortabilă pe Sullust, inima îi era pe această planetă nenorocită, cu tunelurile ei artificiale şi cu locuitorii ei periculoşi.

— În timp ce eram cu voi – certându-mă, frustrat, gata să-i strâng de gât pe droid şi pe Zeltronă – m-am gândit la Eyar în momentele de supărare. În timp ce eram în drum spre ea, m-am gândit non-stop la voi. În sfârşit mi-am dat seama că asta înseamnă ceva. Înseamnă că aici este casa mea, pentru că aici sunt cel mai viu. Cel mai bun *eu*. Nu ştiu cine este bătrânul ăla care nu voia să facă altceva decât să zacă în peştera familiei lui Eyar, făcând pe înţeleptul, dar nu este Den Dhur.

Jax şi Laranth petrecură mai bine de o săptămână lucrând cu Kaj, încercând să-i refacă memoria şi să alunge minciunile pe care Vader şi Tesla i le implantaseră în minte. Băiatul era sfâşiat, la un moment dat plutind pe punctul de a-i recunoaşte pe Jax şi Laranth ca prieteni, iar în clipa următoare se ascundea de ei cu o frică cumplită şi îi implora să i-l aducă pe Tesla.

Thi Xon Yimmon fu cel care sugeră să-l trimită pe băiat la vindecătorii Togruta şi la *Tăcuţii* de pe Shili, adăugând că între adepţii Forţei de pe planetă şi călugării ciudaţi, care nu vorbeau, cu prezenţa lor liniştitoare şi terapeutică, s-ar putea vindeca mai uşor recăpătându-şi de asemenea controlul conştient asupra Forţei. Distrugând memoria băiatului, Vader părea să fi şters din mintea lui Kaj însuşi sensul a ceea ce însemna să fii sensibil la Forţă.

Forţa din el era ca un mănunchi de fire încurcate, înnodate, sfâşiate, cu conexiunile întunecate. Oricât de mult ar fi urât Jax să recunoască, ştia că Yimmon avea dreptate – aici nu putea face nimic pentru Kaj. Aici, Jedii erau încă marcaţi pentru ucidere. Aici, tot ar fi trebuit să se ascundă. Ăsta nu era un mediu bun pentru băiat.

Jax se gândise momentan să părăsească Coruscantul şi să călătorească spre Shili cu Kaj, dar ştia că nu putea. Era hotărât acum – el şi tovarăşii lui – să facă ceea ce ajunsese să realizeze că era chemarea vieţii lui: să-i ajute pe cei oprimaţi şi pe cei neajutoraţi şi să contribuie la construirea unei rebeliuni mai mari şi mai ample împotriva Împăratului. Aşa se face că, având sentimentul că eşuase, Jax îl trimise pe Kajin Savaros prin *Mag-Lev-ul subteran* la un cargobot unde îl aştepta unul dintre

Tăcuți. Apoi se întoarse cu Laranth în noul lor sediu, într-o casă sigură a *Whiplash.*

— Nu ai dat greş, să ştii, îi spuse Laranth în timp ce mergeau pe alei spre noua lor casă. Nu tu ai fost de vină. Dejah pur şi simplu nu era capabilă să pună ceva atât de abstract ca loialitatea înaintea propriei satisfacţii. Nu ai fi putut anticipa asta.

— Ba da, puteam. Ar fi trebuit. Dar eram atât de sigur de mine. Atât de sigur de stăpânirea mea asupra Forței, încât nu mi-am dat seama ce-mi făcea mie – *nouă*. Am fost complet absorbit de ea, Laranth, până în punctul în care am...

Îşi lăsă vocea să se stingă.

— Ai de gând să termini gândul ăsta?

Aruncă o privire în lateral spre ea.

— Am lăsat-o să mă înfăşoare într-un văl. Feromoni şi mândrie. O combinație proastă. Am fost atât de prins în ideea cosmică de a fi Maestrul Jedi al cuiva încât am uitat ce înseamnă să fii Cavaler Jedi. Am uitat de tine. Nu vreau ca asta să se mai întâmple vreodată. Ezită. Când ai fost în centrul medical...

— Aia a fost atunci. Asta e acum.

El se opri din mers şi o întoarse cu fața la el.

— Nu. Nu am de gând să accept asta. Asta a fost atunci şi acum. Se chinuia să găsească cuvintele. Noi... eu...

— Eşti elocvent, nu-i aşa?

— Laranth, opreşte-te. Nu face să fie atât de greu. Ştii ce încerc să spun. Poți simți ce încerc să spun.

Şi dintr-o dată ştiu că poate, pentru că, într-o clipită, ea îl lăsase să intre. Fu cuprins de o stranie şi ameţitoare buclă emoţională. O empatie amplificată de Forţă.

Se uită la Laranth şi se văzu pe sine aşa cum îl vedea ea şi fu uimit de emoţiile pe care i le evoca. Experimentă ecoul revelației acestor emoţii în ea, pe măsură ce ea capta tonul sentimentelor lui şi explora textura ființei lui lăuntrice.

El trecu peste rezervele, rănile şi apărarea atentă pe care ea o ridicase şi o simți pe ea rupând barierele lui în schimb. Când îşi revenirǎ complet, stăteau pe o alee foarte întunecată, cu frunțile atingându-se şi degetele împletite, tremurând.

— Ce-a fost asta? murmură Laranth. Ce tocmai am făcut?

— Eram pe cale să te întreb acelaşi lucru.

— Ştiu. Nu ştiu cum să o numesc.

Jax expiră.

— Hai să nu-i spunem în niciun fel pentru moment. Bine?

— Bine.

Se despărţiră, fizic în orice caz, şi începură să meargă din nou de comun acord.

— Dacă tot suntem la capitolul mistere, spuse Laranth, iar Jax zâmbi. Ce te-a făcut să rişti ca *bota* să-l împingă pe Vader peste limită – atât la propriu, cât şi la figurat?

Jax tăcu timp de câtiva paşi, apoi spuse:

— Este o dezbatere la fel de veche ca Forţa însăşi. Este ea generată de şi pentru ființele vii, şi deci supusă dorinţelor şi demonilor lor, sau este transcendentă – ceva inefabil pe care putem doar spera să îl vedem ocazional în întregime? Ceva care nu este menit să fie experimentat în întregime. Atât timp cât există ființe vii care să se întrebe despre asta, întrebarea va exista.

— Ai grijă ce ceri, căci s-ar putea să primeşti? Ăsta nu este un răspuns. Este doar o altă întrebare.

— Există şi un alt factor – faptul că I-5 purta *bota* de multă vreme. Adevărat, fusese procesată şi era mult mai stabilă decât în stare brută, dar totuşi – puteam pune pariu că o moleculă atât de complexă putea începe să se sfâşie puţin pe la margini. Apoi ridică din umeri. Fie că optezi pentru explicaţia mistică sau pentru cea practică, Vader nu se aştepta la o călătorie neplăcută.

— Ne-ai pariat vieţile, spuse Laranth.

Nu zâmbea, dar era amuzament în gândurile ei. Jax se minuna de textura şi nuanţele lor.

— Ce alegere aveam? întrebă el. Ne-ar fi putut ucide pe toţi dintr-o suflare, folosind doar Forţa la care are acces în fiecare zi. A trebuit să pariez că măcar *bota* îl va face să piardă urma lumii efemere şi că ne va da o jumătate de şansă de a scăpa.

Nu menţionase al treilea factor: era prima dată când se afla atât de aproape de Vader, suficient de aproape încât să-l atingă. Şi, deşi nu îndrăznise să încerce să-l cerceteze, observase ceva în legătură cu tiparele Forţei care se învârteau în jurul Lordului Întunecat. Modele care păreau incredibil de familiare.

Maestrul Piell îi spusese odată că vârtejurile Forţei erau la fel de individuale ca ADN-ul unei persoane. Nu putea fi sigur – şi probabil că nu va afla niciodată adevărul – dar, dacă Maestrul Piell avea dreptate şi acele tipare nu puteau fi reproduse… ei bine, fusese suficient pentru a paria. Avusese dovezi prin Forţă că Anakin Skywalker era încă în viaţă. Iar Anakin pe care îl cunoştea, oricât de adâncit ar fi fost în Forţă, nu ar fi avut autocunoaşterea necesară pentru a-şi da seama ce ar putea însemna *bota* pentru cineva cu setul lui special de defecte de caracter.

Da, era un gând nebunesc, dar era un gând pe care Jax îndrăznise să-l aibă din cauza a ceva ce spusese Darth Vader: *Şi acum, dacă vrei să-mi înapoiezi pyroniumul…*

— Crezi că în sfârşit a murit? întrebă Laranth, intrând în gândurile lui.

Jax clătină din cap.

— E mai greu de ucis decât atât. Dar cred că poate jocul s-a schimbat. Şi asta ar putea fi o veste bună… sau rea.

— Dar tot vei rămâne.

Nu era o întrebare. El nu îi răspunse. Ce era de spus? Cu Inchizitori sau nu, cu Vader sau nu, cu Împărat sau nu, Jax nu putea concepe niciun alt loc în care ar fi preferat să fie, nicio altă slujbă pe care ar fi preferat să o facă. La bine şi la rău, aici era acasă.

Ajunseră la noul lor domiciliu în timp ce el se gândea, iar când intrară, găsiră pe cineva aşteptându-i în camera din faţă, vorbind cu Den şi I-5. Den îl prezentă pe noul venit, care părea a fi un Mirialan, judecând după semnele de pe faţă.

— Acesta este Chan Dash. Are o problemă cu care am putea să-l ajutăm.

Jax aprobă din cap. Dar când fu pe punctul de a vorbi, simţi brusc cum Forţa se revărsa în el, mai multă şi mai puternică decât o simţise vreodată până atunci. Era ca şi cum acele fire despre care unii credeau că vibrează în tot timpul şi în tot spaţiul, formând însăşi ţesătura realităţii, l-ar fi apucat brusc şi l-ar fi ridicat, aproape instantaneu, deasupra – nu, în afara lumii pe care o cunoştea, şi l-ar fi purtat spre un punct de observaţie metafizic. Pentru o clipă atemporală, Jax privi spectaculosul vârtej galactic în sine, fiind conectat cumva, simultan, la fiecare fiinţă din el.

Dură o milisecundă… dură o eternitate. Apoi, la fel de brusc, se întoarse.

Asta experimentase Barriss Offee când luase *bota*? Fusese el, pentru durata unei bătăi de inimă, conectat la ceva mai mare, unificator, pe care cei mai înţelepţi dintre

Maeştri o numeau *Forţa Cosmică*? Dacă da, cum se întâmplase? Vader folosise ultimul extract de *bota*; nu se putea gândi la nimic care ar fi putut declanşa asta, cu excepţia...

Cu excepţia Forţei însăşi.

Jax avu un sentiment de mare mulţumire, de scop. Nu ştia de ce Forţa alesese să îi ofere acea viziune, dar bănuia motivul. Bănuia că fusese pentru a-i arăta fără niciun dubiu cărui loc, în imensitatea galaxiei, îi aparţinea Jax Pavan.

Spune-mi ceva ce nu ştiu, gândi el.

Îşi dădu seama că Chan Dash, precum şi echipa sa, începeau să-l privească ciudat. Tăcerea începea să se întindă.

Jax îi strânse mâna Mirialanului şi făcu semn spre un scaun.

— Luaţi loc, vă rog, spuse el. Spuneţi-mi cum vă pot ajuta.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost

înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

